SERGE

BRUSSOLO

Labirintul

le Club des Masques

Serge Brussolo

Labirintul

Le visiteur sans visage
1994

Despre Autor

Serge Brussolo (n. 31 mai 1951, Paris) este un scriitor francez.

Biografie

Serge Brussolo s-a născut la Paris, în 1951, într-o familie săracă. Tatăl, era muncitor şi parior pătimaș la cursele de cai. Mama, casnică şi romantică, îi citea în copilărie povești din mitologia greacă sau egipteană, imprimându-i astfel nu numai gustul pentru lectură, dar şi pentru scris. Locuiau toţi trei într-o cameră de servitori de la mansarda unui imobil luxos dintr-un cartier cu pretenții al Parisului. Primele sale lecturi au fost albumele de benzi desenate cu Tintin şi Blake şi Mortimer, împrumutate de la prietenii săi mai înstăriți.

A trecut repede la Modesty Blase, acea „doamnă a crimei” cu multiple talente şi trecut tenebros, benzi desenate pe care le citea în paralel cu romanele foto *Satanik* sau cărțile polițiste a lui James Hadley Chase.

În anii ’60, familia sa se mută într-un bloc social (HLM[1]) dintr-un cartier muncitoresc de la periferia Parisului. Vecinătatea unei baze a armatei americane îi înveselește însă copilăria: împreună cu alți copii scotocea prin pubelele americanilor descoperind şi

1 Lb. franceză: habitation à loyer modéré. Case cu chirii moderate.

citind cu indicibilă bucurie (în original, cu ajutorul dicționarului!) comics-uri altfel intruvabile în Franța acelor ani, precum *Dick Tracy*, *Batman*, *Superman*, *The Shadow* etc.

Astfel, de pe la 10-11 ani, a început să scrie „romane", de câte 10 pagini, pe care le citea colegilor. În liceu avea reputația făcută: unii profesori îl disprețuiau și-i spuneau că n-o să facă nimic în viață; alții însă îl admirau și-i prevesteau o carieră de scriitor. Ajuns – în mod natural – student la litere, îşi trimite scrierile pe la diverse publicații şi debutează astfel, la 21 de ani, în paginile unui fanzin obscur. Perseverează, de altfel nu ştia şi nu voia să facă altceva, şi în 1978 primește Marele Premiu al SF-ului francez pentru nuvela *Funnyway*. În sfârșit, după zeci de refuzuri, editurile încep să-l ia în seamă şi Denoel îi deschide porțile, publicându-i în 1980 romanul *Vue en coupe d'un ville malade*. Urmează alte 150 de romane.

În anii '80, Serge Brussolo a revoluționat prin stilul lui original și distinctiv literatura science-fiction franceză. Considerat de unii critici o enigmă imposibil de clasificat, Brussolo, un scriitor unic şi baroc, este creatorul unor universuri literare halucinante, construite cu ajutorul unei doze specifice de violență și sexualitate, care i-au adus un public format din cititori pe cât de fideli pe atât de pasionați.

Opera lui a fost la început publicată în fanzine. Primul lui text publicat a fost *L'Evadé*/Evadatul apărut în periodicul *L'Aube enclavée* în 1972. *Funnyway* (Funnyway, în Jurnalul SF nr.163), o altă nuvelă, publicată în 1978, a fost recompensată în 1979 cu Marele Premiu al Literaturii Science-Fiction Franceze/*Le Grand Prix de la Science-fiction Française*. Câțiva ani mai târziu, în 1981, Brussolo câștiga același premiu, însă la categoria roman, cu *Vue en coupe d'une*

ville malade/Vedere în secțiune a unui oraș bolnav. Un alt roman, *Les Semeurs d'abâmes*/Semănătorii de abisuri (publicat în 1983) va fi recompensat cu Premiul Apollo în 1984. Un număr mare de romane au fost publicate în colecția *Anticipation* a editurii Fleuve Noir și în colecția *Présence du futur* a editurii Denoel.

După ce inițial a scris numai science-fiction, Brussolo a abordat mai târziu alte genuri literare, precum romanul istoric sau cel aparținând genului thriller. Este, de asemenea, autorul unei serii de cărți pentru copii și tineret intitulată *Peggy Sue et les fantômes*.

Capitolul 1

— Nu te apropia de labirintul vegetal! strigă Annette cu vocea ei șuierătoare. E-o adevărată porcărie, nimeni nu mai știe cum să iasă de-acolo. Chiar și cei de la agenția imobiliară au pierdut planurile.

Manevrând roțile scaunului ei de paralitică, se deplasă până la pata neagră a intrării decupate în gardul viu.

— Aici, vezi, șopti ea arătând un fragment de stelă fixată în iarbă ca o piatră tombală. Aici era planul traseelor văzut de sus, în relief, era simplu să îl copii pe o hârtie... dar cineva l-a spart. Acum, ca să înaintezi în încâlceala asta, trebuie să fii Einstein.

Părea îngrozită și Peggy Teegan avu un sentiment copleșitor de milă la vederea acelui trup de fată tânără, acum zbârcit, pe care o chingă de piele îl susținea rezemat de spătarul scaunului cu rotile. Un pled cadrilat simula picioarele false, lăsând la vedere doar un tors care nu prezenta niciun semn de vătămare. Annette-Ann-Margret, pe numele ei adevărat, avea o fețișoară albă, un botic ascuțit, părul îi era strâns la spate într-o coadă de cal roasă de molii, care ar fi putut părea în cel mai bun caz legată cu o panglică veche.

Peggy nu reușea să-și dea seama ce vârstă avea. Annette părea să aibă între 18 și 30 de ani. Avea aspectul acelor tinere irlandeze măritate prea devreme, îmbătrânite prematur de sarcini repetate, șomaj și de războiul civil. Figura ei era un amestec straniu de

prospețime infantilă și irascibilitate senilă. Mai ales gura, ale cărei buze și le mușca în permanență, ca și cum i-ar fi făcut o plăcere răutăcioasă să le simtă sângerând.

În ziua aceea în care Peggy, urcând pe Sorrow Lane, ajunsese la gardul ce înconjura parcul Hunter Hall, Annette a venit în întâmpinarea ei și i-a vorbit imediat despre labirint. Ba încă a condus-o în hățișul care ocupa centrul parcului, în fața casei.

— Nu mai există decât unul singur care mai poate rivaliza cu el, gâfâi ea în timp ce manevra roțile scaunului. Se află în Kent, trebuie să fi fost plantat la începutul secolului. Gardul viu are doi metri jumătate în înălțime și douăzeci și cinci pe o latură. Tot parcursul descrie un traseu de patru sute de metri.

Peggy iuți pasul pentru a o urma pe infirma ce se deplasa cu o viteză surprinzătoare. Labirintul i se înfățișă sub forma unui perete vegetal foarte des, de nepătruns, și de un verde foarte închis. Gardul viu ce îl alcătuia se ridica până la mai bine de trei metri și era inutil să speri că vei distinge ceva dincolo de el altfel decât cu ajutorul unei scări foarte lungi.

— Acesta are un traseu de cinci sute de metri, șopti Annette cu repulsie vădită. Un adevărat coșmar plin de capcane.

Peggy se gândi că exagerează. Într-un labirint de grădină este întotdeauna ușor să trasezi niște urme pe pământ cu o nuia. Era cât pe ce să i-o spună, dar își mușcă limba și renunță în ultima secundă.

— Dar trebuie tăiat, nu-i așa? se mulțumi ea să remarce. Cum procedează grădinarii?

— Of! oftă infirma, nu mai e nimeni în afară de Matthews care să îndrăznească să se aventureze aici; și el își ia întotdeauna măsuri de precauție. Se leagă cu o coardă pentru a putea găsi ieșirea urmând firul legat la

centură. Știai că, dacă n-ar mai fi tuns, aleile ar dispărea? S-ar închide, vegetația ar invada totul și s-ar termina cu meandrele născocite de domnii arhitecți regali!

Peggy clătină din cap impresionată, dar încercă să nu lase nimic să transpară. Se întrebă dacă Annette nu urmărea s-o încerce sau să îi aplice un soi de probă de examinare. Labirintul făcea oare parte din farsele tradiționale la care era supusă fiecare nouă baby-sitter? Făcu un pas, trecând de pragul aleii, pentru a arunca o privire. Această simplă inițiativă fu de ajuns pentru a provoca o tresărire tinerei infirme.

— Hei! Ce faci?

Peggy se opri; apelul la prudență era inutil, căci pentru nimic în lume nu s-ar fi dus mai departe. Aleea subțire, șerpuind printre zidurile vii, era cufundată în penumbră. Evoca un culoar strâmt... ori poate acele plimbări carcerale ce se înlănțuie la picioarele zidurilor oarbe. Soarele nu ajungea să lumineze pietrișul drumului, iar culoarul era atât de îngust, încât umerii trebuiau să se atingă de vegetație în timpul deplasării.

— Așa era moda cândva, bombăni Annette în spatele ei. Labirinturi... s-ar părea că simbolizau complexitatea spiritului uman sau căile hazardate ale existenței. Bărbații și femeile se distrau rătăcindu-se printre ele. Dar exista întotdeauna un conducător de joc care cunoștea traseul pe de rost și putea să-i salveze pe cei pierduți.

— Iar aici nimeni nu mai știe? insistă Peggy mângâind cu vârful degetelor frunzele gardului viu.

— Nu. Ultimul proprietar aici era să-și găsească sfârșitul. Era un excentric, un șahist foarte cunoscut. S-a aventurat singur, fără să prevină pe nimeni, numai cu o busolă, un creion, hârtie și sandvișuri pentru trei zile. A fost găsit o săptămână mai târziu într-o fundătură, fără

cunoștință.

— Și cum a fost descoperit?

— Lăsase un bilet pe biroul lui. A fost nevoie de un elicopter de la Salvamar. A fost coborât un salvator cu un ham. S-a scris în ziare, n-ai citit?

Peggy ar fi vrut să îi spună că bătrâna doamnă a cărei domnișoară de companie fusese nu era deloc interesată de noutățile din lumea contemporană, dar era un subiect pe care nu avea chef să-l pomenească. De o săptămână se străduia să nu se mai gândească la prințesă, la mâna ei înghețată cu care se agăța de perdele ca un păianjen. „Haide!" se gândi ea cu ciudă. „Ajunge cu imaginile morbide de doi bani. Nu ești într-un roman de Tanner Holt. La urma urmei, nu era decât o mână. O biată mână contorsionată de reumatism a unei femei bătrâne. Mâna unei femei care a murit cu șase luni înainte de a-și sărbători cea de a nouăzeci și cincea aniversare. Nimic mai mult!"

— Va trebui să fii foarte atentă cu puștiul, șopti Annette. Îl are pe dracu în el. Sper că ai fost prevenită. Eu nu mai puteam să mă ocup de el, e foarte dificil. Cum ești nouă, va încerca să te domine, îți va povesti tot felul de minciuni. Să fii autoritară, nu te lăsa dusă. Dacă te duce spre labirint, prinde-l de cot și nu-l lăsa să intre!

— Nu cunoaște circuitul? aruncă Peggy.

— Da' de unde! Nimeni nu știe itinerariul! vociferă infirma cabrându-se în scaun. De câte ori trebuie să-ți repet? Credeam că ești dezghețată, că ai școală și toate astea!

— Uneori, copii sunt mai dotați decât adulții pentru astfel de lucruri, observă Peggy.

— El nu! E rău, asta-i tot. Știu cum se vor petrece lucrurile, îți va povesti că știe drumul și va începe să alerge, tu vei fugi după el... Și, niciuna nici două, o să vă pomeniți pierduți în labirint, ca niște proști. Și Cecilia o

să mă înghită de vie că nu te-am prevenit.

— Nu te enerva, spuse Peggy.

— Nu mă enervez! gâfâi Annette. Pur și simplu îl cunosc pe mizerabilul ăsta sclifosit mai bine decât tine. Știu ce e-n stare să inventeze. Nu ești suficient de dură, se vede. Te va săruta, cu siguranță.

Peggy se simți șocată de imaginea sugerată. Remarcă faptul că, de când începuseră să vorbească despre paza copilului, Annette nu îi pronunțase niciodată numele.

— Îl cheamă Dalton, nu-i așa? întrebă ea. Și are zece ani…

— Mda, bombăni infirma. Dalton, dar i se spune Nuts. Pentru că e cu adevărat sărit de pe fix. Ah! Poți să-i spui cum vrei, nu-l deranjează; o să-ți scornească tot felul de nume. Pe mine, de exemplu, m-a poreclit Țestoasa sau Extraterestra. Fii atentă, te va folosi ca și pe ceilalți; până la mine, nimeni nu a rezistat atât de mult. Nici chiar bonele nemțoaice pe care le aducea Cecilia din Elveția.

Peggy observă la tânăra fată un amestec de ușurare și decepție, ca și cum ar fi regretat că a pasat pisica, felicitându-se însă că a scăpat neatinsă din încercare. Exista ceva care aducea a teamă în adâncul ochilor ei negri? Băiatul făcuse oare din ea un fel de țap ispășitor?

— N-am venit aici pentru a face fapte de vitejie sportivă, spuse Peggy cu o voce conciliantă. Nu sunt baby-sitter profesionist. S-a întâmplat pur și simplu să nu pot spune „nu” în momentul în care mi s-a propus să mă ocup de Dalton. Situația mea profesională este destul de complicată, chiar puțin… bizară.

— A! Nu-ți face griji din pricina asta! zise Annette cu un rânjet. Aici toți suntem puțin ciudați. Apariția ta nu va afecta cu nimic aspectul grădinii zoologice. Cecilia mi-a spus că ai fost domnișoară de companie, așa e? Phii, ai ieșit dintr-o mașină de călătorit în timp?

— Nu, o asigură Peggy încercând să continue să surâdă. Știu că sună victorian, dar asta e. M-am ocupat de o doamnă în vârstă, prințesa Katia Ozotsukoi. Eram lectorul ei.

— Ohoho! suflă Annette. O prințesă? Adică o prințesă adevărată?

— Da. Când era mică, a fost prezentată țarului și i-a făcut și o reverență. A plecat din Rusia la începutul revoluției bolșevice și a venit să se instaleze în Anglia.

— Era bogată?

— La început, da. Când am început eu să mă ocup de ea, era deja ruinată.

— Te plătea?

— Nu.

Peggy crezu că Annette îi va pune eterna întrebare: „În cazul ăsta, de ce ai rămas?”, dar ea nu spuse nimic.

— Scuză-mă, spuse Peggy șovăind. N-aș vrea să te jignesc, dar parcă ți-ar fi frică de Dalton. Mă înșel?

Annette se înfioră. Privirea îi rămăsese fixată pe intrarea în labirint. Mâinile ei scurte, cu unghii roase, se agitau pe brațele scaunului. Peggy privi și ea spre intrarea întunecată a aleii, ca și cum cineva avea să iasă de acolo dintr-un moment în altul.

— E un derbedeu, șopti Annette. Într-o zi, când adormisem la soare, m-a împins în labirint...

— Nu te-ai trezit?

— Nu, luasem niște analgezice pentru durerile mele de spate și de fiecare dată astea mă adorm ca niște somnifere. Când m-am trezit, eram pierdută în mijlocul zidurilor de verdeață. Nu mai zăream casa. În realitate, eram foarte aproape de ieșire, dar nu știam și mi-am pierdut capul. Mi-am imaginat tot felul de lucruri: că intrasem acolo în stare de somnambulism sau ceva de genul ăsta, știi?

Peggy simți că i se urcă mâncarea în gât.

— N-am mai îndrăznit să mă mișc, explică Annette. Îmi era frică să nu mă rătăcesc mai tare. Am început să țip cu toată forța, dar asta nu ajută prea mult, pentru că gardul viu este foarte gros și împiedică sunetul să treacă. Poți să țipi până îți scuipi plămânii, nimeni din casă nu te aude.

— Și nu te-ai gândit să te întorci pe urmele lăsate de roți?

— Ba da, dar le șterse. Înțelegi ce vreau să spun? Măturase pietrișul în urma lui când plecase. De jur împrejurul meu, drumul era absolut neted.

— Și cât timp ai rămas acolo?

— Până noaptea. A plouat în ziua aceea și tremuram de frig. Abia la cină pe Cecilia a neliniștit-o absența mea și Dalton a mărturisit gluma.

— Și maică-sa l-a pedepsit?

— Nu, cum așa? Dalton nu este pedepsit niciodată. Acolo, în Statele Unite, a trăit o experiență „traumatizantă” și nimic din ce se întâmplă nu e din cauza lui. Pricepi? El are toate drepturile. Vei fi mingea lui, sclava lui. Va trebui să înduri totul cu zâmbetul pe buze. Este un vicios mizerabil. S-ar putea să-ți ceară lucruri dezgustătoare sub pretextul că ești la dispoziția lui.

— Lucruri dezgustătoare?

— Să te vadă goală, de exemplu.

— Și dacă refuz?

— Atunci va izbucni într-unul din celebrele lui accese de furie. Va urla, se va tăvăli pe jos, se va învineți și va fi gata-gata să-și înghită limba. Ți s-a spus că nu va trebui să-l înfrunți sub niciun chip?

— Da, dar mai există și limite. Ce sunt nevoită să fac? Să-i devin curtezană?

— Tu trebuie să vezi ce ai de făcut, nu mă privește. Oficial, ești aici pentru a-l supraveghea, pentru a-l

împiedica să-și facă rău lui și celor din jur. Nu trebuie să se apropie de bebeluș. Ți s-a spus?

— Da. Copilul... îl cheamă Lee, nu-i așa?

— Da. Are opt luni.

— Dalton nu-și iubește frățiorul?

— Ești neroadă sau ce ai? Dalton nu mai are toate rotițele întregi, acolo în capul lui. Ar trebui să i se schimbe creierul, i s-au ars circuitele, dar nu trebuie să vorbești niciodată despre asta. Niciodată. Mai ales în fața Ceciliei.

— Dar nu crezi că puștiului i-ar merge mai bine într-o instituție specializată sau într-un sanatoriu psihiatric?

Annette acționă roțile scaunului, întorcându-se cu spatele spre labirint.

— Oficial, Nuts nu este bolnav, explică ea. Evenimentele la care a asistat în America l-au debusolat puțin, dar, cu timpul, totul va intra în normal. Și apoi, ar pica foarte prost să se afle că fiul lui Tanner Holt nu e întreg la minte.

— Înțeleg, spuse încet Peggy.

În realitate, nu înțelegea nimic. În timp ce Annette se chinuia să urce aleea, Peg se întoarse pentru a contempla labirintul. Sub cerul cenușiu, avea ceva dintr-o fortăreață vegetală cu zidurile de apărare mai joase, dar la fel de amenințătoare. Textura deasă a gardului viu îi tăia speranța celui rătăcit că s-ar putea strecura printre tulpinile întrețesute pentru a se salva trișând. De jur împrejur se întindea terenul gazonat. Urma o pădure de arbori înalți și morți, ale căror trunchiuri ciopârțite, fără coajă, se ridicau ca niște totemuri sau ca niște sculpturi moderne în lemn plutitor. Acest spectacol avea totuși o anume frumusețe.

— Așa este de după război, explică Annette gâfâind. Regiunea a fost puternic atinsă. Într-o zi, în parc s-a prăbușit un avion nemțesc și a luat foc. Trebuie evitate

plimbările în pădure în afara cărărilor marcate. S-ar părea că încă se mai află bombe nedetonate îngropate în pământ, care este foarte argilos aici. Când plouă mult, toată lumea se împotmolește în noroi și eu evit să ies. Bătrânii satului spun că bombele s-au înfundat în mocirlă și că se află încă acolo. Nuts știe toate astea; evident, faptul îl intrigă. O să facă tot posibilul să-l lași să întreprindă niște săpături.

— Poate că ar fi util să fie chemați niște specialiști în deminări, nu? sugeră Peggy.

Annette se opri în vârful pantei. Transpirația făcea să îi strălucească fruntea palidă, punctată cu coșuri. Peggy ar fi vrut s-o ajute să urce panta, dar nu îndrăznea să pună mâna pe mânerele scaunului, neștiind cum ar fi primit infirma această manifestare de milă.

— Ascultă, pronunță răspicat Annette. Am să te pun la curent o dată pentru totdeauna cu toate. Tanner Holt e aici incognito. Nimeni nu trebuie să știe că stă la Hunter Hall, înțelegi? Nu trebuie ca incidentul de la Cambridge să se repete la Bludbury. Îi trebuie liniște și pace. O viața normală, cu alte cuvinte. Tu te afli aici pentru asta, pentru a-l împiedica pe plodul ăsta al lui să-i irosească existența. Ai să știi cum să procedezi?

— Am să încerc.

— Nu mă lua drept o ușuratică, spuse tânăra infirmă pe un ton dintr-o dată îmblânzit. Dar Nuts te va face să înghiți multe. Va fi dur.

— Nu era întotdeauna ușor nici cu bătrâna, să știi...

— Prințesa?

— Da. Spre sfârșit, devenise un copil bătrân și răzgâiat; pe deasupra, mai era și capricioasă, rea...

Annette lăsă capul în jos.

— Îmi închipui, spuse ea. Ai să-mi povestești mai târziu, dacă Nuts ne va lăsa timp.

Capitolul 2

Ajunseră în sfârșit în fața casei, o clădire imensă de cărămidă roșie, căreia diverșii proprietari îi aduseseră tente neogotice. Era flancată de un grajd și, mult prea aproape de ziduri, creșteau jnepeni. Atmosfera generală trăda un anumit abandon, ca și cum nimeni nu ar fi locuit acolo de mult timp. Peggy nu scăpă din vedere acest aspect.

— E din cauza bombardamentelor, explică infirma. O parte a casei este nelocuibilă. Se povestește că o bombă s-a înțepenit undeva prin pod fără să explodeze și că ar mai fi încă acolo, după atâta timp.

— O bombă?

— Da, una mare. Nimeni n-a putut s-o găsească. Sigur, e o legendă, dar din cauza ei a scăzut prețul. De-a lungul anilor, valoarea domeniului nu a încetat să scadă. Toți potențialii cumpărători își luau gândul de îndată ce aflau istoria cu bomba.

— Tu crezi povestea asta?

Annette făcu un gest vag.

— Habar n-am, bombăni ea. Se prea poate. Acolo sus e un spațiu imens. Cândva, în poduri se strângea fânul pentru animale. Domnul Tanner m-a luat și pe mine o dată, m-a dus în brațe. Este foarte puternic. M-a dus de jur împrejurul proprietății. Îmi aduc aminte că e o suprafață foarte mare și foarte murdară, cu grinzi peste tot.

— Dar nu s-au făcut niciodată cercetări serioase? se

miră Peggy.

— Hei! aruncă Annette, a cărei față luă dintr-o dată un aer glumeț, ceea ce era cel puțin neașteptat. N-ai să-mi spui acum că ți-e frică de nenorocita aia de bombă. Da? Ți-e frică? Haide, e doar o poveste de adormit copii, inventată de oamenii locului pentru a-i îndepărta pe londonezi.

Peggy se forță să zâmbească. Îi fu imediat rușine că păruse ridicolă. De ce oare era atât de agitată de la sosirea la Hunter Hall? Și unde era Nuts? I-ar fi plăcut să îl întâlnească o dată și să termine cu prezentările. Nu se simțea deloc în largul ei în pielea de guvernantă. Se temea că nu va reuși să stabilească legătura cu copilul. Nu avea nicio experiență în materie de puericultura.

„Nu-ți fă iluzii”, își zise ea. „Prințesa era imobilizată la pat, chiar dacă devenise răutăcioasă. Nu se putea mișca, pe când Nuts va fi cu totul altceva. Vei avea de-a face cu un puști care nu stă locului. Un adevărat drăcușor.”

Mai aruncă o privire casei. Era enormă, cu trei corpuri de clădire dispuse în „U” și cu niște coloane ciudate care susțineau balcoanele. Albeața marmurei se distingea de cărămida brună. Ici și colo se zăreau cârpeli, reparații făcute de mântuială. Pe acoperiș, țiglele noi desenau un ansamblu ca de puzzle.

— Nimic nu este cu adevărat instalat, observă Annette. Nu lua în seamă dezordinea.

Camerele erau imense, la fel de intime ca și sala gării Victoria. Cel mai mic zgomot se preschimba în ecou. Pentru moment, pardoseala era presărată cu paie și cu bucăți de plastic provenind de la lăzile în care fuseseră ambalate lucrurile. Peggy, cu valiza ei micuță din carton în mână, se simțea minusculă. Vitrine mari ocupau pereții cu lambriuri; în ele erau îngrămădite porțelanuri de Staffordshire. Figurinele, acoperite cu un praf pufos, păreau să se înghesuie precum cumpărătoarele la

Harrods, în ziua de salariu. Holul cel mare mirosea a mucegai, salpetru și funingine, ca șemineele vechi. Prin colțuri, cutiile goale de carton formau adevărate baricade.

— Nu-i nimeni? se neliniști Peggy.

— Cecilia este la Bludbury cu soțul ei, răspunse infirma. Ea poate ieși, nu riscă să fie recunoscută. Pentru Tanner e mai greu, fotografia lui a apărut în atâtea ziare... Și apoi, a avut seria aceea de romane foileton la televiziune, căreia el i-a prezentat episoadele. Trebuie să-și pună întotdeauna ochelari negri și pălărie.

Peggy scutură din cap la auzul întâmplării, să nu pară proastă. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea Annette. Trăise atât de retrasă împreună cu bătrâna doamnă și pentru atât de mult timp, încât se simțea ca o prizonieră eliberată după cinci ani de temniță. Existau mode și cuvinte pe care nu le înțelegea. N-ar fi crezut niciodată că un autor de romane cu suspans ar putea fi atât de celebru.

— Camera ta e sus, precizâ Annette, dar nu pot să te conduc din cauza scării. Mai târziu, Tanner va instala un ascensor, dar deocamdată trebuie să ne descurcăm cu mijloacele de la bord și să încercăm să locuim în epava asta cât mai bine cu putință. Urcă scara și urmează săgețile. Cecilia mi-a spus că va lipi panouri pe pereți. Instalează-te, odihnește-te. Când ai să cobori, o să facem un ceai.

— Când îmi va fi prezentat copilul? O întrebă pe Annette.

— Ah! Nu te grăbi așa tare să urci în ring, făcu Annette. Își face siesta.

— Credeam că nu stă locului.

— I se administrează un sirop, un calmant ușor care-i permite să se refacă. Nu-ți bate capul. Ai face mai bine să te ocupi de propria ta persoană. De data asta nu mai

ai de-a face cu o bătrână doamnă.

Peggy luă direcția scării fără să răspundă. Era tulburată, aproape derutată. Se întrebă o clipă dacă nu ar face mai bine să se întoarcă, să se ducă să aștepte autobuzul pe marginea șoselei, la capătul acelei străzi interminabile pe nume Sorrow Lane.

— Hei! strigă Annette exact în clipa în care punea piciorul pe prima treaptă. Nu uita să-ți închizi dulapul și să păstrezi mereu cheia la tine.

— De ce?

— Pentru că, altfel, derbedeul ăla mic o să se amuze să îți rupă în bucăți lenjeria intimă, să-ți scurteze pantalonii și să-ți decupeze găuri în fuste... în locuri strategice, evident.

Peggy continuă să urce. Umiditatea pătrundea prin flaneaua veche din tweed cu coatele întărite cu bucăți de piele tăiate chiar de ea dintr-o geantă veche a prințesei. La primul etaj, descoperi un șir de camere neocupate. Pe tapetul lipit pe pereți, mobilele dispărute desenaseră forme de culori mai aprinse. Golul acesta, ecourile sfârșeau prin a crea o senzație de amețeală. Tânăra rememoră cei cinci ani petrecuți în apartamentul minuscul al prințesei, deasupra unei dughene de cartofi prăjiți de unde se ridica în permanență o ceață de ulei ars care ajungea să îți irite ochii. Cinci ani într-un apartament cu două camere de douăzeci și opt de metri pătrați, ai cărei pereți dispăreau sub mobilele enorme salvate din naufragiul rus. Dulapuri în care ar fi putut intra o jumătate de duzină de gărzi călare, cu chipiul pe cap și cu baioneta la vipușcă. Dulapuri în care erau îngrămădite kilograme de hârtii îngălbenite, acoperite cu caractere chirilice, pe care prințesa le cerea de mai multe ori pe săptămână pentru a le răsfoi.

Peggy descoperi prima săgeată: o simplă coală de hârtie lipită pe perete, pe care era trasată o linie cu

marker negru. Iată unde era dezinvoltura americană în toată oroarea ei și Peggy trebui să facă un efort pentru a nu se simți umilită. Avea o importanță atât de mică, încât a fost suficient să fie întâmpinată cu câteva bucăți de hârtie? Încă o dată își zise că ar fi mai bine să își ia catrafusele și să plece de unde venise.

Dar chiar, de unde venea?

„De nicăieri”, fu nevoită să recunoască. „Acum, că prințesa a murit, nu ai nici măcar unde să dormi. Ai rămas pe drumuri. Poate să-ți intre asta în cap? Pe drumuri.”

În momentul acela, apartamentul de deasupra gheretei cu cartofi prăjiți trebuie să fi fost golit de mobilier, lucrătorii smulgeau hârtiile murdare de pe pereți și spălau parchetul. Urma să se văruiască și să se închirieze spațiul unui tânăr celibatar, fără a-și face nimeni prea multe probleme în privința igienei. Paranteza Ozotsukoi se închisese pentru totdeauna.

Peggy înainta, continuând să urmeze săgețile. Unde era deci camera? Rătăcită în celălalt capăt al casei? Holurile i se păreau interminabile și prost luminate. Scândurile din parchet scârțâiau. Sfârși prin a-și da seama că se învârtea în cerc. Cineva mutase săgețile în așa fel încât ea să meargă mereu pe același traseu! Cum nu cunoștea locurile, îi trebui ceva timp să-și dea seama că este pentru a treia oară pe același culoar. Oare asta era prima farsă a puștiului? Ei, poftim, nu era chiar atât de răutăcios. O tachinare, nimic mai mult. Oare o spiona prin gaura unei chei, pufnind în râs de fiecare dată când trecea prin dreptul lui? Hotărî să nu se mai dea în spectacol și să reia drumul începând de la parter.

Annette o aștepta în pragul bucătăriei, cu mâinile încrucișate în poală. Aruncă o privire scurtă la valijoara pe care Peggy încă o avea în mână.

— N-ai găsit camera? se miră ea.

Tânăra îi explică în câteva cuvinte farsa căreia îi fusese victimă.

— Nu-i nimic grav, se grăbi ea să concluzioneze. Să nu facem din asta o dramă.

Annette îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Greșești, îi strigă ea. O să te transforme într-o măgăriță de povară. Un singur lucru îl interesează: să te facă să pleci de aici în lacrimi, învinsă.

— N-o să plec, declară Peggy cu o putere care o uimi. N-am unde să mă duc.

— Ah-ah-ah! făcu Annette. Atunci de asta ai fost trimisă aici. Ei, află că ți s-a întins o cursă, frumoasa mea! Ai să mori pe câmpul de luptă, ca un adevărat soldat!

Peggy nu răspunse și privi în jur. Bucătăria avea același aer dezolant ca al întregii case: imensă și în părăsire. Zeci de cratițe și de lighene atârnau agățate în cârlige, unsuroase și cenușii. Mașinile de gătit stinse de luni de zile – ba chiar ani – nu mai aveau nici miros de mâncare.

Pe o masă lungă de lemn era așezată o față de masă drăguță, un ceainic chinezesc și două cești.

— Este ceai de Formose, precizează Annette. E mai bun pentru rinichii mei, mai puțin diuretic.

Peggy se așează. Pe o farfurioară era așezat un chec tăiat rondele.

„Trebuie să te obișnuiești din nou cu ceilalți”, își spuse Peggy. „Acum ori niciodată. Este singura ta șansă de a redeveni normală. Nu ai decât douăzeci și cinci de ani. Pe cinstite! Nu ești bătrână! Dacă cedezi, ești pierdută. Definitiv pierdută!”

— Bătrâna, atacă dintr-o dată Annette, te-a făcut să vezi stele verzi, nu-i așa?

— De ce spui asta? întrebă tânăra cu prudență.

— Pentru că încep să-ți întrevăd profilul, rânji Annette. Ești puțin ca o bonă care a făcut Vietnamul, hm? Ești

blândă și incapabilă de a te readapta la viața normală... De aia ți s-a propus munca asta!

— Bătrâna era câteodată răutăcioasă, e adevărat, admise Peggy. Când îi îndreptam pernele, profita pentru a mă ciupi până la sânge. Când îi refuzam vreun capriciu, mă pălmuia... cel puțin încerca, căci, cu mâinile ei deformate de artrită, își făcea rău mai mult ei decât mie.

— Phii, suspină Annette. Ești masochistă sau ce? Ai vocație de soră de caritate? Sau sperai să o moștenești?

Peggy încercă să nu se supere.

— Nu, spuse ea. Știam prea bine că nu mai avea niciun ban. De altfel, nici nu mă mai plătea de foarte mult timp.

— Atunci de ce ai rămas? Țineai la ea?

Peggy nu răspunse. Nu era în stare. Nici ea nu știa de ce rămăsese. Oare, într-un moment sau altul, încerca vreo formă de afecțiune pentru prințesă? Fusese oare înduioșată de atâta vulnerabilitate? De acel trup firav și contorsionat, prizonier al patului mare cu baldachin, vestigiu al unei fugi fastuoase?

Se gândi imediat la cărțile lui Beatrix Potter pe care le îngrămădise în valiză din momentul în care a știut că se va ocupa de un băiețel. Doamne! Cum fusese oare atât de naivă? Beatrix Potter pentru un puștan care deja decupa chiloții femeilor!

— Mama Weber ți-a indicat să vii aici, nu-i așa? întrebă Annette. De unde o cunoști?

Peggy făcu un gest vag de descurajare. Era cam mult și greu de explicat. Cum o întâlnise pe Samantha Weber, directoarea editurilor Sweeton & Sweet?

— Din cauza prințesei, murmură ea ducând ceașca la buze. Trebuia scrisă o carte despre ea, despre amintirile ei. Îl cunoscuse pe țar, pe marea ducesă Anastasia. Pretindea că știe soluția enigmei... Eu trebuia să încerc să o determin să vorbească și să o înregistrez pe un

magnetofon. Avea o memorie fabuloasă. Era în stare să descrie uniforma lui Nicolae al II-lea până la butonii de la ghetre.

— Și, pe de altă parte, nu-și amintea niciodată cum te cheamă, nu-i așa?

— Da. Uneori mă striga „devușka”, atunci când era bine dispusă, dar cel mai adesea spunea: „Hei! Tu de colo... vino puțin!”. La început avea un baston cu care mă lovea. Cu timpul însă, bastonul a devenit prea greu și a fost înlocuit cu o cravașă. La sfârșit, nu mai putea ridica nici cravașa.

— O târâtură bătrână, da! Eu nu i-aș fi permis niciodată să mă trateze ca pe o mojică! Trebuie să fii un pic masochistă, asta-i sigur. Ai să te înțelegi bine cu celălalt vicios mititel.

— Ba nu! făcu Peggy încercând să nu lase să i se întrevadă iritarea. Știu că ceilalți nu pot înțelege... Era atât de... lipsită de apărare. Nu mă avea decât pe mine. Este prea complicat de explicat. Mi-e greu să mă recunosc pe mine însămi. Când a murit, Samantha Weber m-a sfătuit să continui să înregistrez tot ce știam de la prințesă, tot ce îmi spusese și îmi aminteam.

— Ai să continui cartea fără ea?

— Da, ne va ajuta cineva. George Quarantine.

— Marele George? Este omul mamei Weber. Face biografiile cântăreților și ale vedetelor analfabete publicate de Sweeton & Sweet. Și atunci, așteptând casetele, te-au cazat aici. Cum nu-i costă nimic... sunt niște câini! Am să-i spun lui Tanner, el nu e așa. El te va plăti. Sunt sigură că nici nu știe de traficul ăsta. El e scriitor, trăiește pe un nor. Cecilia se ocupă de partea materială. Ea este în același timp nevasta, managerul și intendentul lui. Îi pregătește sandvișurile cu carne de curcă și redactează declarațiile de impozit.

Pronunțând aceste cuvinte, se înroși ca și cum și-ar fi

dat seama că mersese prea departe.

— Nu, deviez de la subiect, spuse ea. Cecilia, ea o duce bine. Țin mult la ea, chiar dacă nu e prea afectuoasă. Am gura cam mare, dar trebuie să mai lași de la tine. Îți aranjez treburile cu Tanner și apoi mă ocup și de camera ta.

Manevrându-și scaunul, ieși din bucătărie și se duse până la piciorul scării.

— Nuts! strigă ea dintr-o dată cu o forță care o făcu pe Peggy să tresară pe scaun. Derbedeule! Ai trei minute să pui înapoi săgețile în sensul corect! Domnișoara Peggy să își găsească drumul când urcă; de nu, am să-ți pun în sirop un medicament ca să-ți cadă cucul! Fii atent, te-am prevenit! Numărătoarea inversă a început...

Cu un zâmbet larg, reintră în oficiu.

— Se va supune întocmai, o asigură ea, turnându-și încă o ceașcă cu ceai. Este deja un mic mascul ticălos care se teme pentru bărbăția lui. Peste un sfert de oră vei putea urca să despachetezi. Dar pe urmă va trebui să te descurci singură. În caz contrar, nu te va respecta. Așa se procedează cu câinii, ca să nu te muște.

Capitolul 3

Odată ceainicul golit, Peggy își luă valijoara de carton și urcă din nou scările. Umiditatea îi trecea prin haine și se gândi că, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, toată garderoba ei va mirosi a pivniță. Hunter Hall, în pofida fastului, făcea parte dintre casele ale căror dulapuri erau tapetate cu mucegai.

Foile de hârtie cu săgeți fuseseră lipite înapoi, dar mult mai jos și curmeziș. Tânăra fu înduioșată. Traseul o conduse la o cameră mică, vizibil rearanjată și cu pereții acoperiți cu un tapet în dungi roz și albe. Parchetul fusese rașchetat, ceruit, perdelele și baldachinul erau noi, toate roz la rândul lor. Mobilierul era compus dintr-un șifonier masiv din lemn de ulm, cam deteriorat, o masă, un fel de noptieră și un birou cu multe sertare. Fereastra dădea spre labirint, dar casa era într-adevăr prea departe pentru a se putea stabili o hartă a traseului sinuos descris de gardul viu. Totuși, se întrebă dacă nu va încerca să elaboreze un plan, în momentele ei de liniște. Poate cu un binoclu…?

Își puse valiza pe pat și deschise cele două uși batante ale șifonierului. Era puțin crispată; se aștepta în orice clipă să dea peste o broască atârnată de o sfoară, agitându-se cu disperare, sau peste un șobolan mort așezat într-un sertar al noptierei. Scoase un suspin de ușurare descoperind că nu este nimic prin mobile. Repede, își agăță puținele haine pe umerașe. Nu avea decât boarfe uzate, luate de la *Boots* sau *Moonsoon*.

Pe fundul valizei zăcea magnetofonul împrumutat de la Samantha Weber – un vechi Huer 4000 Report L, incasabil – o mașinărie din metal gri, respingătoare, ce funcționa cu role. George Quarantine își petrecuse jumătate de oră pentru a-i explica principiul de funcționare.

„Pentru o biografie”, bombănise el, „rolele sunt mai bune, mai solide. Pot fi rulate de mai multe ori fără să se rupă banda. Casetele sunt niște porcării.”

Îi încredințase aparatul cu niște role de rezervă și cu un microfon greoi. În fiecare seară, când se băga în pat, Peggy lua magnetofonul, și-l punea pe pântec și apoi începea să monologheze, cu ochii pierduți în gol. Bâzâitul motorului îi stârnea ecouri stranii în abdomen. Ea numea această activitate rugăciunea de seară. Nu îi displăcea să facă astfel bilanțul celor cinci ani petrecuți cu prințesa. Înregistrase trei benzi care reprezentau vreo zece ore de solilocviu[2] și deja nu mai știa foarte bine ce povestise acolo.

Chiar când închidea dulapul, auzi un foșnet ce venea de pe culoar. Nu se întoarse și se prefăcu că își aranjează părul. În oglindă văzu cum, la nivelul parchetului, apare căpșorul unui copil cu o cască militară de plastic pe cap, preocupat să se târâie pe pardoseală, împingând o mitralieră. Își mâzgălise fața cu o substanță maro – poate o cremă de ghete sau ciocolată – astfel încât nu se mai distingea nimic din trăsăturile lui. În mijlocul acestui camuflaj ridicol, ochii i se vedeau ca două bile albe punctate cu negru, de o fixitate puțin neliniștitoare.

Peggy hotărî să nu se miște. Inima începu să-i bată foarte repede și își simțea mușchii spatelui crispați, ca și cum urma să fie înjunghiată. Se gândi că este stupid și se forță să se destindă.

---

2 Monolog; operă scrisă sub formă de monolog.

Oare o va ataca aici, acum? O va stropi cu cerneală sau îi va arunca cu ceva grețos în ochi? Își ținu răsuflarea. Băiatul, culcat pe podea, o examina cu un binoclu. O adevărată guvernantă ar fi bătut fără îndoială din palme, l-ar fi apucat de după ceafă pentru a-l târî la baie și l-ar fi spălat. Ea nu făcu nimic, mai puțin din calcul cât datorită faptului că se afla sub dominația stuporii. O dată examinarea terminată, copilul se retrase. Peggy îl auzi șușotind. Vorbea singur, ca și cum un soldat ar fi chemat baza prin intermediul unui radio portabil, punctând monologul cu câte un „craac... uiiii... zzz...". După târșâit, tânăra înțelese că se retrăgea pe burtă.

Rămase o clipă imobilă, pentru a-și examina imaginea reflectată în oglinda șifonierului. Era subțire și înaltă, aproape slabă, cu un trup de sprinter care o făcea să plutească puțin în haine. Avea pielea albă și chinuită de pistrui. Părul, pe care și-l tăia de una singură, băiețește, ezita între blond și roșcat. Mâinile îi erau lungi și delicate, foarte grațioase. Băieții spuneau că are o gură foarte frumoasă și îi era rușine să afișeze atât de ostentativ o senzualitate pe care nu era sigură că o resimte. Ochii ei cenușii își schimbau culoarea în funcție de vreme, ca acele barometre-suvenir ce se vând la Brighton. Nu era sigură că acest ansamblu bizar constituia un peisaj cu adevărat seducător; pe deasupra, nu-i plăceau sânii, prea dezvoltați pentru un tors pe care se puteau număra coastele, când era goală.

Își întoarse spatele și se duse să se așeze de cealaltă parte a patului, înspre fereastră. Avea gambele puțin cam moi. Se simțea în același timp tensionată și plictisită. Călătoria cu trenul și apoi cu autobuzul o obosise. Câmpul plin cu apă i se păruse imens și îi provocase un început de amețeală. Nu mai era obișnuită cu spațiile mari. Acolo sus, la Notting Hill, în apartamentul bătrânei doamne, se adaptase acelui

cadru strâmt și atmosferei sufocante.

Timp de cinci ani, dormise pe un vechi pat Chippendale cu pielea coșcovită, într-un sac de dormit cumpărat de la talciocul din Portobello. Era o casă vetustă, unde gazul funcționa încă prin intermediului unui contor în care trebuia să introduci monede de cinci penny. Baia comună nu era absolut deloc folosită de locatari și adesea se întâmpla ca vana să fie umplută cu veselă murdară care era spălată cu dușul flexibil sau ca fasolea să fie înmuiată în chiuvetă.

Practic, Katia Ozotsukoi nu mai ieșea din camera ei. Minusculă, în mijlocul patului cu baldachin, monologa rostogolind interminabil r-urile, evocând ororile revoluției bolșevice cu o grijă față de detalii care ar fi făcut deliciul oricărui istoric.

De altfel, istoria le făcuse cunoștință celor două sau, mai degrabă, memoriul pe care îl redacta pentru universitate. Venise pentru o convorbire, cu micul său magnetofon în servietă, bursieră sârguincioasă la Cambridge, foarte hotărâtă să își dea interesul mai mult decât colegii ei. Da, venise și nu mai plecase.

Katia o prinsese în capcana amintirilor ei legate de acea viață de neimaginat, plină de omoruri, execuții, jafuri, de pasiuni senzuale interzise. Katia fusese femeia tuturor exceselor; poate tocmai acest lucru o sedusese pe Peggy? Acele bogății pierdute la ruletă, acei ofițeri zburându-și creierii la capătul unei nopți de dragoste delirantă într-o casă de la țară îngropată sub nămeți. Șampania, sângele, Faberge, țarul și umbra scălâmbăiată a lui Răsputin. Orgiile palatului și comploturile otrăvitorilor. Peg sfârșise prin a amesteca totul. Nu mai lua notițe, mulțumindu-se să asculte și să facă prăjituri, căci bătrâna se dădea în vânt după dulciuri. Toate îi plăceau: clătitele umplute cu dulceață, prăjiturile cu cremă proaspătă, cu melasă. Nu se sătura

niciodată și Peg își abandonase foarte repede cărțile pentru a trăi cu mâinile în făină.

Renunțase la universitate fără a ști niciodată exact de ce. Mătușa Rosemary (singura ei rudă) o anunțase imediat că a dezmoștenit-o și că era inutil, de acum înainte, să îi mai calce pragul.

— Biata mea copilă, îi spusese ea, ți-ai irosit toate șansele și pentru ce? Pentru a deveni slujnicuța unei aristocrate scăpătate. Cred că ești la fel de nebună ca și biata maică-ta, Dumnezeu s-o aibă în pază!

Adeseori, seara, chircindu-se pe anticul Chippendale, Peggy își punea întrebarea: Își pierduse capul? Nu își cunoscuse niciodată tatăl, iar în privința mamei, artistă lirică într-o trupă condamnată la turnee de provincie, nu o întâlnise decât între două deplasări și doi „protectori”. Era o frumușică ce se uita mult în oglindă și încerca să își șteargă ridurile cu vârful arătătorului, așa cum se îndreaptă cutele de pe o pânză. De la ea moștenise Peggy gura aceea frumoasă. Murise prostește cu ceilalți membri ai trupei, când autocarul care îi transporta se răsturnase într-o prăpastie din Scoția.

Mătușa Rosemary o crescuse de atunci pe nepoată într-o manieră destul de distantă, repetându-i: „Sper că tu, cel puțin, ai să te-nveți minte. Vezi cum se poate irosi viața oamenilor cinstiți pentru o clipă de plăcere!”

Peggy se aplecă, ezitând să își scoată pantofii și să se întindă. Se temea să nu vină copilul și să îi fure pantofii. Era singura ei pereche și își închipui cum i-ar sta să alerge în picioarele goale pe coridoare, în urmărirea puștiului. Cu ochii închiși, încercă să își imagineze circumvoluțiunile labirintului. Oare Tanner Holt se plimba pe acolo reflectând la intriga romanelor sale? Nu, din moment ce Annette îi spusese că nimeni nu mai era în stare să înfrunte capcanele de verdeață fără a se rătăci.

Într-un mod destul de amuzant, datorită prințesei, cunoscuse operele lui Tanner Holt. Până atunci nu se atinsese niciodată de acest gen de literatură, dar Katia Ozotsukoi era avidă după povești sângeroase și nimic nu îi plăcea mai mult decât să se lăfăiască în pat în timp ce Peggy, așezată la capul ei, descifra cu voce joasă o proză plină de crime, de asasini nebuni și de ereditate blestemată. Katia auzise de Tanner Holt la BBC, unde se citiseră pasaje din ultima lui lucrare, și o și trimisese pe Peggy la biblioteca din cartier să împrumute cărțile acestui autor la modă. Tânăra se întorsese cu trei volume groase, pe coperțile cărora stăteau titlurile oribile: *Semnul călăului*, *Cu sudoarea pe tâmple*, *Surâsul negru*...

Fiecare carte avea cam o mie de pagini și era tipărită pe hârtie proastă, deja îngălbenită. Una dintre ele mirosea a prăjeală, ca și cum ar fi stat timp de mai multe luni într-o bucătărie unde s-a prăjit pește și cartofi. Și ea își imaginase cu ușurință un bucătar cu șorțul dinainte, trecând cu o mână peștele prin făină și cu cealaltă răsfoind ultima capodoperă a lui Tanner Holt, maestrul misterului.

Dumnezeule! Câte ore petrecuse aplecată peste paginile prost tipărite, șușotind în noapte, în timp ce prințesa se agita sub plapuma de puf, drăcuind reumatismul care n-o lăsa să-și afle liniștea?

Nu reușise niciodată să stabilească dacă aceste povești erau cu adevărat înspăimântătoare sau complet ridicole. Nota de pe coperta a patra afirma că Tanner Holt vânduse de acum mai multe milioane de exemplare în Statele Unite. Avea patruzeci și trei de ani și locuia în California, pe Beverly Hills. O fotografie alb-negru îl înfățișa ca pe un bărbat foarte mare, solid construit, cu fizicul unui fotbalist umflat. Avea părul lung, legat cu o panglică. Coafura aceasta de surfer sau de vedetă rock

nu se potrivea deloc cu fața lui rotundă și nasul mic, încălecat de niște ochelari groși cu ramă de baga. Peggy se gândise că nu avea chiar aerul neliniștitor al unui „maestru al misterelor”. I se păruse că seamănă mai degrabă cu un bătrân care închiriază obiecte de plajă sau cu unul dintre acei profesori americani care încearcă să își atragă studenții adoptând alura lor caraghioasă. În spatele ochelarilor ca niște funduri de pahar, ochii îi erau lipsiți de orice urmă de siguranță. Fusese înduioșată de acea privire hărțuită și încetase să îi mai poarte pică pentru lipsa de talent.

De fapt, când se gândea, nu își mai amintea decât de *Semnul călăului*. Povestea înfricoșătoare a unui vechi călău chinez, dat afară de mandarinul său și care emigrase în Statele Unite în epoca construirii căii ferate transamericane. Omul, plictisit de abuzurile comise de albi asupra muncitorilor asiatici, și-a reluat activitatea de altădată și și-a făcut o datorie din a tăia capul tuturor celor care supravegheau lucrările de construcție. Romanul se reducea la această acumulare de orori minuțios descrise, la acest catalog de amputări pe care Peggy îl considerase îngrozitor de repetitiv. Katia nu împărtășea aceeași părere și i se întâmpla adesea să se agite în pat strigând:

— Asta e! Exact așa! Ca pe timpul bolșevicilor. Fata mea, dacă ai ști ce i-au făcut bietului nostrrru țarrr! Tannerrr Holt...

Niciodată Peggy nu s-ar fi gândit pe-atunci că va deveni într-o zi angajata lui. Nu văzuse în el decât unul din acei făuritori de best-seller-uri scandaloase, care exploatează impulsurile nesănătoase ale oamenilor și încasează milioane, prezentând dările de seamă ale autopsiilor în formă romanțată.

Încercase în mai multe rânduri să o convertească pe prințesă la farmecul lui Dickens sau al Charlottei

Bronte, dar bătrâna respinsese cu furie aceste propuneri. Ținea la rația ei de sânge, tenebre și fantome ca la infuziile de rozmarin, din care bea litri întregi sub pretextul că ar constitui un excelent stimulent pentru memorie.

— Știu carrre este nebunul de crrriminal! țipa ea în miezul nopții, înălțându-se brusc dintre perne. Este paznicul muzeului.

Îi plăcea grozav să rezolve enigma după câteva zeci de pagini, uneori înainte să se fi comis măcar prima crimă! Detesta să se înșele și, de multe ori, Peggy trebuia să improvizeze un alt sfârșit al romanului, astfel încât bătrâna să nu fie cuprinsă de o furie distrugătoare descoperind că fusese păcălită de un autor mai șmecher decât ea. Această gimnastică nu era întotdeauna chiar simplă și, nu o dată, Peggy se pomenise că îl urăște pe Tanner Holt pentru bătaia de cap la care era condamnată din cauza lui.

Se scutură, dându-și seama că era cât pe ce să adoarmă. Se ridică, se examină în oglindă și își pieptănă părul scurt trecându-și degetele prin el. Se înșera. Unde erau angajații? Oare ce trebuia ea să facă? Să pregătească masa pentru băiețel? Să-l spele, să-l culce?

Să-i citească o poveste? O să-i ceară și el o poveste oribilă, plină de monștri și de cadavre?

Începu să își netezească puloverul și să își aranjeze o alură mai prezentabilă, dar semiîntunericul nu permitea să își distingă decât vag chipul în oglinda dulapului. Bezna ce năvălea în cameră o copleșea. Era straniu: acolo, la Notting Hill, în apartamentul bătrânei, în mijlocul mobilelor desperecheate și al gândacilor indiscreți, nu avusese absolut nimic, de ce neliniștea o cuprindea aici, în această casă imensă de maestru? Ieși din cameră și apăsă pe întrerupătorul de pe culoar, dar numai o porțiune de hol se lumină. Era defectă instalația

sau era o nouă farsă a băiatului? Nu putu să nege că etajul, pe jumătate cufundat în tenebre, avea ceva impresionant. Începu să înainteze cu mâinile întinse, bâjbâind, pregătindu-se pentru tot ce putea fi mai rău. Nu îi plăcuse niciodată sărbătoarea de Haloween. Fetițele se tem de această sărbătoare care creează în general băieților posibilitatea de a da frâu liber răutății lor native. Păstra amintirea broaștelor moarte ascunse între cearșafurile patului, a șoarecilor leșinați strecurați în vârful unui pantof. Nu avea niciun chef să reînceapă toate acestea. De fapt, nu era foarte sigură că își poate păstra controlul nervilor în cazul unei agresiuni. Îndreptându-se orbecăind către lumină, găsi în sfârșit scara mare. Nu era chiar atât de târziu pe cât credea, cel mult ora șapte. Coborî cu pași domoli, cu mâna agățată de balustradă. Prin colțuri, mirosul de ceară se suprapunea cu cel de mucegai. Era plăcut și se simțea reconfortată. Ajunsă jos, se îndreptă spre oficiu.

Capitolul 4

Annette era în bucătărie, ocupată să își facă un sandviș cu carne rece și cu sos.

— E adevărat că știi să gătești bine? întrebă ea văzând că Peggy trece pragul.

— Mai degrabă mă pricep la produse de patiserie, o corectă fata. Prințesa era înnebunită după prăjituri. Voia ecleruri proaspete în fiecare dimineață. N-ar trebui pregătit ceva pentru băiat?

— Vrei să spui pentru Nuts? făcu Annette ridicând din sprâncene. Așteaptă, îți arăt eu cum se face. Uită-te bine, nu am să-ți fac demonstrația de două ori.

Deplasându-se cu scaunul ei pe roți, deschise frigiderul, apucă o farfurie și puse pe ea o felie de pastrama asezonată cu sos de hrean, precum și o bucată de brânză. Completă totul cu un pahar de lapte, două felii de pâine și un castronel cu jeleu roșu, apoi se duse pe hol și așează farfuria pe cea de-a doua treaptă a scării.

— Blidul câinelui e plin! strigă ea cu o putere uimitoare pentru o ființă atât de mică. Nuts! Auzi? Vino să-ți iei terciul dacă nu vrei să rămâi pitic toată viața!

Fără să mai aștepte, își manevră scaunul pentru a se întoarce în oficiu.

— Așa trebuie să-i vorbești, o asigură ea. Poți să-l sperii spunându-i lucruri cum ar fi: „Mănâncă sau ai să ajungi ca Annette!”. Mă consideră urâtă, așa că asta o să-l convingă.

— N-am să fac așa ceva, protestă Peggy surprinsă.

— Ah! N-o face pe-a sfânta ipocrită, suspină infirma. Să lucrezi aici e ca și cum ai deveni pensionar într-un azil de nebuni; știi, pudoarea și politețea nu au ce căuta!

— Am să fac un ceai, propuse Peggy pentru a schimba subiectul. Mi-e cam frig. Doamna și domnul Holt nu s-au întors?

— Sunt americani, zise cealaltă. Poți să le spui pe nume, Tanner și Cecilia, n-or să te muște. Sunt o grămadă de lucruri de pus la punct la Bludbury, în ceea ce privește securitatea domeniului. Gratiile, încuietorile de la uși, sistemele de alarmă. În privința ceaiului, esențe de plante se găsesc pe etajeră. Sunt de toate felurile, ia ce-ți place.

Peggy trecu în revistă cutiile. Erau acolo practic toate ceaiurile de care auzise ea vreodată.

— Imediat cum a debarcat în Anglia, Cecilia a trecut pe la Fortnum & Mason, rânji Annette. Tanner nu bea decât cafea. Blue Mountain din Jamaica, dar nu-ți umple capul cu așa ceva, n-ai să-l servești tu. Prințesa ta ce servea?

— Ceai vrac pe care îl cumpăram în pungi de plastic de la un chinez, era mai ieftin.

— Chiar nu mai avea bani?

— Nu, renta ei se spulberase de mult. O dată sau de două ori, ca să nu murim de foame, m-am angajat să servesc ceaiul prin întreprinderi, pentru o săptămână sau două.

— Serios? Împingeai cărucior cu ceainicul și cești? Presupun că te mângâiau pe fund când treceai…

— Uneori, dar nu prea des. Am mai lucrat la poștă, la trierea felicitărilor de Crăciun. În fiecare an sunt supraaglomerați și angajează personal extern.

Pe trăsăturile infirmei se desenă o expresie neîncrezătoare. Jenată, Peggy se întoarse și puse vasul pe foc.

— Ești o figură afurisită, șușoti Annette în spatele ei.

Când ieșiră din bucătărie (Peggy ducea ceștile), văzură că farfuria așezată pe scară dispăruse.

— Te-ai gândit să-ți închizi șifonierul cu cheia? întrebă Annette.

— Nu..., mărturisi Peggy, am uitat.

— Ce proastă ești! La ora asta, mucosul ți-a transformat deja chiloții în confetti. Vino să-ți arăt unde stau eu.

Apăsă pe mai multe întrerupătoare pentru a lumina holul, dar plafonierele făceau doar pete de lumină, lăsând în întuneric zone mari din hol, din care ieșeau contururile fotoliilor pe care generații întregi de pisici își lăsaseră părul. Pe scaunele Windsor atârnau grămezi de haine zvârlite la întâmplare. Peggy identifică două impermeabile. Unul de la Burberry's și celălalt de la Aquascutum. Le cunoștea modelele pentru că le studiase mult timp în vitrinele magazinelor. Erau pătate de noroi și iarbă, boțite. Se gândi că, dacă ar fi avut ea un astfel de impermeabil, cu greu ar fi îndrăznit să îl poarte prin ploaie, de frică să nu îl strice.

— Americanii ăștia! rânji Annette. Li se pare că e de ajuns să-ți schimbi hainele ca să-ți schimbi pielea. Trebuia să fi văzut cum erau îmbrăcați când au ajuns în Londra! Tanner avea o haină californiană îngrozitoare din acelea... parcă era croită din hârtie igienică!

Se îndreptă în direcția unui morman de cutii și începu să scotocească cu vehemență în paie și printre pachetele învelite în coli mari din *Daily Mail*.

— Uite! aruncă ea plină de surescitare. Nu trebuie să fii american ca să colecționezi așa ceva? Știi ce reprezintă?

Peggy se apropie. Annette agita sub nasul ei tacâmuri de argint înnegrit, cu mânere cizelate.

— Este veselă fabricată special pentru *Titanic*! triumfă

ea. Iți dai seama?

— Cea care a fost salvată de pe epavă? se miră Peggy.

— Ha! bombăni Annette. Astea provin din surplusurile rămase pe uscat în momentul lansării la apă, dar valorează o avere. Uite, se poate citi numele vasului pe mânere.

Dar Peggy nu avea niciun chef să insiste asupra acestei fantezii macabre. Se întrebă dacă scriitorii de romane de groază erau nevoiți să colecționeze obiecte sinistre dintr-o datorie profesională, pentru a impresiona jurnaliștii.

Annette, dezamăgită de lipsa de interes pe care o manifesta Peggy, puse la loc tacâmurile, făcându-le să zăngăne.

— Hai la mine, hotărî ea. În orice caz, o să ne fie mai cald decât aici.

Locuia la parter într-o cameră mare, încălzită cu convectori[3]. Aerul era cam greu în încăperea aceea în care probabil că demult nu mai fuseseră deschise ferestrele. Un televizor enorm trona la capătul patului. Deasupra lui era plasat un videocasetofon. Nu exista practic nicio mobilă în afară de o comodă și niște etajere supraîncărcate cu casete video și romane cu coperți pestrițe.

— Sunt toate traducerile operelor lui Tanner, explică Annette, în toate limbile în care au fost traduse. Le colecționez. Iar astea sunt casetele filmelor de televiziune după culegerea lui de nuvele: *Zorile scheletului însângerat*.

— Joacă și el? se miră Peggy, imaginându-și-l pe acest urs greoi cu ochelari și fundiță într-un rol de om periculos.

---

3 Aparat folosit pentru condiționarea aerului în cameră prin circulație forțată, compus dintr-o baterie de încălzire, una de răcire, un filtru de aer și un ventilator.

— Bineînțeles că nu! tună Annette. El le prezenta. Nu cunoști deloc serialul? Cum așa? A făcut furori, ziarele nu scriau decât despre el.

— N-aveam televizor, îi aminti ea. Prințesei nu-i plăcea. Și apoi, era și prea scump.

— Ați trăit cinci ani fără televizor? sughiță Annette. Ferească Dumnezeu! Acum nu mă mai mir că ai aerul de parcă ai fi coborât direct de pe Marte!

Începu să se agite, făcând piruete cu scaunul, cu mare abilitate. Peggy observă că romanele lui Tanner Holt se îngrămădeau și pe noptieră și că erau puse mai multe semne printre pagini. Infirma îi surprinse privirea.

— Asta pentru că recitesc cele mai bune pasaje, explică ea. Nu sunt în stare să citesc alt autor în afară de el și atunci trebuie să-mi omor cumva timpul așteptând să iasă o carte nouă! Și apoi, mi se pare că, cu cât o recitești de mai multe ori, cu atât cartea devine mai bună.

Părea transfigurată, iar veselia care îi cuprinsese chipul făcea aproape inobservabile trăsăturile ei neplăcute. De fapt, devenea destul de drăguță de îndată ce-și dădea osteneala să zâmbească. Scotoci în vraful de casete și strecură una în aparat.

— Ai să vezi, spuse ea, este de acum trei ani. Tanner încă nu avea părul cărunt. Era imediat după accident.

Apăsă pe un buton de pe telecomandă și îi ordonă lui Peggy să se așeze pe pat. Răsună o muzică sinistră. Ecranul era ocupat de un zid de cărămidă ce se fisura dintr-o dată sub ochii spectatorului. Din aceste crăpături curgea sânge, apoi fisurile se lărgeau și figura lui Tanner Holt apărea în deschizătură, surâzând complice.

— Bună seara, spunea el. Mă cunoașteți poate după renume. Sunt Tanner Holt, maestrul angoasei și, dacă pătrund astfel în casele dumneavoastră, prin efracție, este pentru a vă lua de mână și a vă conduce pe cărările

spaimei. Dacă sunteți cardiac, vă recomand să închideți televizorul, să luați un calmant și să mergeți la culcare, dar dacă vă place să tremurați, atunci dați-mi mâna pentru a trece de partea cealaltă a zidului tenebrelor. Veniți! Vă aștept.

În acest moment al discursului, Tanner Holt întindea mâna în direcția telespectatorilor (se vedea cu această ocazie că purta un enorm Rolex de aur la mână); apoi, dintr-o dată, brațul i se transforma, se acoperea cu solzi și din vârfurile degetelor îi creșteau gheare lungi. Un râs demențial exploda și fața scriitorului, prin magia unui trucaj, devenea cea a unui animal ireal.

— Încă purta ochelarii vechi. Cei pe care-i are acum sunt mult mai buni.

Peggy nu răspunse. Era surprinsă de frumusețea extraordinară a vocii lui Tanner. Avea un timbru straniu, sugestiv. „O voce de hipnotizator” gândi ea prostește. Nici vorbă de nesuferita nazalitate californiană pe care se așteptase să o audă. O făcea să uite aparența puțin grotescă a studentului îmbătrânit, tricoul numerotat de fotbalist.

Pe ecran se succedau imaginile insipide de film. Peggy nu încercă să înțeleagă ce se petrecea: un bărbat își smulgea pielea de pe față, rânjind; sub această mască se ascundea o figură descărnată ce putea fi considerată în același timp hidoasă sau absolut ridicolă. O femeie își arunca bebelușul pe fereastră dar, între etajul zece și opt, copilul se desfășa din scutece, își deschidea niște aripi imense de liliac și zbura în noapte.

Peggy avu impresia că distinge un zgomot de mers târâș pe culoar și întoarse capul, atrăgând atenția infirmei.

— E Nuts, zise Annette și închise imediat televizorul. Cecilia nu vrea ca el să vadă casetele, i-ar putea da peste cap și ce mai are întreg în creier. De aceea

aparatul video are lacăt, vezi?

Un râs nerod, dezgustător, se înălță în hol. „Un râs de spiriduș rău”, își zise Peggy și se ridică. Din doi pași ajunse în pragul ușii și aruncă o privire pe culoar. Avu timp să mai zărească o siluetă micuță ce dispărea în întuneric.

— N-ar trebui să urc să văd ce-i cu el? Să-l culc?

— Nu în seara asta, zise Annette. Ești obosită, te-ar face KO în mai puțin de două runde. Așteaptă să-l înfrunți mâine, ai nevoie de o noapte bună de odihnă. Mănâncă ceva în așteptarea Ceciliei. Nuts se va descurca foarte bine și singur. Cum ești aici, n-o să iasă din casă. Îl intrigi, ești viitoarea lui țintă, așa că va sta să te studieze. Să nu ai încredere, în noaptea asta ar putea veni în camera ta să te privească dormind. În locul tău, aș încuia ușa.

— Dar nu e decât un țânc, spuse jalnic Peggy.

— Dacă gândești așa, asta se datorează, cu siguranță, faptului că nu ai avut niciodată un frate.

Capitolul 5

În așteptarea lui Tanner și a Ceciliei Holt, mâncară un sandviș. Peggy făcea eforturi considerabile ca să-și ascundă căscatul, iar Annette sfârși prin a i se face milă și îi ordonă să urce scara pentru a merge la culcare. Cu americanii nu se știe niciodată, nu-i așa?

Soții Holt puteau foarte bine să se întoarcă și la ora unu din noapte, nu avea rost să mai rămână treze; prezentările se puteau face și a doua zi.

Indispusă, Peggy se duse în camera ei, pândind fără să vrea huruitul vreunui motor sau o portieră trântită. Ezita să se dezbrace. Poate că lucrurile vor merge bine, la urma urmei! Se simțea destul de „necorespunzătoare” pentru a pătrunde fără șovăire în universul unui puști dificil, deși conviețuirea cu bătrâna o dotase cu o răbdare bună pentru orice gen de încercări.

Neputând să se limiteze la a se culca, scoase magnetofonul din valiză și îl puse pe birou. Luă microfonul și se așeză în fața aparatului. Îi plăcea să șușotească așa, cu ochii fixați pe rolele care scârțâiau ușor.

Începu să vorbească, în timp ce gura atingea textura de sârmă rece a microfonului. Îi evoca anii petrecuți la Notting Hill, în cartierul „cosmopolit”, îi amintea de carnavalul caraibean pe care prințesa îl urmărea cu mare plăcere de la fereastra camerei și de manifestările antirasiste ce degenerau din ce în ce mai des în adevărate răscoale.

— Ca în timpul bolșevicilor, exact la fel!

Lui Peggy i se părea caraghioasă, cu țigara ei Beedie în colțul gurii crâmpoțite și cu coama cenușie etalată pe umeri.

O dată cu trecerea timpului, nostalgia nuanța lucrurile în roz, dar fuseseră și momente dificile. Mai ales spre sfârșit, când prințesa își băgase în cap că spionii sovietici căutau să o ridice, pentru a o determina să mărturisească unde se afla adevărata comoară a Romanovilor. Îi pândea printre crăpăturile obloanelor pe care acum nu le mai ridica. Le auzea urechile frecându-se de cealaltă parte a pereților când începea să vorbească.

— Sunt aici, spunea. Te vorrr înhăța și pe tine. Te vorrr băga întrrr-un borrrdel din Gulag, până te vei hotărrrî să le spui tot ce știi. Eu sunt prrrea bătrrrână, prrrea șubrrredă. Nu vorrr putea să mă torrrturreze prrrea mult.

Da, Peggy cunoscuse clipe oripilante, accese de frică fobică: spaima ca prințesa Katia să nu dea foc la lenjerie cu eternele ei Beedie, frica să nu se trezească noaptea și să apuce bezmetică pe străzi în cămașă de noapte. Era chiar foarte capabilă să agreseze vagabonzii cu lovituri de cravașă, luându-i drept spioni bolșevici.

În momentul acela, Samantha Weber i l-a trimis pe George Quarantine, dar prințesa a refuzat să îi adreseze vreun cuvânt, pentru că nu purta uniforma cazacilor de pe Don.

— Va trebui s-o faci tu, hotărâse masivul George, scărpinându-și capul pleșuv. Îți las magnetofonul. Înregistrează tot ce poți, fă-o să vorbească. Mărturia ei este inestimabilă. Vei fi asociată la contract drept coautor. Ar fi cu putință să avem o dublură a hârtiilor îngrămădite în dulapuri? Aș putea să mă instalez jos, la chinez, cu un fotocopiator.

Lui Peggy nu-i prea plăcuse acest mod de a proceda, dar cum să fi procedat altfel? Știa că, după moartea prințesei, se va pomeni în stradă. Notarul Katiei o prevenise:

— Nu mai are nimic, copila mea. Nici cu ce să-și plătească incinerarea. Am pus de la mine ca să acopăr niște cheltuieli pe care ar fi fost incapabilă să le plătească. Va trebui să te descurci absolut singură. Dar încă ești tânără, ai putea să-ți reiei studiile, nu?

Peggy nu se vedea întorcându-se la mătușa Rosemary, cerșind o bucată de pâine și adăpost. Nu.

Apoi prințesa a murit și Samantha Weber a rugat-o pe Peggy să treacă pe la ea. Samantha era masivă, cu ceva suedez în înfățișare, probabil din cauza ochilor incredibil de albaștri și a părului aproape alb. Avea peste cincizeci de ani și purta taioare Chanel.

— Micuța mea, declarase ea imediat ce Peggy intrase în vechiul grajd transformat în vilă de lux, ce îi servea drept apartament. Draga mea, ești adorabilă, dar ești la strâmtoare. Aș putea, sigur, să-ți dau un avans din drepturi, dar nu cred că de bani ai nevoie în primul rând. Ceea ce-ți trebuie în primul rând este o familie, un mediu afectiv... M-am gândit la un lucru care le-ar putea rezolva pe amândouă. Îl cunoști pe Tanner Holt?

Iată, totul plecase de aici. De la aceste câteva cuvinte.

— Tanner tocmai a trecut printr-o pasă dificilă. Accidente, probleme cu admiratorii. Poate ai auzit vorbindu-se. A plecat din Cambridge pentru a se instala la țară într-o casă mare, aproape abandonată. Aici va lucra la noua sa carte. E destul de sensibilizat în acest moment și îi trebuie mult calm. Soția lui, Cecilia, tocmai l-a născut pe cel de-al doilea fiu al lor, Lee. Caută pe cineva care să se ocupe de băiatul mai mare, care are vreo zece ani. M-am gândit la tine.

Înainte ca Peggy să apuce să spună ceva, Samantha îi

pusese un pahar de scotch în mână.

— Să ne înțelegem bine, insistase ea. Ce îți propun eu nu este chiar o adevărată muncă de baby-sitter. Vei fi acolo în contact cu un scriitor, un om cumsecade, un învingător. Este bine întotdeauna să urmărești un astfel de animal de circ, nu crezi? Există o grămadă de lucruri de învățat, mai ales atunci când ai douăzeci și cinci de ani. Desigur, copilul de care va trebui să te ocupi este un pic dificil. Îl cheamă Dalton. Când soții Holt locuiau în America, a fost amestecat într-o poveste bizară... O ligă de moralitate, un soi de... sectă al cărei cal de bătaie devenise Tanner Holt, s-a luat de el ca și cum el ar fi avut vreo vină! Episodul acesta l-a traumatizat. Nu va trebui să-i vorbești niciodată despre asta. Niciodată.

Peggy spusese da imediat, fără să caute să afle mai multe. Nu voia să rămână singură. Se imagina rătăcind prin Londra în căutarea unui loc de muncă și toate astea pentru a sfârși drept chelneriță într-un fast-food, cu părul îmbâcsit de miros de prăjeală și oțet de malț. Știa că tocmai se întorsese o pagină din viața ei și că era inutil să mai privească în urmă.

Îndepărtă microfonul de buze pentru că auzi un foșnet dincolo de ușă. Era absolut sigură că, în acel moment, puștiul o urmărea pe gaura cheii. De altfel, nici nu căuta să se ascundă, pentru că îl auzi șușotind într-o imitație de conversație prin walkie-talkie.

— Alo? Trei zero? Chem baza. Aici Vulpea Albastră. Mă auziți? Am reperat ținta. Alo? Aștept instrucțiuni. Alo? Căpitane Müller, mă auzi?

Apoi băiatul coborî vocea și Peggy nu mai putu urmări restul „conversației”. După o clipă, îl auzi cum se îndepărtează târșâindu-și picioarele. Și-l imagină în pijama, cu casca pe cap. Se spălase oare pe față? Avu un impuls să fugă după el, dar își dădu seama în ultima secundă că Annette îi spusese „mâine”.

Opri magnetofonul și rămase mult timp privind pe fereastră. Se lăsase noaptea. O noapte în plin câmp, densă, fără pic de lumină la orizont. Lambriurile nu se mai vedeau deloc.

Era târziu. Hotărî să se culce, dar nu împinse niciun scaun în ușă.

Capitolul 6

Se trezi foarte devreme, la primii zori, cu un sentiment copleșitor de dezorientare. Când deschise ochii, fu, preț de o secundă, incapabilă să își dea seama unde se află. În cameră domnea o umezeală rece care nu îți stârnea nicio dorință să te ridici din pat. Strângând din dinți, se grăbi spre mica toaletă și apăsă pe butonul radiatorului care fusese pus direct pe podea. Se spălă pe față și se pieptănă, fără a înceta să se uite la ceasul pe care îl pusese pe etajeră. Casa imensă pârâia din toate încheieturile. Detunături seci ieșeau din grinzi, ca și cum plafonul ar fi urmat să se prăbușească.

Când fu gata, Peggy se duse să-și facă patul, apoi se așeză pe marginea scaunului Windsor. Câmpul era acoperit de brumă. După ce își adună tot curajul, se ridică și ieși în hol pentru primul contact cu Nuts. În ciuda aerului rece, avea mâinile transpirate. Încerca să pășească fără să facă parchetul să scârțâie. Unde era camera puștiului? Se opri imediat când descoperi un canat murdar de dulceață în jurul clanței, pe care era fixată în piuneze o bandă mare din plastic galben, de genul celor pe care polițiștii din Statele Unite le folosesc când fac o anchetă pe teren.

„Locul crimei”, se putea citi pe ea. „Nu treceți de această limită. Zona aceasta se află sub jurisdicția Statelor Unite. Toți contravenienții vor suporta rigorile legii”.

Peggy consideră că este o glumă de un gust îndoielnic.

Americanii oare nu aveau respect pentru nimic? Ce idee să lași un copil să se joace cu un obiect atât de macabru!

Puse mâna pe clanță și întredeschise ușa. Decorul camerei o șocă. Era o încăpere ticsită de lucruri aflate în dezordine, de cutii de carton și jucării. Pe cutii, o mână de copil scrisese „Dinamită, atenție. Pericol! Nu atingeți.” Un cap de mort și două tibii încrucișate accentuau interdicția redactată într-o engleză aproximativă. Camera mirosea a transpirație, a lapte vărsat și a vanilie. Pe podea erau presărați biscuiți sfărâmați. Trebuia să fii foarte atent unde pui piciorul dacă nu voiai să calci pe vreun tanc, pe avioane de vânătoare, dinozauri și alte jucării ce se îngrămădeau de jur împrejurul patului.

Nuts dormea pe spate, cu cearșaful tras până la bărbie. Avea fața tot neagră și casca era la locul ei, pe cap. De sub pernă ieșea un revolver mare din plastic. Pe noptieră erau aruncate imitații de grenade, între o sticlă de apă minerală și două prăjituri mâncate pe jumătate. Peste tot se afla gumă de mestecat lipită pe cadrul patului, pe lampă.

— Știu cine ești, spuse brusc copilul fără să deschidă ochii. Serviciul de informații mi-a făcut cunoscut dosarul tău. Știu totul despre tine, chiar și numărul de la chiloți. Știu chiar și unde îți ascunzi diafragma.

— Mă cheamă Peggy, spuse încet tânăra. Poți să-mi spui Peg, dacă vrei.

— În unitatea mea, femeile sunt strigate după matricolă, replică puștiul. Tu vei fi pentru mine 009. Ești în stare să ții minte? Nu-i prea complicat?

— Nu, merge, făcu Peggy. O să mi-l tatuez în talpă.

— Ah, daa? zise copilul deschizând brusc ochii. Dar în albastru. Negrul este numai pentru bărbați. Înțelegi, așa este mai ușor de identificat când te aruncă o mină în

aer.

— Bineînțeles, aprobă Peggy și se instală pe un taburet.

Nuts se ridică în capul oaselor și începu să se scarpine la subsuoară.

— Păduchii, explică el. Din cauza bordelurilor astea de la țară. Va trebui să vorbesc cu serviciul sanitar.

Ea își dădu seama că este studiată cu curiozitate și că băiatul este descumpănit de lipsa ei de reacție. Fără îndoială, se pregătise să provoace un concert de proteste scandalizate. Înțelegerea cu care îl trata Peggy îi dădea planurile peste cap.

Tânăra trecu cu privirea peste etajerele fixate deasupra patului, aglomerate cu reviste de benzi desenate războinice. Soldați plini de noroi, „îmbrăcați" doar cu cartușiere și cu câte o mitralieră în fiecare mână, traversau mlaștini și stropeau jungla cu un potop de foc. Mii de oameni mici și galbeni cădeau din palmieri, secerați de gloanțe.

— Dosarul tău este mai degrabă favorabil, decretă deodată copilul, ridicându-și casca pentru a se scărpina în cap. Cred că vei fi un bun recrut. Totul este să mă asculți fără să cauți să înțelegi. Eu sunt șeful aici, ai înțeles, 009?

Peggy scoase un bombănit vag. Acum, când îl vedea mai bine, își dădea seama că nu este prea frumos. Trăsăturile lui grosolane îl făceau să pară mai bătrân, părul îi creștea de deasupra sprâncenelor, ceea ce îi dădea un aer obtuz, aproape neplăcut.

— Ar trebui să trecem în baie, se hazardă ea.

— Afirmativ, spuse copilul, dar atenție! Nu se atinge nimeni de tatuajele mele, înțeles? Celelalte fete voiau întotdeauna să le șteargă.

Își scoase tricoul, descoperind inscripții făcute cu pixul pe bust și pe brațe. Erau tot felul de matricole

misterioase, cât și specificații de tipul: „Atenție, braț robotizat” sau „Acest piept conține un focos nuclear, nu deschideți fără instrucțiuni de folosire”.

Peggy își spuse că aceste idei provin din benzile desenate pe care le citea.

— Este important, înțelegi, explică el cu fermitate. Dacă sunt rănit și doctorii mă operează fără să fi fost preveniți, ar putea avea loc o catastrofă. Tot organismul meu este trucat. CIA m-a racolat. Am puteri deosebite, am să-ți spun mai târziu, spuse băiatul și sări pe dușumea, după care alergă în baie. Și, pe urmă, nu vreau să fiu privit când fac pipi! strigă el de după ușa pe care o trântise.

Fata nu se mișcă. Încerca o oarecare jenă să se strecoare astfel în universul lui Dalton. „Fără scrupule deplasate”, îi șopti o voce interioară. „Știi foarte bine că totul va merge perfect cât timp nu-l vei contrazice. Trebuie să joci rolul de complice... Dacă nu, te va face bucăți”.

Intuia la copil o formidabilă vitalitate față de care i se părea că este slab înarmată. Dacă nu voia ca șederea ei la Hunter Hill să devină un infern, trebuia să meargă drept pe frânghie.

Ușa toaletei se deschise. Nuts era în slip și își freca fața cu un burete. Substanța cu care își unsese fața părea rezistentă la săpun.

— Trebuie să te pun la curent, zise el pe un ton peremptoriu. Ești aici pentru a mă apăra împotriva lor, ai înțeles? Nu știu ce ți s-a spus la Langley, dar adevărata ta misiune este de a mă proteja și a mă ajuta să trec de partea cealaltă.

— Care ar fi partea cealaltă? făcu Peggy încercând să adopte un aer cât mai degajat.

— Am să evadez, declară Dalton. Am să fac marele salt. Aici sunt în pericol, mi-a spus căpitanul Müller. Nu

trebuie să mai întârzii, altfel mă vor jupui de viu. Ai cunoscut-o pe Annette? E extraterestră, de aia nu poate merge. Corpul ei nu este adaptat la atmosfera terestră. Poartă o mască de cauciuc, iar dedesubt este încă mai înfiorătoare. Un adevărat cap de monstru. A fost trimisă să mă lichideze, nu fraterniza cu ea. Minte tot timpul. Și apoi, s-ar părea că vede prin ziduri.

— Ai să... evadezi? spuse Peggy sperând că vocea îi va păstra un ton firesc.

— Afirmativ, spuse Nuts. Căpitanul Müller mi-a spus că este urgent. Este aproape gata cu toate pregătirile pentru trecerea mea dincolo. Este iminent. Treaba ta este să o ții pe Annette la distanță și să nu le raportezi părinților mei.

— Nu crezi că mama și tata vor fi triști dacă pleci? riscă tânăra.

— Ei! ripostă băiatul. Nimeni nu mă iubește aici. Numai cel mic contează. În plus, sunt sigur chiar că nici nu este om. Probabil că e un mutant care îi ține sub puterea lui prin hipnoză. Trebuia să le fi făcut o spălare a creierelor pentru a mă alunga din memorie, dar puțin îmi pasă. Anglia e plicticoasă, englezii sunt nasoi... prefer Malibu, acolo fetele sunt altfel, mai afurisite!

Peggy se ridică pentru a-și da de lucru. Fabulațiile puștiului o tulburau. Deschise comoda ca să scoată haine curate. Părul lui Dalton era foarte murdar, ar fi vrut să-i spună să facă un duș, dar simți că ar fi mai indicat să mai aștepte puțin.

— Grăbește-te, se mulțumi ea să-i spună. Ai să răcești așa.

— Asta așa-i, bombăni el. Te ia frigul. Și când mă gândesc că în California se sărbătorește Crăciunul în costum de baie, pe plajă, nu merită să pierzi așa ceva venind aici.

— Dar zăpada este foarte frumoasă, observă Peggy.

Mai ales la țară.

— Ce vorbești, șuieră copilul. E plină de radiații atomice, nu știi? Zăpada e de fapt cenușa bombei de la Hiroshima, care cade înapoi după ce a trecut prin răcitor. Căpitanul Müller mi-a explicat foarte bine. De aceea este în afara oricărei discuții să mai întârzii mult prin ținutul ăsta.

Tânăra se întrebă cine putea fi acest căpitan Müller la care se referea atât de des copilul. Fără îndoială, un camarad imaginar cu care Dalton avea interminabile convorbiri secrete. Își aminti că folosise un subterfugiu asemănător la aceeași vârstă, când aștepta în zadar să vină mama ei. O inventase pe domnișoara Pettycoke, un critic de la *Times*, care venea să îi povestească ultimele triumfuri ale mamei sale. Domnișoara Pettycoke era foarte mică, rozioară și rotofeie, cu părul argintiu cu nuanțe de bleu. Purta un etern taior din tweed maro, pantofi grei cu talpă groasă și o umbrelă al cărei mâner din acaju reprezenta un cap de teckel[4]. Ea îi povestea cum mama ei fusese remarcată de un maharajah cu ocazia ultimului turneu, în aria Aidei. Îi explica în amănunt cum întreaga familie urma să se instaleze la Penjab, în palatul rajahului, și cum ea, Peggy, va primi drept cadou de bun venit un elefant alb îmblânzit.

Se scutură alungând neliniștea ce îi ciupea stomacul. „Hai”, își zise ea, „nu trebuie să iei totul în tragic. Cu puțin noroc și puțină abilitate, totul va fi bine.”

Îi întinse băiatului hainele curate, pe care el consimți să le îmbrace.

— Mergem la popota ofițerilor? întrebă el. Mi-e foame.

— Bineînțeles, aprobă Peggy. Ce-ți place?

— Prăjiturile, cornulețele cu dulceață sau cu cremă proaspătă. E tot ce se poate hali în țara asta.

---

4 Câine de vânătoare cu corpul alungit și picioarele scurte, cu părul scurt sau lung și aspru, excelent vânător de vizuină; șoricar.

— Ceai?

— Nu! Ceaiul e scârbos, te face să te pișii. Coca-Cola – nu light, este de aia tare, de aia adevărată – tata a adus lăzi întregi. Se spune că ești tare în prăjituri, așa e?

— Afirmativ, spuse tânăra. Am urmat un curs special într-o tabără secretă. Cunosc rețete pentru tot felul de prăjituri, dar nu am voie să le prepar decât pentru persoane foarte importante. Am depus jurământ.

— Aoleu! murmură băiatul aranjându-și casca. Deci nu poți să faci prăjituri pentru toată lumea?

— Nu, spuse Peggy. Dar tu ești pe lista persoanelor autorizate. Ești abilitat să beneficiezi. Cred că ești al treilea ori al patrulea...

— Și ceilalți cine sunt?

— Nu pot să spun.

— Ah! Mda... normal. De fapt, ți-am pus întrebarea numai ca să te testez, ca să știu dacă se poate avea încredere în tine sau nu.

Ieșiră pe culoar și ajunseră la scară. Lumina de afară reușea cu greu să lumineze holul, scăldând totul în nuanțe cenușii.

Jos, o întâlniră pe Annette, căreia Dalton îi adresă o strâmbătură. Peggy se apucă să pregătească micul dejun.

Nuts se așeză la unul din capetele mesei din oficiu. Punea în orice făcea o energie nemăsurată: sărea în loc să se așeze normal, apoi, o dată instalat, dădea lovituri în gol cu picioarele sau agita brațele deasupra capului. Puncta această excesivă activitate inutilă cu șoapte misterioase, ca și cum ar fi fost într-o relație constantă cu un corespondent invizibil. Ce ar fi putut părea încântător la un alt copil căpăta la el dimensiuni neliniștitoare, poate din cauza figurii lui grosolane, îngrijorătoare.

Peggy îl privi mâncând. Mai întâi tăie fiecare cornuleț

în zeci de bucățele, urmând fiecare tăietură de cuțit cu un comentariu pseudoștiințific.

— Dă-mi scalpelul, șușotea el. Aici, vezi? Glonțul s-a instalat în măduva spinării. În trecere, a atins toate organele. Este un glonț dum-dum. Cel care a făcut-o este profesionist, asta-i cert! Dă-mi pensa! Ce aștepți, să putrezească cadavrul sub ochii noștri?

Peggy încercă să își bea ceaiul disimulându-și stupoarea. Nuts deja pusese stăpânire pe cremă, acoperind cu ea prăjiturile devastate.

— Acolo! bombăni el. Curățați câmpul operator și pregătiți-vă pentru transplant...

Annette își făcu apariția tocmai când băiatul se hotărâse în sfârșit să înfulece conținutul farfuriei.

— Peggy, vrei să vii? întrebă ea. Cecilia ar dori să te cunoască. Am să-l supraveghez eu pe Nuts în timpul ăsta.

— Extraterestră mizerabilă, murmură puștiul. Venusiană scârboasă care-și ascunde tentaculele sub pătură.

Dar nu vorbea atât de tare cât să-l audă infirma. Peggy se ridică. Annette îi făcu semn să treacă în sală. Cecilia Holt stătea lângă șemineu, într-un fotoliu mare, și pe genunchi avea un bebeluș învelit într-o pătură.

Era o femeie tânără, în jur de treizeci de ani, foarte subțire, aproape slabă, și al cărei corp se pierdea în hainele prea largi. Avea părul tăiat foarte scurt, dar chipul ei emaciat părea mereu în gardă. Buzele îi erau subțiri și palide. Îmbrăcase o haină de tăietor de lemne, în carouri albe și negre, un pantalon de velur jerpelit și o pereche de ghete înalte, cu aspect cazon. Copilașul gângurea la pieptul ei, trimițându-i lovituri zburdalnice cu pumnișorii în sâni.

— Ești noua *baby-sitter*? întrebă femeia când Peggy ajunse în dreptul ei. OK, să nu pierdem timpul cu

prezentări interminabile. Eu sunt Cecilia, el este Lee, fiul meu. Annette te-a pus la curent cu ce se așteaptă de la tine, nu?

Tăcerea mirată a lui Peggy păru că o irită; se agită nervoasă între brațele fotoliului.

— OK, atacă ea. Îți cer să-l supraveghezi pe Dalton și să îi dai ocupație cum ai să te pricepi mai bine. Nu-i necesar să mănânce cu noi dacă nu vrea. Nu-l constrânge la nimic. Dacă nu vrea să se spele, lasă-l în pace. Eu sunt obosită, iar soțul meu, Tanner, are nevoie de liniște ca să lucreze. Este în afara oricărei discuții ca urletele lui Dalton să răsune în casă de dimineață până seara. Vei petrece cât mai mult timp posibil cu el în aer liber. Du-l la plimbare, obosește-l. Seara dă-i calmante ca să doarmă toată noaptea, să nu umble pe la ora trei pe coridoare.

Făcu o pauză ca să-și tragă sufletul. Pe obrajii ei galbeni își făcură apariția două pete roșii.

— Cel mai important lucru, anunță ea coborând vocea, teorema de bază: nu vreau să-l văd dându-i târcoale lui Lee. Ai înțeles? Ori de câte ori vrea să-i facă vreo vizită lui Lee, inventează orice și du-l în aceeași secundă la capătul celălalt al domeniului.

Peggy își înclești maxilarele.

— De ce? întrebă. A fost vreo problemă? Trebuie să știu…

Cecilia întoarse privirea și strânse mai tare copilul la piept.

— Dalton este gelos pe Lee, spuse ea înghițindu-și cuvintele. Foarte gelos. A încercat de două ori să-i facă rău. Nu trebuie să se mai repete așa ceva, înțelegi? De aceea te afli aici. De un timp este foarte agitat; Annette, care se ocupa de el până acum, nu mai reușea să-l țină în frâu.

— Poate un doctor…? se hazardă Peggy.

— Ah, Doamne! exclamă Cecilia. Dalton a fost văzut de toți medicii din California, la cinci ani a fost dus la cel mai bun psihoterapeut de copii din Los Angeles. La cinci ani! Niciun rezultat!

Ca și cum ar fi regretat că a vorbit prea sec, se grăbi să adauge:

— Trebuie protejat împotriva lui însuși, asta-i tot. Sperăm ca mediul satului englezesc să-i facă bine. Este un copil care a crescut în tumult. Ziariștii, admiratori... Într-un timp, îl luam peste tot cu mine, chiar și pe platourile televiziunii. Credeam că asta va contribui la trezirea lui, că va face din el un nou Orson Wells. Când ești tânăr, îți plac toate prostiile. Dar cred că acest mediu l-a surescitat. Toți ticniții, toate actrițele acelea isterice...

— Am să mă ocup de Dalton, afirmă Peggy. Cred că am deja un contact bun cu el.

— Ai fi prima! exclamă Cecilia ridicând sprâncenele. Dar, în fine, totul e posibil și nu vreau să te descurajez. Dar fii foarte atentă, e șmecher și răutăcios. Pe biata Annette a adus-o la exasperare.

— Are multă imaginație, admise Peggy. A moștenit-o, desigur, de la tatăl său, domnul Holt.

Cecilia făcu o grimasă și Peggy avu impresia că făcuse o gafă.

— Poți să-i spui soțului meu Tanner, murmură Cecilia. Nu suntem prea obișnuiți cu protocolul, iar tu nu ești servitoare, nu-i așa? Ar fi bine să-ți precizez două trei lucruri în legătură cu Tanner. Este romancier... Vreau să spun că asta îți poate părea puțin... excentric. Mereu cu capul în nori. Dacă-l vezi plimbându-se ca un somnambul, nu-i vorbi, nu-i spune nici măcar „bună ziua”. Când este cufundat în gânduri, nu trebuie cu niciun preț să fie deranjat. Poartă-te ca și cum nici nu ar fi aici, sau mai bine ca și cum ar fi invizibil.

Încercă să zâmbească și își trecu mâna într-un gest nervos prin părul scurt.

— Ți se pare dubios? Ai să te obișnuiești. Tanner, când scrie o carte, trăiește într-o cu totul altă lume. Nu mai este aici. Nu coboară să mănânce, se închide în biroul lui și doarme pe canapea. Nu trebuie să încerci să-l înțelegi, este vorba despre crize necesare. La capătul drumului va avea un manuscris care se va vinde în milioane de exemplare. Îți spun toate astea pentru că am avut probleme cu o bonă la Cambridge, care se încăpățâna să-l salute și să-i vorbească despre vreme de câte ori îl întâlnea. Aceste conversații idioate îl exasperau pe Tanner și îl făceau să piardă șirul. Știu că voi, englezii, aveți un simț dezvoltat al convenienței și al protocolului dar, te implor, o dată pentru totdeauna, uită-ți aceste obiceiuri. OK?

— De acord, făcu Peggy.

— Bine, suspină soția romancierului. Casa asta e imensă, există câte o bucătărie în fiecare aripă. Să știi că nu văd niciun inconvenient dacă te instalezi cu Dalton în partea de vest a clădirii. Este acolo o bibliotecă veche care ar putea avea rolul de sală de joc când plouă și plouă destul de des și mult în țara asta. Dalton n-a reușit să se obișnuiască cu clima. În California aveam o casă de weekend la Malibu și el trăia aproape permanent pe plajă. Ai să ai greutăți încercând să-l convingi să rămână închis. La Cambridge a încercat să o înece pe bona lui în râul Cam, în timpul unei regate de canotaj.

— Am să fac tot ce-mi stă în putință, o asigură Peggy. Sunt obișnuită cu persoanele dificile.

— Este adevărat! exclamă Cecilia. Samantha mi-a povestit. Te ocupai de o baroană rusoaică pe jumătate nebună?

Peggy se abținu să corecteze formularea aluzivă și inexactă, dar simți cum o roade iritarea. Cecilia Holt nu-

i era deloc simpatică. Oare nu era – pe căi ocolite – aproape gata să-i ceară să trăiască în exil cu Nuts? Aripa de vest! Ce voia de fapt? De ce nu baraca grădinarului, din moment ce exista și așa ceva?

Lee încetase să mai gesticuleze. Ghemuit ca un pisoi ghiftuit, avea aerul că a adormit în poalele mamei lui. Era un bebeluș frumos, gras și rozior, care ar fi putut poza pentru publicitate la scutece absorbante. Era îmbrăcat într-un combinezon pijama, pătat zdravăn cu ciocolată. Peggy se gândi că soții Holt nu-și afișează deloc bogăția.

— Știu că ceea ce-ți cer ți-ar putea părea bizar, reluă Cecilia. Dar există niște motive temeinice. Am să ți le spun pe toate într-o bună zi, când ne vom cunoaște mai bine. Am trecut prin momente grele în ultimii ani. Un succes mondial ca cel pe care-l cunoaște Tanner nu este lipsit de inconveniente, crede-mă.

— Ne vom muta în aripa de vest, dacă asta doriți, spuse Peggy. Am să încerc să stabilesc un contact bun cu Dalton și să-l determin să devină disciplinat.

— Nu-ți lua rolul prea în serios și păstrează-ți capul limpede. Dacă te-ai săturat, vino să-mi spui fără ezitare. Bonele precedente nu au rezistat mai mult de trei săptămâni, te avertizez. Aș dori ca Tanner să-și termine cartea în liniște și am și eu, la rândul meu, nevoie de o atmosferă cât mai calmă. Nu am cine știe ce mari speranțe, îți mărturisesc. Știu foarte bine că într-o bună zi va trebui să îl ducem pe Dalton la un internat și să ne rezumăm la a nu-l mai vedea decât în timpul vacanțelor școlare. Desigur, această soluție ne va fi benefică amândurora, dar în așteptarea momentului, îți cer să nu-l văd în ochi... E clar? Să nu-l văd în ochi!

Pronunțase aceste ultime cuvinte fără a încerca să-și ascundă exasperarea. Peggy înțelese că întrevederea a luat sfârșit. Se îndepărtă salutând scurt din cap.

Întâlnirea cu Cecilia îi lăsase o impresie cât se poate de proastă.

Ce se petrecea cu adevărat la Hunter Hall? Ce încercase să-i ascundă Samantha Weber? Oare o trimisese aici pentru ca o știa fără resurse și fără adăpost? Spre deosebire de bonele precedente, ea nu avea unde să se ducă, nu avea nicio referință profesională. Era nevoită să rămână aici, ca pe o insulă pustie.

Când intră în bucătărie, Annette o și zbughi, lăsând-o singură cu Nuts, care golea conștiincios cea de-a treia sticlă de Coca-Cola.

— Ei bine, ai văzut? făcu băiatul. Toți îmi vor pielea. Va trebui să faci multe gafe.

— Te deranjează dacă ne mutăm în aripa de vest? întrebă fata.

— Bineînțeles că nu! o combătu Nuts. Cel puțin am să mă simt ceva mai în siguranță.

— S-ar părea că există și o bucătărie acolo, spuse Peggy ca să schimbe vorba.

— Adevărat, spuse Nuts. Ai putea să faci una din prăjiturile acelea secrete despre care mi-ai vorbit?

— Se poate, spuse tânăra. Numai să nu vină vreun spion să ne fure rețeta.

Capitolul 7

Au mutat jucăriile puștiului în aceeași zi. Peg se baza pe aceste manevre comune pentru a consolida legăturile fragile care o apropiau de copil. Între aripa de est și cea de vest, clădirea etala cincizeci de metri de fațadă. „*No man's land*”, își zise fata, care începea să se lase contaminată de vocabularul războinic al lui Nuts.

Au intrat în posesia noului lor teritoriu. Peggy constată cu strângere de inimă că râsul nu făcea decât să urâțească și mai mult chipul copilului și văzu în asta o nedreptate suplimentară a destinului. Oare chiar nu a putut să îi lase nici măcar acest ultim colac de salvare?

Înțelese în egală măsură și că exilul lor fusese îndelung premeditat. Două camere se dovediră a fi fost refăcute ca noi, ca și băile aferente. Cât privește bucătăria, aceasta fusese echipată de la un capăt la altul, fără a mai pune la socoteală frigiderul Westinghouse, imens, ale cărui rafturi se prăbușeau sub alimente. Restul clădirii oferea peisajul obișnuit al camerelor goale, cu tapet decolorat și dulapuri abandonate. Nuts nu înceta să alerge dintr-o cameră în alta, scoțând urlete destinate să „înspăimânte animalele aflate în ambuscadă”.

Într-o cămăruță descoperiră o ladă roasă de carii, montată pe rotile, care conținea sute de cuburi din lemn cu ajutorul cărora se puteau construi case și castele fortificate. Jocul acesta de construcții, fabricat înaintea celui de-al doilea război mondial, ar fi valorat o avere pentru un anticar specializat.

Fiecare bucățică era perforată cu găuri minuscule săpate de viermișori și patinată astfel încât ți se părea că e vorba chiar de o bucată de piatră.

— Super! declară Nuts, vom construi o zonă de antrenament pentru bombardiere, știi: cum au făcut pentru încercarea bombei atomice! *Air Force* a construit un adevărat oraș în deșert, cu case, mașini, și abia apoi au aruncat bomba. Ziariștii au scris chiar că fuseseră închiși acolo niște condamnați la moarte.

— Ba nu, se simți Peggy obligată să specifice. Erau doar niște manechine.

— Nici vorbă! șuieră puștiul. Erau oameni, oameni adevărați. Tatăl meu a scris o carte despre asta, știi foarte bine, *Zorile scheletului însângerat*. E povestea unui criminal luat drept cobai, dar care a supraviețuit bombardamentului de încercare, deoarece a fost destul de șmecher ca să se îngroape înainte de explozie. A fugit înaintea sosirii armatei. Mai târziu, a constatat că radiațiile i-au creat superputeri.

Peggy capitulă; nu era indicat să iște o ceartă pe tema *Zorile scheletului însângerat* și, la urma urmei, nu era aici pentru a-i face educație copilului.

Duseră cufărul în parc și Dalton începu să scoată cuburile cu frenezie, pentru a construi un oraș strâmb, a cărui arhitectură se dovedi a fi foarte aproximativă. Nu avea pic de răbdare și îngrămădea cuburile la întâmplare, cu gesturi lipsite de finețe. Construi trei case ce păreau că au supraviețuit unui cutremur, apoi plecă să facă provizii de pietricele și, cu brațele întinse, imită zgomotul unui bombardier.

Imita zgomotul produs de elice cu gura și își întrerupea manevrele de zbor în volte cu comunicații radio războinice.

— Ținta reperată, anunță el. Pregătiți de lansare, buncărul bombei deschis... Începeți numărătoarea

inversă, survolăm zona strategică... Repet, aici Leader One, către toată escadrila... să le aruncăm rahatul pe cap și s-o ștergem!

Trecând pe deasupra caselor, desfăcea pumnii, lăsând pietricelele să cadă peste casele prost construite. Când o piatră dărâma cuburile, scotea din gură zgomote asurzitoare.

Lui Peggy nu i se părea amuzant să îl vadă jucându-se așa. În plus, jocul i se părea nesănătos, dar știa că băieților le place să se joace de-a războiul.

— Buum, poc... vocifera Nuts.

Când casele se năruiră, începu să imite strigătele muribunzilor și trosnetul bombardierului.

— Ah! gemu el. Căpitane Müller, sunt atins... Mi-a luat foc motorul stâng. Am să aterizez forțat.

Și se aruncă pe iarba umedă, ungându-și de noroi hainele curate.

Peggy nu avu timp să-l apostrofeze, pentru că un Range Rover tocmai pătrunsese prin portalul proprietății. La volan era George Quarantine. Era un bărbat corpolent de vreo cincizeci de ani, cu fața roșcovană și cu un craniu strălucitor, un om care își dădea aere de artist, purtând geci îmblănite ca ale piloților de pe bombardiere. Se opri în dreptul labirintului și traversă peluza pentru a veni să o salute pe Peggy. Înainta precaut, probabil din cauza unei artroze. Nuts nu îi acordă nicio privire. Se tăvălea prin iarbă, pentru că rezervorul luase foc la aterizare.

— Bună ziua, micuța mea, spuse Quarantine sărutând-o pe Peggy pe obraz. Cum îți merge?

— Bine, răspunse tânăra. Facem cunoștință.

Quarantine o luă de braț și o conduse puțin mai departe. Peggy observase că bărbatul aruncase o privire plină de dezgust copilului plin de noroi care se zvârcolea în iarbă, scoțând strigăte de agonie.

— Am să-ți vorbesc deschis, spuse el. Nu-mi place să te văd făcând munca asta. Nu-i tocmai ce-ți trebuia după moartea prințesei. Vreau să-ți spun că nu am niciun amestec în toată povestea asta. Mama Weber a pus totul la cale.

Figura lui lată, de obicei jovială, trăda o stângăcie care îl făcea să își ferească mereu privirile. Peggy hotărî că a venit vremea să pătrundă în miezul lucrurilor.

— Explicați-mi, răsuflă ea încleștându-și degetele pe brațul lui Quarantine. Am impresia că mi se ascunde ceva. Ce i s-a întâmplat de fapt copilului?

George se scărpina pe țeasta pleșuvă. Blana hainei lui nu era tocmai curată, iar cele câteva fire de păr pe care le avea pe cap semănau pe pielea hainei mici pelicule de mătreață.

— Mama Weber m-a pus să jur că n-am să spun nimic, mormăi el, dar mă enervează să te las să pilotezi așa, fără vizibilitate. Este o poveste urâtă. O treabă de specialist. Nu ești infirmieră, la naiba!

— Haideți, spuneți! se impacientă tânăra. Nu mai sunt o copilă, am primit suficiente priviri chiorâșe de la Annette și Cecilia!

— S-a petrecut în California, șopti Quarantine. Acum cinci ani. Cărțile lui Tanner provocaseră o oarecare tulburare în ligile de castitate; la televiziune, mai mulți predicatori cereau expulzarea lui. Editorul american al lui Tanner își freca mâinile la gândul acestei întregi publicități gratuite: Tanner Holt – noul Satan, Tanner Holt – bardul demonului etc. Și apoi, lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Un nebun care se autodenumea părintele Scaring și se considera predicator itinerant, a început o adevărată cruciadă împotriva lui Tanner Holt. Îi asimila romanele cu prezicerile Antihristului și organiza acțiuni de comando prin librării pentru a-i stropi cărțile cu benzină și a le da foc, zise el și ridică o

mână într-un gest conciliant. Știu, adăugă bărbatul, spuse astfel, lucrurile par prostești. Dar gluma s-a îngroșat în timp. Scaring a aflat până la urmă unde locuia familia Holt în Beverly Hills, pe o proprietate superbă, cu o grădină zoologică privată.

— Grădină zoologică privată?

— Da, cu ponei, maimuțe, păsări, un pui de ursuleț panda, genul de fantezii pe care și le permit vedetele de pe-acolo. Într-o seară în care Tanner cina cu editorul său, Scaring a pătruns în casă, însoțit de un băiat și o fată din sectă. Erau toți trei ca drogați. Voiau să pună mâna pe Tanner și să-l ardă de viu, pentru a scăpa pământul de Armaggedon... Când și-au dat seama că nu era acolo, au fost cuprinși de o furie teribilă. Au răscolit toată casa și Cecilia nu a reușit să-și salveze pielea decât încuindu-se în seiful în care Tanner își ținea manuscrisele și colecția de tablouri.

— Dumnezeule! răsuflă Peggy. Vrei să spui că s-a înghesuit de bună voie în seif, cu riscul de a se sufoca?

— Da. Trebuia s-o facă dacă, bineînțeles, nu prefera să se trezească spânzurată de picioare de grinzile din sufragerie, cu tot sângele scurs și cu capul într-o căldare. Scaring îi explicase tot programul. Seiful a fost singurul lucru care i-a trecut prin cap.

— Și... copilul?

— Scaring s-a dus să-l caute în camera în care dormea, apoi l-a dus în grădina zoologică și a început să ucidă toate animalele sub ochii lui, unul după altul.

Peggy își reprimă un tremur de repulsie. Auzise vorbindu-se de Charles Manson, de Fiul lui Sam, știa că astfel de lucruri se puteau întâmpla.

— Când s-a întors Tanner, nebunii o luaseră la sănătoasa; a găsit casa jefuită și pe Cecilia pe jumătate asfixiată, lovind cu pumnii în ușa seifului. Toate animalele fuseseră masacrate, iar pe pereții casei

fuseseră pictate blesteme cu sângele lor. Nuts dispăruse.

— Predicatorul l-a luat cu el?

— Nu, poliția l-a găsit într-un târziu. Fusese cusut în burta poneiului disecat. Când băieții au ridicat trupul animalului mort, cusătura s-a rupt și a apărut Nuts.

— Nu-i adevărat! strigă Peggy. E respingător. Și în ce stare era?

— Intact fizic, dar în stare de șoc. Mai târziu s-a aflat că Scaring l-a forțat să asiste la masacrarea poneiului de la un capăt la altul înainte de a-l pune să intre în patru labe în burta animalului. Trei luni de zile, țâncul n-a scos nicio vorbă. Poliția s-a mulțumit să observe că nu trebuiau făcute prea multe cercetări și că soții Holt au avut noroc că predicatorul nu-și pusese în cap să-l sacrifice pe băiat în locul poneiului.

— E și ăsta un punct de vedere. Și reverendul, ce s-a întâmplat cu el?

— A fost reținut pe când pregătea un nou incendiu, la Galleria, un centru comercial foarte șic din Los Angeles. Este și în prezent deținut la Pescadero, un azil de nebuni din California. Dar după acest episod, Cecilia trăiește cu frica unei noi agresiuni. A făcut o depresie nervoasă, i s-a făcut groază de America, nu se mai simțea în siguranța acolo. Și atunci, soții Holt au venit să se instaleze în Anglia.

— Dar de ce... Vreau să spun, de ce l-au pus în burta calului? Nu are niciun sens...

— Ba, dimpotrivă. În Apocalipsă se spune că Antihristul va fi născut de un animal. Presupun că, în mintea unor dezaxați, acesta era un simbol.

Peggy se întoarse pentru a-l privi pe Nuts. Acum îi înțelegea mai bine comportamentul. Totuși, o deranja un lucru: cum a putut Cecilia Holt să fugă și să se refugieze în seif fără să se gândească nici măcar o secundă la ce

putea să se întâmple fiului ei de cinci ani, care dormea singur în camera lui? I se părea că ea însăși, într-o astfel de situație, nu ar fi avut altă grijă decât să se repeadă în camera copilului...

„Hai”, își spuse ea, „nu deveni moralizatoare. Cine știe ce ai face dacă ai fi înnebunită de spaimă!”

Imaginile terifiante descrise de Quarantine îi jucau în fața ochilor. Ar fi vrut să le șteargă, dar nu se putea împiedica să și-l imagineze pe Nuts chircit în pântecul poneiului. Dumnezeule! Un copil de cinci ani... Cum făcuse oare de nu își pierduse rațiunea? Avu un gând dușmănos la adresa lui Scaring. George îi puse o mână pe umăr și o zgâlțâi ușor.

— Hei, te simți bine? se neliniști el. Știu că pare o sminteală, dar este adevărat că a avut noroc să iasă viu. Adu-ți aminte povestea cu Sharon Tate...

— A fost îngrijit de vreun medic? întrebă tânăra.

— Așa mi se pare. Din câte a binevoit Cecilia să-i spună Samanthei Weber, ar fi avut multă vreme coșmaruri. Astăzi nu mai suportă să vadă animale, nici vii, nici moarte, și refuză să mănânce carne. Se pare că nu se hrănește decât cu prăjituri...

— Dumneavoastră îmi spuneți! șuieră Peggy. Maică-sa n-a binevoit să-mi spună nimic din toate astea.

Quarantine făcu un gest conciliant.

— Nu te implica în această poveste de familie, spuse el întorcând privirea. Nu ești decât o angajată, ca și mine. Și, mai ales, nu te atașa prea mult de puști. Nu ai venit aici pentru a repara nedreptățile pe care le-a suferit.

— Știu. Trebuie doar să-l împiedic să se apropie de frățiorul lui mai mic. Am fost exilați în aripa de vest, în celălalt capăt al casei. Cunoști vreun motiv al acestei îndepărtări?

— Nu tocmai. Nuts ar fi avut cică un acces de violență împotriva copilașului. Probabil o mișcare dictată de

gelozie, cum se produc adesea în mai toate familiile. Îmi amintesc că atunci când s-a născut fratele meu, mă rugam în secret să moară de variolă. Aveam șapte ani. Nu suportam să devină unica grijă a mamei mele. Uneori, în părculeț, îmi luam ochii de la el în timp ce se juca, în speranța că vor veni țiganii și îl vor fura.

Merseră un minut fără să își mai spună nimic. Peggy își dădu seama că i se făcuse frig și își frecă umerii. George Quarantine șchiopăta în dreptul ei cu un aer penibil, regretând deja că se lăsase dus de astfel de indiscreții.

— N-o judeca prea repede pe Cecilia, spuse el cu voce coborâtă. A petrecut momente oribile. Și apoi, ea ține toată casa în mână. Tanner nu se ocupă de nimic. El scrie, atâta tot.

— A avut vreun accident? Parcă mi-a spus Cecilia ceva în sensul ăsta.

— Da, așa este. Imediat după sosirea în Anglia, s-a izbit într-un copac cu mașina. A avut bazinul rupt și o fractură de craniu. S-a crezut că nu-și va mai recăpăta niciodată cunoștința. Au urmat două săptămâni de comă și luni de recuperare petrecute într-un centru specializat. De acolo au adus-o pe Annette, cred. Era unul din fanii lui și îl încuraja când exercițiile de recuperare deveneau prea dureroase.

— S-ar putea spune că este o familie urmărită de ghinion.

— Se întâmplă adesea atunci când se câștigă prea mulți bani. Începi să duci o viață de țăcănit: prea multe tentații, prea multe excese, timp prea puțin. Știi că erau cât pe ce să divorțeze?

— Nu, nu știu nimic despre ei, sau aproape nimic. Presupun că Lee este copilul reconcilierii…

— Se poate spune și așa. Copilul ultimei șanse, ar suna mai corect, dar asta nu ne privește pe noi, la urma urmei. Am venit după benzi, să pun la punct biografia

prințesei... și să văd cum îți merge, de asemenea. Ține, ți-am adus un mic cadou.

Din buzunarul „bombardierului” scoase un pachețel cu o panglică șifonată. Nimeni nu-i oferise niciodată un cadou adevărat. La fiecare Crăciun, mătușa Rosemary se mulțumea să-i cumpere o haină nouă, în general fără să o consulte.

Peggy scoase hârtia. Era o mică pendulă de călătorie, veche și foarte frumoasă.

— Simbolizează noul tău drum în viață, zise Quarantine stângaci. Și nu m-a costat nimic, am trecut-o în cheltuielile generale, să nu ai niciun scrupul.

Intrară în aripa de vest pentru a merge să caute benzile. Peggy se grăbi, pentru că nu voia să-l lase pe Dalton singur în parc. Când ajunseră în cameră, Quarantine se grăbi să-i repete că nu trebuia să sufle niciun cuvânt despre ceea ce discutaseră. Părea aproape îngrozit.

— Nu țin să mă pună pe liber mama Weber, zise el dintr-o răsuflare. Nu că aș adora să scriu biografiile altora, dar nu știu să fac decât asta.

Apoi se scotoci prin buzunare și scoase o carte de vizită cu colțurile rupte, pe care scrise ceva cu un stilou.

— Adresa mea de la Londra, mai spuse el. Adaug și numărul de telefon de la editură. Dacă aici lucrurile iau o întorsătură proastă, nu ezita să mă suni. Încearcă să eviți fricțiunile cu Cecilia. Este fiica unor bogătași, vine de la Vassar și este obișnuită să fie ascultată. Îl duce pe Tanner de nas.

— Nu vrea să-i ies în cale, observă tânăra. Mi-a ordonat chiar să nu-i adresez niciun cuvânt dacă cumva îl întâlnesc.

— Este foarte geloasă. Și apoi, Tanner Holt, cu poveștile lui cu bau-bau, este o vacă bună de muls. Un cont barosan în bancă!

Strecură benzile în geaca lui de piele. Peggy era grăbită să se întoarcă în parc. Se despărțiră în pragul holului mare.

— Mă duc să prezint omagiile mele stăpânei locurilor, anunță Quarantine cu o grimasă în bătaie de joc. Succes la runda următoare! Nu coborî garda!

Ea îl sărută pe obraz și îi mulțumi pentru mica pendulă. Mirosea a tutun și a apă de toaletă.

Peggy ieși din aripa de vest. Cuburile erau împrăștiate pe iarbă. Unele erau înfundate în noroi, ca și cum cineva ar fi călcat pe ele. Se supără că găsise jocul în asemenea stare, dar făcu un efort să își alunge iritarea. Nuts stătea mai departe, lungit pe o bancă de piatră. Își trăsese pe cap gluga hanoracului și își vârâse mâinile în buzunare. Așa imobil, în poziția culcat, semăna cu un mic cadavru. Peggy se înfioră, îngrozită de imaginea ce se înfiripa în mintea ei. De unde îi veneau astfel de idei? Se așeză pe un capăt al blocului de granit.

— Ți-e frig?

— Puțin, făcu Nuts cu o voce moale. Am prea multe chestii în cap, aș vrea să dorm.

— Hai să intrăm, ai să te simți mai bine înăuntru.

— Aș vrea, căscă el, dar cu condiția să ridici garda la piciorul patului. Când căpitanul Müller nu este aici să vegheze asupra mea, sunt în pericol. Știi, ei așteaptă să adorm ca să-mi facă felul…

Tânăra încremeni. „Doamne, încă se mai gândește la preotul acela nebun… Aventura asta are să-l urmărească toată viața.”

Îl luă de mână și se îndreptară către casă. Trecând pe lângă ladă, regretă că nu are timp să aranjeze cuburile, care urmau să se strice din cauza ploii. Sus, îl dezbrăcă repede pe Dalton, îi dădu pijamaua și îl privi cum se strecoară sub plapumă.

— N-ai să pleci, hm? făcu el cu vehemență. E adevărat

că sunt în pericol. Tata și mama vor să mor ca să se poată ocupa numai de cel mic. Nu le pasă de mine.

— Ba nu, riscă Peggy. Nu trebuie să vorbești așa. Dacă îți acordă mai puțină atenție, este pentru că bebelușul este nou. Ea ca atunci când ți se dă o jucărie complet nouă și nu te mai desparți de ea; apoi, încet-încet, lucrurile intră în normal. Vezi?

— Nu, ripostă Nuts. Nu-i același lucru. Pe mine nu mă mai iubesc pentru că nu sunt normal. Le e rușine cu mine. Noul copil va funcționa bine. Tocmai a fost fabricat și încă nu are defecte.

Peggy își mușcă buzele. Simți că i se urcă un nod în gât și întinse mâna către copil, dar acesta se aruncă și dispăru sub plapumă ca sub pânza unui cort.

— Ridică garda! bombăni el, și nu trage în flanc. De nu, carcera te mănâncă!

Se agită puțin, răsucindu-se de pe o parte pe alta, și apoi adormi. Peggy se așeză pe un scaun, lângă fereastră. De acolo, putea contempla jumătate din parc.

Stătea așa de un sfert de oră când îl zări pe Tanner. Ieșea din pădure și înainta cu mâinile la spate, indiferent la ploaia care picura din părul lui cenușiu. Era îmbrăcat cu o haină de pânză impermeabilă, cu niște blugi și o pereche de cizme butucănoase din cauciuc. Cedând unui impuls, puse mâna pe binoclul lui Nuts, care stătea pe podea, și îl potrivi pentru a vedea mai bine. Fața bucălată a romancierului îi apăru în prim-plan. Picăturile de ploaie agățate de ramele ochelarilor trebuie să-l fi orbit pe jumătate, dar părea că nu își dădea seama. Mergea cu aerul unui somnambul. Figura lui, goală de orice expresie, avea ceva neliniștitor.

„Oare meditează?” se întrebă tânăra. Auzise vorbindu-se că Simenon, romancierul belgian, lucra în stare de transă, fără să mai vadă nimic din lumea înconjurătoare. Așa să fi fost oare și Tanner Holt? Silueta lui masivă

părea mai curând a unui tăietor de lemne decât a unui om al condeiului.

În momentul în care Peggy se pregătea să lase binoclul jos, se petrecu un fapt straniu. În câmpul vizual intră Cecilia, mergând în întâmpinarea soțului ei. Era îmbrăcată într-un hanorac și o pereche de blugi. Se opri în fața lui Tanner și, scoțând un carnet din buzunar, începu să noteze ceva. Romancierul luă foaia de hârtie, o citi, apoi scoase la rândul lui din haina impermeabilă un carnețel și începu să mâzgălească niște linii; apoi întinse carnetul soției. Acest schimb dură câteva minute, fără ca vreunul dintre ei să deschidă gura.

O dată „discuția” terminată, Tanner adună toate foile de hârtie și le dădu foc cu o brichetă. Când cenușa atinse solul, Tanner o călcă cu piciorul, apoi cuplul luă direcția casei fără să schimbe niciun cuvânt.

Când se apropiară, Peggy se grăbi să lase binoclul jos.

Nu înțelegea sensul celor surprinse și se simțea ușor speriată. Oare de ce Tanner și Cecilia folosiseră un carnet pentru a comunica, din moment ce se aflaseră unul în fața celuilalt?

„Parcă s-ar crede într-un film de spionaj! Când eroii descoperă că locuința le este înțesată de microfoane.”

Dar butada nu o făcu să râdă. Tanner era… paranoic? Îi era frică să nu-i fie furate ideile dacă le pronunța cu voce tare? De ce se temea? Că un concurent era ascuns prin împrejurimi, înarmat cu un microfon și un magnetofon? Sigur, asta era!

Paranoia omului celebru, a făuritorului de aur. Îi cerea părerea soției sale, dar numai în scris; pentru ca nimeni să nu poată surprinde secretele operei sale.

Peggy era uluită.

Capitolul 8

În zilele care au urmat, a trăit aproape exclusiv în compania lui Nuts, fără să se îndepărteze de el nici măcar preț de un pas. Pentru a-l cuceri, s-a apucat să prepare o prăjitură sofisticată: „deliciul reverendului Brown” – un delir culinar pe bază de marțipan, ciocolată și cireșe din dulceață – din care băiatul nu a lăsat nici măcar o firimitură.

Bineînțeles, puștiul i-a „prezentat” pădurea. Arborii înalți și morți, dezveliți de coajă, atinseseră acel stadiu al pietrificării care făcea din ei niște adevărate sculpturi. Nuts se transformase în ghid pentru a întocmi istoricul locurilor. Mima căderea aparatelor de zbor V1, exploziile, Londra în flăcări. Totul era un pretext pentru a gesticula. Devenea pe rând avion, casă, victimă urlând, fără însă ca vitalitatea să îi scadă vreun pic. Buimăcită de țipete și onomatopee, îl urma pas cu pas, strânsă în impermeabilul ei vechi, cu manșetele destrămate.

— Aici s-a izbit căpitanul Müller, spuse Nuts într-o dimineață. Era pilot de elită a Luftwaffe, escorta avioanele V1 pentru a le apăra de tipii de la patrula Angliei, care încercau să le intercepteze înainte de Douvres. Zbura pe un *Stuka*, dar a fost doborât de DCA[5]. A ajuns în derivă până aici, în zbor planat, și s-a strivit de pădure.

---

5 Apărarea anti-aeriană.

Vorbea precipitat, arătând semnele de pe arborii morți.

Peggy se întrebă dacă se referea la un fapt real sau dacă acest episod nu era cumva o legendă sau, mai rău, un fapt emanat în întregime de imaginația lui.

— Aici s-a zdrobit, repetă copilul. Dar a fost foarte șiret. Ca să nu fie luat prizonier, a alergat și s-a ascuns în labirint. El a fost cel care a smuls dala pe care era scris traseul aleilor. Nimeni nu a îndrăznit să se aventureze în urmărirea lui; fără hartă, ar fi fost foarte periculos.

Peggy suspină. Încă o fabulație! Pentru o secundă, fu cât pe ce să se lase prinsă.

— Și am să-ți spun un secret, adăugă Nuts coborând vocea. Este tot acolo.

— Cine?

— Căpitanul Müller, vezi bine! Încă este ascuns în centrul labirintului. Mă duc să-i vorbesc din când în când, îi povestesc necazurile mele. El mi-a spus că sunt în pericol. Se pricepe, e soldat. A devenit prietenul meu. M-a pus să promit că nu am să dezvălui nimănui, niciodată, prezența lui, dar tu faci parte din batalion.

Peggy ciuli urechile. Nuts îi vorbea despre prietenul său imaginar, ceea ce era o mare dovadă de încredere. Nu trebuia să-l dezamăgească. Asta putea însemna că este pe cale să înțeleagă că un prieten real este mai important decât o fantomă scoasă dintr-o bandă desenată.

— Deci e acolo? spuse ea pe un ton pe care și-l dorea a fi natural. Îl vezi des?

— Nu, numai cât să-i duc provizii. Nu trebuie să fim descoperiți împreună. Când trebuie să trec să-l văd, îmi lasă un mesaj.

— Ce fel de mesaj?

— Un truc convenit între noi: două rămurele puse în cruce pe banca de piatră aflată la intrarea în labirint.

Asta vrea să însemne: vino în seara asta.

— Și cum este căpitanul acesta? Presupun că trebuie să fie bătrân, se ascunde de atâta timp.

— Absolut deloc! Naziștii erau niște tipi dați dracului. Ia pilule pentru a rămâne mereu tânăr. Da, de fapt, nu i-am văzut niciodată fața. Poartă tot timpul casca și o mască de gaze. Și o pelerină mare, neagră. Stă așezat în mijlocul labirintului și mă așteaptă. Mă așez lângă el și vorbim, ca indienii care fac *pow-wow*.

— Și despre ce vorbiți?

— Nu vorbim; de fapt, îi fac raportul. Îi povestesc toate mârșăviile părinților mei, poantele pe care le-am făcut bonelor. El mă ascultă, știe că nu inventez nimic. El m-a făcut să înțeleg că sunt în pericol de când a sosit noul copil.

— Ți-a spus să faci... ceva împotriva lui?

— Da, dar m-am dezumflat. N-am continuat până la capăt. M-am lăsat prins pentru nimic.

Peggy simți cum i se urcă un nod în gât. Era conștientă că înainta pe o muchie de cuțit.

— Ce ți-a ordonat să faci? întrebă ea culegând pietricele și zvârlindu-le în copaci.

Nuts ridică din umeri.

— Mi-a spus să umplu cada cu apă și să arunc copilul acolo în timp ce Cecilia își face siesta... sau să împing căruciorul pe scară, prefăcându-mă că-l plimb. Dar Lee s-a apucat să se smiorcăie de cum am pus mâna pe el. E al naibii de greu, porcul! Mama a văzut cada plină cu apă... Nu prea m-a crezut când i-am spus că voiam să îl spăl pentru că era murdar. S-a albit la față și am înțeles că nu mă mai iubește. Mi l-a smuls pe Lee din brațe și mi-a spus să o întind.

Peggy avea mâinile înghețate. Ceea ce începea ea să facă nu era de competența ei. Era treaba unui psihoterapeut specializat în schizofrenie infantilă. Nuts

era bolnav, a-l lăsa fără îngrijire era inconștiență.

— De ce ți-a ordonat căpitanul Müller să-l suprimi pe Lee? continuă ea, sperând că vocea nu-i va trăda tulburarea.

— Pentru că din cauza lui nu mai sunt iubit, răspunse Nuts încruntat. Dacă ar dispărea, mami și tati ar reîncepe să se ocupe de mine. Căpitanul Müller este teribil de inteligent, are obiceiul să inventeze planuri de luptă. Problema e că am ratat misiunea. Nu m-am gândit să pun apă caldă... Mi-a fost frică să nu fie fierbinte și să-l frigă pe Lee. Cecilia e foarte atentă întotdeauna la temperatura apei, când îl spală. Apa rece nu prea a mers, mi-a dat peste cap scuza. Căpitanul Müller nu m-a prea certat, mi-a spus că înțelege și că nu voi fi degradat sau trimis la Curtea Marțială, cum ar fi fost normal, dar că va trebui să o iau de la capăt.

— Aici ți s-a spus că ești în pericol?

— Mda. E normal. Acum Cecilia va dori să se răzbune. Mă va elimina de frică să nu complotez din nou împotriva copilului. Este o problemă de zile, știu că sunt în întârziere. Dacă mai rămân mult pe-aici, or să-mi facă felul. Au hotărât lucrul ăsta între ei, mi-a spus căpitanul Müller. Vor aranja astfel încât să am un fel de accident, înțelegi?

Peggy fu cât pe ce să-i spună: „Părinții tăi sunt poate supărați pe tine, dar niciodată nu-ți vor face niciun rău!”, dar cuvintele refuzară să îi iasă de pe buze. Își dădu seama că nu este departe de a împărtăși temerile lui Nuts. Oare era pe cale să-și piardă mințile?

— Căpitanul Müller are să-mi organizeze fuga, explică copilul. În centrul labirintului se deschide un pasaj vechi, secret, care trece pe sub Canalul Mânecii și are ieșirea în Germania, în buncărul Führerului. Acolo au nevoie de oameni ca mine. Mă vor duce la o școală de ofițeri și voi avea o frumusețe de uniformă și cu o

caschetă care să aibă pe ea un cap de mort. Nimeni nu poate vedea intrarea în subteran, pentru moment e acoperită cu pământ, dar e suficient să săpăm în momentul cuvenit și pasajul va fi degajat.

— Și când vei pleca?

— Curând. Aștept ca Müller să-mi facă semn. Asta nu pentru a trece de partea cealaltă. Eu sunt american, treaba asta pune probleme. Trebuie să-i conving de buna mea credință. Când voi avea toate autorizațiile, mă voi duce în labirint. Mi se va administra un drog pentru a adormi; astfel, nu voi vedea nimic din pasajul secret și apoi, căpitanul Müller mă va lua în brațe și mă va duce. Când mă voi trezi, voi fi la Berlin, în Vizuina Lupului. Așa, toată lumea va fi mulțumită: părinții mei cu copilul și eu cu ofițerii. Voi învăța să pilotez bombardiere, pentru asta mă antrenez. S-ar putea crede că mă joc, dar nu-i adevărat, eu învăț să pilotez avioanele.

Peggy lupta cu un teribil sentiment de neputință. Nu putea face nimic pentru Dalton decât să îl determine să-și schimbe hotărârea de a fugi. Căci preparativele fantasmagorice pe care le evoca duceau toate în același sens: copilul urma să-și părăsească familia, a cărei atmosferă nu o mai putea suporta. Peggy tremura la gândul pericolelor pe care le putea întâlni un copil de zece ani, umblând pe un drum pustiu de țară. Oricine s-ar fi putut opri să îl ia și să îl ducă acolo unde nu ar mai putea fi găsit niciodată. Ziarele erau pline de astfel de povești sordide. Mâna murdară de noroi a lui Nuts se strecură într-a ei, făcând-o să-și abandoneze reflecțiile.

— Mi-ar plăcea să te iau cu mine, spuse copilul. Tu nu ești ca ceilalți. Annette povestește peste tot că ești la fel de nebună ca și mine, de aceea ne înțelegem atât de bine.

Păru că se gândește profund și acest efort îi crispă fața într-un mod dizgrațios, urâțindu-l încă și mai mult.

— Mda, aș vrea, dar nu pot. Căpitanul n-o să vrea. E o afacere între bărbați, între el și mine, asta-i tot. O să-mi pară rău după tine, sunt sigur. Faci niște prăjituri al naibii de bune. Dar nu pot să mai rămân prea mult. Vor să mi-o coacă. Tanner și Cecilia se vorbesc între ei, știu asta. Au făcut o alegere... Între bebelușul nou și mine. Sigur, l-au preferat pe Lee. Dacă mai rămân, am să fiu găsit într-o bună zi cu gâtul rupt la baza scării sau înecat în bazin, în spatele casei. Căpitanul Müller mi-a explicat toate astea. Cum sunt foarte turbulent, asta nu va uimi pe nimeni, nu va fi nicio anchetă...

— Ba nu, protestă tânăra. N-o să ți se întâmple nimic, am să veghez asupra ta.

Nuts zâmbi.

— Ești drăguță, remarcă el. Dar nu ești suficient de șmecheră pentru ei. Când voi muri, vor spune că s-a întâmplat din cauza ta, pentru că ești neglijentă și nu m-ai supravegheat. Au prevăzut deja totul, știu. Căpitanul Müller aude ce spun ei, datorită microfoanelor pe care le-a pus peste tot.

Peggy se înfioră. Scena stranie surprinsă cu câteva zile înainte îi apăru în minte: Tanner și Cecilia mâzgălind în carnețele, în tăcere, schimbând mesaje silențioase ca și cum... O înfricoșă ceea ce era să-și închipuie.

În restul după-amiezii nu au mai vorbit despre căpitanul Müller și Dalton a redevenit un copil hiperactiv, sărind pe bușteni, ducând lupte sângeroase cu ființe imaginare și folosind un arsenal de arme pe cât de bizar, pe atât de anacronic. Peggy îl urmărea absentă, știind că nu va putea să tacă și că o discuție cu Cecilia se impunea de îndată ce se vor întoarce în casă.

Înspre ora cinei, Nuts dădu semne de oboseală și se întoarseră în aripa de vest. Ceru calmantul, siropul acela de culoare roșie, amestecat cu lapte, care îl cufunda pentru o oră într-un somn fără vise. Lui Peggy îi

displăcea să drogheze un copil atât de mic, dar ghicea în Dalton dorința de a se cufunda în inconștiență, ca și cum ar fi avut nevoie de aceste pauze pentru a nu izbucni.

În momentul în care se băgă în pat, își manifestă neliniștea obișnuită că l-ar putea părăsi după ce ar închide pleoapele. Îl asigură că n-o va face, regretând că era nevoită să mintă, dar trebuia să aibă o explicație cu Cecilia.

Coborî în salon imediat ce băiețelul fu cuprins de somn. O găsi pe Cecilia Holt în fața șemineului masiv în care încerca să întrețină un foc slab de buturugi. Lemnul umed fumega, răspândind un miros aspru. Annette își apropiase scaunul de flăcări. Îl ținea pe Lee pe genunchi.

— Da? spuse Cecilia văzând-o pe Peggy înaintând. Vrei să vorbești cu mine?

Aruncă o privire scurtă infirmei care îi dădu copilul și se îndepărtă cu un oftat. Peggy se instală pe un taburet tapițat fără a aștepta să fie invitată.

— Dalton mi-a povestit ceva tulburător în după-amiaza asta, zise ea. Aș vrea să fiu cu sufletul împăcat.

— Oh, Doamne! făcu Cecilia plictisită, dacă începi să iei în serios tot ce spune țâncul ăsta, o să ai ceva necazuri. E mitoman dintotdeauna. Nu minte, ajunge să creadă cu adevărat în fabulațiile pe care le inventează.

— Mi-a zis de Lee și de... cadă, o scurtă Peggy E adevărat?

Cecilia avu un tremur și trăsăturile i se înăspriră. Își strânse instinctiv la piept copilul, care se zbătea gângurind.

— E adevărat? insistă Peggy.

— Da, șopti Cecilia Holt. L-am surprins în camera de alăptat. Umpluse cada cu apă rece, plină ochi, și îl scosese pe Lee din pătuț. Abia i-am văzut fața și am înțeles imediat ce intenționa să facă.

— Vă gândiți că voia cu adevărat să-și înece fratele?

— Da. La Malibu, grădinarul nostru, un mexican bătrân, l-a forțat o dată să înece pisoii pe care îi fătase Minnie, pisica de acolo. Dalton a fost foarte marcat. Nu știam de acel episod, dar Dalton i l-a povestit psihiatrului care se ocupa de el. Bătrânul considerase probabil că așa îl poate învăța să devină bărbat. Nuts a înecat animăluțele în vana de tablă din garaj, ce servea la spălarea mașinii. Nu știam nimic. În vremea aceea, eram asistenta pentru relații publice a lui Tanner și Dalton era cam de capul lui. De aceea am instalat o grădină zoologică în proprietatea Hills, pentru a-i da o ocupație. Psihiatrul ne asigurase că animalele au un efect benefic asupra copiilor dificili.

— Nu credeți că ar fi mai prudent să apelați din nou la serviciile unui specialist? sugeră Peggy. Ceea ce se petrece aici este foarte grav. Nu se poate face mare lucru pentru Dalton. Este victima unei mari învălmășeli. Crede că dumneavoastră și Tanner îl veți pedepsi cu cruzime... îl veți ucide, pentru a fi mai exactă.

— Nu este decât o manifestare de culpabilitate, nimic mai mult. Știe că a făcut ceva rău, răspunse Cecilia. Este în afara oricărei discuții să mai apelez la un psihiatru. Tanner lucrează, nu vreau să îl perturb.

— Cum a reacționat soțul dumneavoastră aflând că Nuts a încercat să înece copilul?

Chipul Ceciliei se crispă urât și o expresie de furie îi traversă privirea.

— Taci din gură! ordonă ea. Nu te privește. N-ai să-mi explici și cum trebuie să-mi duc menajul! Ce știi despre conviețuirea cu un scriitor? La naiba! E un sacerdot! La cel mai mic șoc, Tanner se blochează pentru săptămâni întregi. Întâmplarea de la Cambridge l-a întârziat deja destul.

— Ce s-a întâmplat la Cambridge? contraatacă Peggy.

Cecilia suflă aerul pe nas pentru a-și manifesta furia.

— Admiratorii! bubui ea. Au reușit pentru a doua oară să ne afle adresa. Asaltau casa zi și noapte. Încercau să intre ca să fure obiecte de-ale lui Tanner. Niște smintiți. În fiecare dimineață răscoleau lada de gunoi să găsească notițele soțului meu. Obiecte de toaletă: lame de ras, sprayuri golite. Își ridicaseră un soi de capelă. Toate resturile erau venerate ca niște relicve ale unui sfânt. Nu mai puteam să ieșim fără ca mașina să ne fie asaltată de bolnavii ăia. Se cățărau pe capotă, încercau să spargă parbrizul ca să își atingă idolul. Aveai toate motivele să o iei razna.

— Dar cum au aflat adresa?

— Ah, asta-i! Se găsește cineva la editură care să le-o vândă. O secretară, un contabil, o atașată de presă mai puțin scrupuloasă... Nu mai puteam rămâne acolo. Trăiam ascunși, cu storurile trase, cu un sistem de bruiaj pe linia de telefon. Samantha Weber s-a ocupat să ne găsească o casă nouă. A închiriat maghernița asta pentru ca Tanner să-și poată termina romanul în liniște. Sweeton & Sweet are nevoie de text. Un manuscris semnat Tanner Holt înseamnă zece milioane de exemplare vândute doar în Anglia. Tanner este stâlpul editurii; fără el, ar da faliment a doua zi. Cât așteptăm să-și termine cartea, îți cer să-l supraveghezi pe băiat zi și noapte. Știu că regimul ăsta îl deranjează. Nu sunt proastă să nu-mi dau seama.

Tăcu, încercând să-și reia suflul. Mâinile ei umede lăsau urme pe brațele fotoliului de piele neagră.

— Ai stabilit un contact real cu Nuts, adăugă ea. Profită. Ține-l departe de noi. De mine, de Tanner și mai ales de Lee.

— Dar suferă din cauza acestui exil!

— Crezi că ar fi mai fericit închis într-o celulă dintr-o clinică specializată?

— Vă e frică să nu se afle? aruncă Peggy.

— Da, spuse franc Cecilia. Da, în măsura în care i-ar putea dăuna lui Lee. Nu e bine să fii fratele unui nebun.

Capitolul 9

În aceeași seară, când Peggy se întoarse în camera lui Nuts ca să îi dea siropul calmant, se lovi de rezistența copilului.

— Nu mai vreau, bombăni el. Nu vreau să dorm. Dacă dorm, vor profita ca să-și regleze conturile. Trebuie să rămânem în gardă. Tu ai să faci o sută de pași pe culoar, toată noaptea, pentru a-i împiedica să vină. Dacă te văd, n-or să îndrăznească să îmi facă vreun rău.

Devenea vehement și boțea perna între mâinile mici, care rămâneau mereu murdare, în ciuda săpunirilor repetate. Peggy nu avu curajul să insiste. Protestele copilului îi făceau rău și trezeau în ea o neliniște pe care nu și-o putea reprima.

— Dacă nu mă aperi, mâine dimineață ai să mă găsești mort în pat... Vor veni să mă sufoce cu perna. Sau mă vor obliga să înghit toate medicamentele pentru a se crede că m-am sinucis și tu vei spune: „Ah! Dac-aș fi știut...”

— Care „ei”? întrebă tânăra.

— Știi foarte bine, zise copilul luând un aer încăpățânat. N-o fă pe-a proasta. Nu-i asculta; dacă îi asculți, devii complicea lor.

Se duse să pună la loc sticla cu sirop. Se simțea nervoasă și îi repugna ideea de a dormi, ca și cum acest abandon în somn ar fi putut constitui un act de trădare de care s-ar fi căit curând.

— Ai să ridici garda? gemu Nuts.

— Bineînțeles. Voi lăsa ușa deschisă la camera mea și astfel voi putea supraveghea culoarul. Ești liniștit acum?

— Da, e mai bine. Dar fii atentă, sunt vicleni, să știi... Se pot deghiza.

— În ce, Dumnezeule mare?

— În... în curenți de aer?

Fu cât pe ce să-l sărute pe obraz, dar se abținu în ultima secundă, fără să știe cu adevărat de ce. Copilul se cuibări sub plapumă, cu revolverul de plastic în mână. Ieși și avu grijă să închidă ușa. De cum ajunse în camera ei, fu invadată de idei absurde: oare nu se va pătrunde în camera copilului pe fereastră? Nu era prea greu, era suficient să sprijine o scară de fațadă și să...

Se scutură. Era pe cale să înnebunească sau ceda atmosferei sordide a casei vechi, mari și goale?

Se întinse pe pat fără să se dezbrace, în caz că... Luă de pe noptieră cartea *Marile speranțe* și începu să recitească primul capitol, dar își dădu seama că îi venea foarte greu să se concentreze și că își ascuțea auzul la fiecare scârțâit ce venea de pe culoar. Atunci își puse cartea pe pântec și începu să fixeze întunericul de dincolo de ușa deschisă a camerei, așteptând cu o spaimă difuză ca ceva sau cineva să iasă din beznă și să apară în prag. Se surprinse regretând că nu are o armă la îndemână: un ciocan, un foarfece sau un cuțit de hârtie. Într-un final, cedând tensiunii, se ridică dintr-un salt și apăsă pe întrerupătorul pentru holurile din acea parte a clădirii. Văzu cum se aprind lămpile, fără a încerca să-și disimuleze ușurarea.

„De ce ți-e frică?” își spuse ea. „Piciul ăsta este pe cale să te înnebunească... Încă n-ai înțeles că toate fabulațiile lui nu au alt rost decât de a te destabiliza? Ticălosul ăsta mic ți-a localizat perfect defectele platoșei și își mărește avantajul zi de zi.”

Rămase o clipă imobilă în pragul încăperii, explorând

cu privirea imensitatea coridorului, apoi stinse lumina din nou, cu o tresărire. Se întoarse să se întindă în pat și se forță să citească, dar nu se putea împiedica să nu arunce spre culoar câte o privire o dată la două paragrafuri, să vadă dacă nu se repede nimeni dincolo de prag.

Somnul o fură fără să-și dea seama; o trezi brusc mâna lui Nuts, așezată pe umărul ei.

— Ai promis! se indignă copilul. Nu ești bună de santinelă... Am să te trimit la consiliul de război! Eu n-am reușit încă să adorm.

Peggy se uită la ceas. Era ora trei dimineața. Era frig și umezeală. În casă domnea un miros de pământ, ca de beci vechi sau de criptă. Nuts își pusese un halat bleumarin cu un ecuson în piept pe care scria „Navy”. Ținea în mână o lanternă solidă.

— Hai, spuse el. Vom face o patrulare. Am să-ți arăt podul, e bine să cunoști perfect terenul.

Peggy fu tentată să protesteze, dar își dădu seama că nu avea niciun chef să aștepte ziua rozându-și unghiile.

— De acord, acceptă ea. Dar ești sigur că nu e periculos?

— Nu te teme, făcu Nuts, și apoi nu ai de ce, sunt înarmat!

Și scoase din buzunarul halatului revolverul din plastic de care nu se despărțea niciodată.

Începură să meargă ținându-se de mână. „Sunt complet nebună”, își zise fata lăsându-se condusă către scara ce ducea la acoperiș.

Avansau în haloul lanternei, fără a atinge întrerupătoarele. Acest mod de a proceda mărea neliniștea descoperirii, dar era, fără îndoială, ceea ce își dorea copilul. Peggy trebui să ridice o trapă; imediat după aceea, pătrunse într-un spațiu vast, populat cu ecouri și mirosind a praf. Lanterna nu permitea să i se

distingă limitele, dar Peggy fu impresionată de această încâlceală de grinzi ce uneau între ele pânze groase de păianjen. Haloul decupa umbre mișcătoare într-o adunătură de dulapuri lăsate în părăsire, de fotolii azvârlite grămadă, surprinzând uneori galopul unui șoarece înfricoșat ori îngroșând contururile obiectelor protejate cu huse. Patruzeci sau cincizeci de ani de praf presăraseră podul cu un strat vătos, gros ca velurul, dedesubtul căruia dispăreau culorile și proeminențele.

Șoarecii, deranjați de sosirea intrușilor, goneau în toate direcțiile, umplând noaptea cu țipetele lor ascuțite, abia perceptibile. Băiatul, perfect calm, se amuza proiectând umbre fantastice, luminând grinzile sub diferite unghiuri.

— E mișto, hm? murmură el ajutând-o să pună piciorul pe podeaua imensă. Parcă e într-un film de groază!

— Nu trebuia să venim aici, protestă Peggy. Nu-i o treabă serioasă. Dacă ar afla părinții tăi...

— Nu știi ce spui, rânji copilul. Părinții mei sunt mai ciudați decât îi crezi. Tata trăiește în podul ăsta... Aici își scrie cărțile. Întotdeauna scrie prin poduri... La fel făcea și când eram în California. Mă duceam să-l văd câteodată.

— Nu-l deranja?

— Nu, pe atunci vorbeam. Nu era încă supărat pe mine. Acum nu îmi mai adresează niciun cuvânt... Îl dezgust... e din cauza a tot ce s-a întâmplat acolo, la zoo... când am fost pus în burta poneiului. Mi-a intrat mirosul animalului în corp, îl simt. Nu se duce nici cu săpun și nici cu parfum. Dar nu-i vina mea.

Vocea îi tremura. Peggy îngenunche și își puse un braț în jurul umerilor băiatului. De data aceasta nu o respinse. După tensiunea pe care o simțea la el, înțelese că abia se abține să nu plângă. Lanterna îi tremura în mână. Fasciculul de lumină mângâie un morman de

capete tăiate. Erau ale unor animale împăiate – porci mistreți, cerbi, vulpi – care ornaseră fără îndoială zidurile holului mare, altădată. Praful se acumulase în blana lor, făcându-le de un gri uniform. Peggy văzu că șoarecii le ronțăiseră în mare parte, săpând galerii prin paiele cu care erau umplute. Când le priveai ceva mai bine, îți dădeai seama că nu aveau nimic îngrozitor și că erau învăluite într-un aer de o infinită tristețe. Mai încolo, Peggy distinse formele mutilate ale unor statui în posturi academice. Fuseseră îngrămădite într-un colț, unde păreau că pălăvrăgesc cu voce joasă pentru a-și alunga plictiseala.

— Sunt cucuvele și lilieci, anunță Nuts. Dar nu mi-e frică deloc.

Peggy își încordă auzul. Podul fremăta de o viața invizibilă, trădată de pârâituri și galopuri de pași înăbușiți. Deodată, i se păru că percepe în depărtare sunetul unei voci monologând în noapte.

— E tata, explică Nuts. Citește cu voce tare ce scrie... Ca să vadă dacă sună bine. Da, așa spune el.

— E acolo? se miră tânăra. O să ne vadă!

— Ba nu, e închis în biroul lui, în capătul celălalt al podului. Nu riscăm nimic. Hai, să mergem mai aproape.

Peggy se lăsă trasă de mână. Pe măsură ce se apropiau, vocea lui Tanner Holt devenea tot mai distinctă. Tânăra fu încă o dată sedusă de timbrul profund ce impregna fiecărui cuvânt o gravitate stranie.

— Era o casă mutilată, cu zidurile găurite de gloanțe, cu pământul pătat de sânge, spunea romancierul. O casă ce purta de cincizeci de ani semnele unei execuții nemiloase. Se făcuse din ea un muzeu pentru satisfacerea curiozității turiștilor însetați de senzațional. Umbra morții violente încă mai plutea, în ciuda timpului scurs...

Peggy zări în sfârșit o rază de lumină sub o ușă

ferecată.

Îi era frică să nu strănute sau să producă vreun zgomot în planșeu; ar fi dat orice să facă imediat cale-ntoarsă, dar Nuts nu dădea niciun semn că ar fi vrut să o facă. Asculta vocea tatălui său cu o atenție încordată, ca și cum cuvintele pronunțate de scriitor nu îi erau adresate decât lui. Peggy fu consternată. Dintr-o dată, Tanner Holt tăcu și Nuts o trase violent de mână, obligând-o să se ascundă după un dulap.

— O să iasă, o anunță el. Din când în când, face câte o sută de pași ca să mediteze. Ascunde-te bine. Nu trebuie să ne zărească.

Peggy simți cum i se face pielea de găină. Ce scuză ar putea bâigui dacă Tanner Holt ar găsi-o aici, ghemuită în praf, după un dulap stricat? Dumnezeule! Ar părea idioată.

Ușa se deschise, smulgându-i un frison. Silueta înaltă a scriitorului se decupă în lumină și Peggy fu mai întâi orbită de fluxul brusc de raze. Apoi deslușI o debara amenajată ca birou. Era acolo o masă mare, un fotoliu pivotant, un calculator masiv, o lampă de arhitect, articulată. Fără îndoială, și un filtru de cafea, căci percepea efluviile de Jamaica Blue Mountain, pe care Tanner, după cum spusese Annette, o consuma în mod excesiv. Romancierul traversă podul cu pasul lui greoi, fără eleganță. Era îmbrăcat cu niște blugi și cu un pulover lălâu, diform. Ca toți bărbații înalți, era puțin adus de spate și acest defect îi dădea un aer vulnerabil. Se opri în dreptul unui dulap victorian, scoase din buzunar o cheie și îl deschise, aproape dispărând în el pe jumătate. Aprinse o lanternă și, timp de trei-patru minute, rămase așa, răsfoind niște hârtii. Când în sfârșit termină, avea în brațe un dosar cu un top gros de foi. Încuie cu grijă și se întoarse în biroul lui. Peggy așteptă încă un minut ținându-și răsuflarea, apoi îl auzi lovind

tastatura computerului. Se apucase din nou de lucru.

— Putem pleca, suflă Nuts. Când scrie, ascultă muzică în căști și nu poate să ne audă.

Ieșiră din ascunzătoare. Trecând prin dreptul dulapului, băiatul se opri.

— Vrei să vezi? întrebă el. Este comoara lui. Aici își pune toate manuscrisele... Am să-ți arăt...

— Nu, protestă Peggy, e încuiat.

— Nu-i nicio scofală să-l deschizi, declară copilul. E o broască simplă și nimic mai mult. În California, le punea într-un seif, dar aici încă nu s-a instalat așa ceva. Pablo, grădinarul pe care-l aveam acolo, mi-a arătat cum se deschid încuietorile... O să vezi!

Scoase din buzunarul halatului o cheie bizară cu care forță broasca dulapului. Toată treaba nu-i luă decât câteva secunde. Înainte ca Peggy să aibă timp să-și reia protestele, el deschisese deja ușile și lumina cu lanterna vrafurile de hârtii.

Prima mișcare a lui Peg fu de a închide dulapul cât mai repede, dar gestul îi rămase suspendat. Privirea i se opri pe primele rânduri ale unui manuscris pe care îl cunoștea foarte bine, pentru că îl citise seară de seară la prințesă. Era *Cu sudoarea pe tâmple*, o poveste destul de înspăimântătoare, în care locul unei crime orbile fusese transformat în muzeu de către un saltimbanc fără scrupule. Peggy descifrase textul cu o oarecare repulsie.

Întinse mâna și frunzări grămada de foi cu vârful degetelor. Puteai să pariezi că, în scurt timp, urma să se umple de pete galben-roșietice. Scrisul ce acoperea paginile era ascuțit și lunguieț. Pătrunsese peste tot în suport, ca și cum toate cuvintele ar fi fost scrise cu o furie incontrolabilă. Cerneala impregnase hârtia prin capilaritate, dând fibrelor un aspect bavurat.

„Ce scris caraghios”, gândi tânăra, „așa de ascuțit... de tăios. Ai zice că pagina asta a fost scrisă cu o lamă de

cuțit muiată în cerneală. E cu totul altceva decât te aștepți de la Tanner când îl vezi…”

Chiar dacă nu voia să recunoască, simpla vedere a acelor fraze în dinți de fierăstrău făceau să se nască în mintea ei imagini morbide, înspăimântătoare.

„Un scris de nebun”, nu se putu împiedica să remarce.

— N-ai dreptul să te atingi de ele! lătră Nuts. Sunt ale tatei! Valorează milioane de dolari!

O trase înapoi și închise precipitat dulapul. Peggy îl lăsă în pace.

— Haide! ordonă Nuts. Trebuie să ne întoarcem la bază, mi-e somn. Patrularea a luat sfârșit.

Se îndreptară spre trapă, încercând să nu facă podelele să scârțâie. Peggy își dădu seama că i-ar fi plăcut să se întoarcă și să ia manuscrisul. Nu știa de ce, poate pentru că îi fusese dat pentru prima oară să se apropie de un text original, i se făcea rău gândindu-se că acel simplu teanc de foi botite putuse aduce milioane de dolari. Și apoi mai era și scrisul acela, atât de singular, frenetic… Un scris de transă halucinatorie sau de drogat.

— În California, explică Nuts, mama s-a ascuns în seif când reverendul Scaring a atacat casa. Era cât pe ce să se sufoce. Eu am rămas în camera mea, nu mi-a fost frică nici chiar când l-au tăiat pe drăguțul de ponei în fața mea. M-au forțat să mă uit crezând că am să plâng, dar au greșit adresa. Acum Scaring este la nebuni, la Pescadero.

— Dar de ce ascundea tatăl tău manuscrisele în seif? zise Peggy îngenunchind pentru a ridica trapa.

— Pentru că admiratorii își pierdeau timpul fofilându-se în casă pentru a încerca să le fure. Fanii sunt niște țicniți, nu trebuie să ai deloc încredere în ei. Știi că ne distrugeau containerele de gunoi ca să recupereze notițele tatei? Pe urmă vindeau foile de hârtie pe mii de

dolari. Cecilia se săturase, a pus să se instaleze un concasor de gunoi în care se arunca tot ce nu mai servea la nimic; era caraghios! Putea să toace în bucățele orice. Cărți, papuci, cartofi... Tata mi-a explicat că la CIA au unul la fel.

Coborâră scara bâjbâind, căci lumina de pe coridor era stinsă.

— Tati scrie noaptea și doarme ziua, spuse Nuts, la fel ca vampirii. De aia nu-l vedem aproape niciodată ziua.

Căscă. Peggy îl conduse în cameră. Lumina plafonierei îi înfățișă pe amândoi plini de praf și pânze de păianjen. Îl dezbrăcă repede pe copil și îl obligă să se culce, apoi îl sărută pe frunte și stinse lumina mare, lăsând aprinsă doar veioza.

Capitolul 10

A doua zi dimineață, pe când își lua micul dejun în oficiu, îl văzu pe Nuts coborând scara ca un hoț. Avea pe braț un coș de răchită în care pusese pâine, o cutie de pateu, brânză, un pachet de șuncă și trei sticle de bere. Traversă holul cu un pas sigur și ieși pe peluză. Prima impresie a ei fu că băiatul pleca să improvizeze un picnic la care urma să fie și ea invitată. Reacționă cu întârziere, atunci când Nuts se afla deja la aproape o sută de metri depărtare de casă.

„Dumnezeule!” își zise ea făcând ochii mari. „Se duce spre labirint!”

Începu să alerge prin iarba umedă. Picioarele i se înfundau în pământul moale, dându-i impresia că stă pe loc. Strigă, îl chemă pe băiat pe nume, dar el nu îi răspundea. Dimpotrivă, iuțea pasul, dar greutatea coșului prea încărcat îi încetinea deplasarea.

Peggy cobori terenul în pantă, încercând să își păstreze echilibrul. Nuts, alertat de zgomot, privi peste umăr și se grăbi să treacă pragul labirintului. Tânăra se lansă în urmărirea lui, gâfâind; inima îi bătea să îi spargă pieptul. De cum intră pe prima alee, pierdu orice orientare. Zidurile vegetale înalte păreau gata să se închidă peste ea, instalând o impresie de izolare ce sfârșea prin a crea o stare de amețeală. Era întuneric în pasaj și lui Peggy îi fu greu să distingă urmele lăsate de copil pe pietrișul ce acoperea aleea.

— Nuts! strigă ea. Așteaptă-mă! Ai să te rătăcești!

Dintr-o dată, toate poveștile cu bau-bau povestite de Annette îi reveniră în minte: șahistul găsit pe jumătate mort de foame, elicopterul de la Salvamar, itinerariul pierdut... Își repetă că trebuie să ia niște repere, să pună jaloane, dar nu vedea cum. Gardul viu era identic peste tot și prea înalt pentru a distinge casa sau împrejurimile. Poate că trebuia să rupă o batistă ca să agațe fâșiile în ramuri. Nu era timp. Fiecare secundă care trecea îi permitea copilului să se îndepărteze din ce în ce mai mult. Își dădu seama că fusese o proastă imaginându-și că va putea să urmărească cu ușurință semnele lăsate pe pietriș. Degeaba se apleca, tot nu vedea nimic. Tot labirintul se scălda într-o lumină verzuie și, dacă te mișcai prea mult, frunzele aspre ale pereților îți zgâriau umerii.

— Nuts! strigă ea din nou.

O luă pentru a treia oară la dreapta (încerca cu disperare să fixeze în memorie fiecare dintre aceste deplasări și se temea să nu se încurce) și îl reperă în sfârșit pe băiat la capătul aleii. Pusese coșul pe pământ, să își odihnească brațele. Când o văzu, vru să fugă, dar ea fu mai rapidă decât el și îl prinse de pulover.

— Dă-mi drumul, vociferă el, nu-i treaba ta! Șterge-o!

— Nici vorbă! spuse Peggy cu răsuflarea tăiată. Dacă te afunzi mai tare, ai să te pierzi!

— Ba nu, se sclifosi băiatul. Cunosc foarte bine traseul! Căpitanul Müller mi-a dat planul, l-am învățat pe de rost... Lasă-mă! Trebuie să mă duc să-i duc de mâncare, altfel va muri de foame.

— Cine?

— Căpitanul! Pleacă de aici! N-ai dreptul să-l vezi. Vine numai pentru mine, pentru mine absolut singur. Mă așteaptă, stă acolo, în mijlocul labirintului.

De frică să nu-l mai scape încă o dată, Peggy îngenunchease, înconjurându-l cu brațele. El se zbătea,

încercând să se elibereze. Chipul i se contorsiona îngrozitor și semăna cu al unui pitic într-o criză de furie. Peggy încercă să-l tragă spre ieșire, dar el se culcă la pământ.

— Nu! Nu! urlă el, pradă unei agitații extreme. Dacă nu mă duc, căpitanul va muri de foame din cauza ta... Nu ești decât o ticăloasă, ca și ceilalți! Ești de partea lor! Scorpie! Scorpie!

Peggy încercă să-l tragă de braț, dar el refuza să se ridice. Acum plângea cu gura larg deschisă, iar trăsăturile îi erau schimonosite de convulsii. Când tânăra încercă încă o dată să îl ridice, el o lovi în plină figură, cu toată forța. O duru atât de tare, încât crezu că îi spărsese nasul; îi dădu drumul ca să se apere cu palmele. El profită și alergă spre turnantul deschis de alee, treizeci de metri mai departe. De această dată, Peggy trebui să plonjeze și să-l trântească pe pietriș pentru a-l imobiliza. El îi expedie o lovitură de picior în gambe, fără a înceta nicio secundă s-o insulte. Obscenitățile ieșeau din gura lui în flux continuu. Peggy spera vag că cineva i-ar putea auzi de afară și ar veni să îi sară în ajutor, apoi își aduse aminte de ce îi spusese Annette: zidurile vegetale erau prea groase pentru a lăsa sunetele să treacă.

Reușind să-l imobilizeze, îl ridică.

— Căpitane! gemea acum Nuts. Ajutor! Sunt aici! Căpitane, vino să mă ajuți...

Peggy îl săltă pe umăr și bătu în retragere, încercând să nu se piardă. Toate traveele semănau între ele. Erau atât de stufoase, atât de dense, încât în zadar ai fi încercat să treci pieziș. După ce ezită preț de o secundă la o bifurcație, zări ieșirea și scoase un suspin de ușurare. Și când te gândești că traseul complet acoperea cinci sute de metri! Se felicită în gând că a reușit să prindă copilul înainte de a fi avansat mai adânc

în interiorul capcanei. Imediat după ce ieșiră, Nuts își regăsi toată vitalitatea și se cabră pentru a scăpa. O furie teribilă pusese stăpânire pe el și chipul îi era aproape violent. Urla ca o fiară pe o notă stridentă, care te îndemna să-ți astupi urechile. Annette își scoase nasul afară cu un aer surprins. Cecilia își făcu o apariție scurtă în pragul casei, luă o expresie contrariată și îi spuse ceva infirmei, dar Peggy nu auzi ce. Annette împinse roțile căruciorului pentru a le ieși în întâmpinare. Peggy nu mai știa ce să facă să îl calmeze pe Nuts. După gustul sărat pe care îl simți pe buze, înțelese că îi curge sânge din nas.

— Cecilia îți cere să-l faci să tacă! țipă Annette. Tanner doarme, a scris toată noaptea, și cretinul ăsta o să reușească să-l trezească. L-ai prins în labirint?

— Da, gâfâi Peggy. Nu reușesc să-l calmez. Mi-e frică să nu se sufoce.

— Aruncă-l în bazin, rânji infirma, o să-i taie poate țignalul; așa se procedează cu nebunii: un duș rece zdravăn. Nimic nu poate fi mai eficient!

— Ah! se impacientă Peggy. Nu mai arunca gaz pe foc!

Și se îndepărtă, ducând în continuare copilul, care găsea din când în când destulă forță pentru a încerca să o zgârie pe față, să-i smulgă părul sau să-i expedieze lovituri cu pumnii în sâni. Îngăima ceva despre căpitanul Müller, despre un complot, despre moartea lui apropiată.

— Toți sunteți contra mea! urlă el lăsându-se să cadă în iarbă cât era de lung. Și tu! Nu mai vorbesc niciodată cu tine! Nu mai am încredere în tine! S-a terminat!

Pe urmă fu cuprins de convulsii și începu să se zvârcolească pe toate părțile. Fața îi era vânătă, contorsionată de o turbare necontrolată. Tânăra simțea cum o invadează frica. Oare n-o să facă un atac? Auzise vorbindu-se despre copii care muriseră subit în urma

unui capriciu. Se gândi că ar fi mai prudent să cheme un medic.

— Haide, spuse ea într-o biată tentativă de reconciliere. Puteai să te rătăcești.

— Ba nu, proasto! îi aruncă Dalton, ți-am spus că știu traseul pe dinafară!

Apoi, cu această ultimă răbufnire, se ghemui ca un câine și se scufundă într-o prostrație stranie care o făcu o clipă pe Peggy să creadă că băiatul își pierduse cunoștința.

— E circul lui obișnuit! șuieră Annette, care se apropiase. Nu te lăsa impresionată. Pune-l să se culce fără să-i dai de mâncare. Asta o să-l învețe minte.

Peggy luă copilul în brațe și se îndreptă spre casă. Nuts nu mai era decât o masă amorfă la pieptul ei și avu sentimentul îngrozitor că transportă un mic cadavru. Pătrunse în aripa de vest și întinse băiatul pe pat. El se lăsă moale ca o marionetă fără armătură, ținând cu îndârjire ochii închiși. Fața lui umflată de plâns era destul de urâtă și îți trebuia o oarecare doză de bunăvoință ca să îi descoperi ceva înduioșător.

Fata se instală o clipă la căpătâiul lui, neștiind ce să zică. Era bulversată de întorsătura evenimentelor. I se părea că toate eforturile ei din ultimele săptămâni fuseseră reduse la zero.

Când fu aproape sigură că Nuts adormise, coborî. Infirma o aștepta la parter, descriind cercuri cu scaunul.

— De data asta, declară ea, ai ajuns și tu pe lista neagră… S-a sfârșit cu luna de miere!

— Sunt dezolată, murmură Peggy.

— Nu fi bleagă! bombăni Annette. Nu se putea termina altfel. În orice caz, nu cu Nuts. Este reglat ca o partitură. Întotdeauna se întâmpla fel: o săptămână de roman de dragoste, apoi o tentativă de a intra în labirint, apoi războiul. Începând de azi, are să-ți facă zile

fripte, poți să fii sigură. Orice s-ar spune, puștiul ăsta nu vrea să fie iubit... și reușește perfect!

Peggy era mult prea tulburată pentru a împărtăși cinismul celeilalte. Își puse întrebarea dacă trebuie să îi spună despre căpitanul Müller, apoi hotărî să se abțină. Disperarea copilului continua să o obsedeze. Mai ales când începuse să îl cheme pe căpitan în ajutor. În clipa aceea, fusese cât pe ce să creadă în existența reală a camaradului imaginar.

„Avea așa o intonație", se gândi ea, „încât ai fi crezut că se adresează unui om în carne și oase".

Da, pentru o fracțiune de secundă se pregătise să vadă o siluetă amenințătoare, îmbrăcată într-o pelerină neagră, cu cască pe cap și cu mască de gaze pe față.

„Haide, haide", își repetă Peggy. „Nu-i nimeni acolo. Cum ar putea să se ascundă cineva în mijlocul labirintului? Treaba asta nu stă deloc în picioare!"

Dar țipetele copilului încă îi răsunau în urechi: „Căpitane Müller! Căpitane Müller!"

Dintr-o dată, simți că îi pare rău că a venit la Hunter Hall. Casa aceasta o înfricoșa.

— Și dacă ne-am face o cești bună de ceai? propuse veselă Annette. E cazul să sărbătorim intrarea ta în clubul suferinzilor!

Capitolul 11

Infirma nu se înșelase. În zilele care au urmat, Nuts a refuzat cu încăpățânare să îi adreseze lui Peggy vreun cuvânt. Afișa o răceală ostilă și nu vorbea decât în imitația lui de walkie-talkie, întreținând interminabile conversații cu căpitanul Müller.

— N-am putut să vin, șoptea el, din cauza celeilalte toante, m-a prins. Abia aștept să vii să mă iei și să mă duci departe de aici. Aș vrea să fiu deja la școala elevilor piloți și să am o caschetă frumoasă.

Seara, își înconjura patul cu o mulțime de obiecte protectoare (cutii de carton, ambalaje de alimente) pe care trasa cu marker negru cuvintele: „Pericol, mină explozibilă, nu vă apropiați!”. Mențiunea era, bineînțeles, ornamentată cu un cap de mort însoțit de cele două tibii încrucișate. Nu mai accepta să doarmă decât în mijlocul armelor lui din plastic, amestecând fără complexe pistoletul „laser” cu arcul indian. O dată îndeplinit acest ceremonial, se întindea cu casca pe cap și se agita mult timp înainte de a-și găsi somnul. I se întâmpla să vorbească în timpul nopții. Peggy își dădea seama de acest lucru, de fiecare dată când venea să se asigure dacă totul este în ordine. Din adâncul subconștientul lui se încăpățâna să îl cheme pe căpitanul Müller. Ziua își dădea tot interesul să nu își încrucișeze privirea cu cea a lui Peggy și îi vorbea într-o manieră impersonală.

Peggy fu ea însăși surprinsă de suferința pe care i-o

provoca această îndepărtare bruscă. Petrecea mult timp întrebându-se dacă nu ar fi putut să o evite, acționând cu mai multă abilitate. Într-o dimineață, o chemă Cecilia.

— Aș vrea să-ți acorzi o zi de concediu, o anunță ea subit. Ești aici de o bună bucată de vreme și am impresia că te implici prea mult în munca asta. Ar fi bine să te relaxezi un pic. I-am cerut lui George Quarantine să te ducă să faci un tur prin Bludbury. În plus, o să-ți arate și primele capitole din cartea voastră, o să vorbiți despre asta la o masă bună.

Încercă să pună ceva căldură în voce, dar Peggy nu se putu împiedica să vadă în ea decât condescendență.

— La naiba! se impacientă soția romancierului. Nu lua întâmplarea asta ca pe un eșec personal. Și alții și-au rupt dinții înaintea ta. Așa e Dalton, nu se poate face nimic pentru el. Trebuie mereu ca, la un moment dat, să își strice jucăria. De acum se va distra făcându-te să suferi; în acest unic scop și-a etalat tot farmecul.

Cum Peggy ridică spre ea o privire mirată, Cecilia suspină:

— O, știu. Consideri că vorbesc cam ciudat pentru o mamă, dar e spre binele tău, fetițo. Nu vreau să te văd făcând o depresie. Apără-te.

Rover-ul lui Quarantine trecu de poarta parcului la începutul după-amiezii. Peggy urcă cu reticență în mașină; îi displăcea să îl lase pe Nuts în mâinile Annettei. George luă direcția Bludbury. Se parfumase și încercase să își aranjeze cât mai artistic cele câteva șuvițe de păr de pe vârful capului. Aceste biete eforturi aveau ceva mișcător și tânăra se simți obligată să îi zâmbească.

— Ești neliniștită, simt, spuse el de îndată ce fură destul de departe de casă. Din cauza puștiului? Te-a înnebunit!

Peggy se foi pe banchetă.

— Nu chiar, făcu ea. E vorba despre ceea ce povestește... Amenințarea asta care îl apasă... Evadarea asta pe care o pregătește cu complicitatea unei fantome. Dumneavoastră găsiți că este normal?

Quarantine ridică din umeri.

— Este perturbat, gelos, nefericit, enumeră el. Și nu are decât zece ani.

— În ziua aceea, murmură Peggy, în labirint... Aproape că a reușit să mă convingă de existența căpitanului Müller.

— Este prietenului lui imaginar?

— Da. Și îl chema cu o asemenea convingere... Asta m-a indispus și nu pot să mă opresc să nu mă gândesc. Dacă nu mi-ar fi frică să nu mă pierd, cred că m-aș duce să explorez labirintul ca să fiu cu inima împăcată.

— Să nu faci așa ceva, nefericito! se repezi Quarantine. Ai risca să-ți petreci acolo o zi întreagă! Mai bine ia un fierăstrău și taie zidurile de-a dreptul. Nu, glumesc. Labirintul ăsta este clasat ca monument istoric, nu are nimeni dreptul să se atingă de el.

— Crezi că am putea obține o copie a traseului dacă scriem la administrația competentă?

— Desigur, dar ar dura prea mult. Și apoi, nu este chiar atât de important.

— Dar dacă Nuts se rătăcește acolo?

— Nu cred că vrea chiar să se aventureze în labirint. Cred mai degrabă că încearcă să-și bată joc de tine. L-am văzut cum proceda cu celelalte bone. A pus la punct o adevărată strategie, micul ticălos! Cu el, beneficiezi de regimul dușului scoțian. Seducție, repudiere... nu te lăsa prinsă. Ar fi bine să bați puțin în retragere.

Nu mai spuseră nimic până la Bludbury. Era un orășel drăguț, ale cărui case alternau cărămida albă cu cea roșie, în stilul denumit destul de familiar „șuncă”. Peggy

se pomeni înviorată.

— Sper că nu ai luat masa, spuse Quarantine. Am rezervat o masă la *Friar Tuck*. Îți place să mănânci, sper. Nu ești una din fetele acelea care se mulțumesc cu un suc de portocale și un biscuit de regim cu îndulcitori sintetici.

Peggy îl asigură zâmbind că nu. Intrară într-un local cochet unde plutea un miros plăcut de plăcintă. George comandă somon asortat cu sos de mentă. Descifra meniul cu o poftă voioasă pe care îți făcea plăcere să o vezi. Mai târziu, când tânăra deveni ceva mai destinsă, începură să discute din nou.

— Ce știi despre Tanner Holt? întrebă ea. Pare destul de bizar. Se preface sau este absolut natural? Adică și-a inventat un personaj în care a ajuns să creadă?

— Nu-i imposibil, făcu George. Romancierii sunt mitomani profesioniști; la un moment dat, nu mai reușesc să distingă foarte clar linia de frontieră între real și imaginar. Lumea editurilor cunoaște cazuri celebre. Navigatori solitari care nu au pus piciorul pe un vapor, ofițeri importanți care nu și-au făcut nici măcar stagiul militar... Sunt plătit ca să știu toate astea, scriu biografii de celebrități.

Făcu o pauză, se scarpină în bărbie și continuă:

— Tanner Holt a ieșit din neant. Nu auzise nimeni de el, nu publicase niciodată nici cel mai mic text și, dintr-o singură lovitură, a debarcat cu manuscrisul primului său roman... paf! Și a mers. A doua zi a devenit celebru.

— Ce făcea înainte?

— Era profesor la un colegiu jalnic din California, lângă o bază militară, Edwards, dacă îți spune ceva. Nu departe de deșertul Mojave. Tatăl lui era militar, aviator cu gradul de căpitan. Pilotase bombardiere în timpul celui de-al doilea război mondial. În timpul conflictului era aici, în Anglia. Făcea raiduri deasupra Germaniei

pentru a bombarda structurile industriale al Reich-ului. A fost de o sută de ori cât pe ce să rămână acolo. Se întorcea cu avionul zdrențuit în dantele și ateriza mereu pe burtă. La sfârșitul ostilităților, s-a însurat și s-a întors în California, dar a regretat întotdeauna Anglia. A murit când Tanner era în facultate. Fumător înrăit, suferea de cancer la gât; la sfârșit, nu mai putea nici să vorbească, trebuia să poarte un fel de mască ce-i amplifica vocea. Era un bărbat auster, un erou. Avea medalia Congresului și *Purple Heart*. O adevărată legendă vie. Relațiile lui cu Tanner erau dificile.

— Și soția lui?

— Isadora, mama lui Tanner, a murit când l-a născut. Bătrânul Holt a avut dintotdeauna un dinte împotriva fiului său. Îi reproșa că nu a intrat în armată... că nu a devenit stângist al lui Berkley, ci un pacifist manifestând împotriva războiului din Vietnam.

— Știi că Tanner nu vorbește cu Nuts și că Cecilia nici nu vrea să-l vadă? spuse Peggy revenind la preocupări mai imediate. Puștiul mi-a povestit ceva destul de atroce în legătură cu bebelușul... că ar fi încercat să îl înece în cadă... O fi adevărat, după părerea dumitale? Câteodată am impresia că încearcă să se facă mai negru decât este în realitate.

George se agită indispus.

— Tot ce se poate. Dar cred că soții Holt au dat o importanță exagerată acestui incident. Sigur, a fost vorba de o simplă înscenare pentru băiat, dar Cecilia a hotărât să ia lucrurile în serios. După cum ți-ai putut da seama, în casă domnește un climat tensionat. După accidentul de mașină, Tanner e pe muchie de cuțit. S-a temut foarte tare să nu rămână infirm și apoi admiratorii i-au făcut viața amară, intrând la el pe fereastră, furându-i notițele, cămășile și chiar chiloții. I se întâmpla să descopere puștoaice de șaisprezece ani

goale în patul lui, gata să se lase însărcinate de Maestru pentru a da naștere unui geniu... Nebunie curată! Cecilia a suportat foarte greu toată hărțuiala asta.

— Nuts mi-a spus câte ceva. Credeam că fabulează.

— Nu! Deloc! Zece punkiști, bărbați și femei, se instalaseră permanent pe trotuar, în fața ușii, cu câte un exemplar al ultimului roman de Tanner Holt în mână. Era foarte greu să se apropie cineva din familie. Samantha Weber a trebuit să-i pună niște gorile, doi foști jucători de rugby care își petreceau ziua schimbând lovituri cu fanii care aruncau cu gunoaie în ei. Cecilia trăiește cu spaima că toate astea vor reîncepe aici, la Hunter Hall. Vor instala sisteme de alarmă și difuzoare care să emită lătrături de câini la cea mai mică mișcare suspectă. Mutarea s-a făcut în cel mai mare secret. Pe moment aveam impresia că se transportă un transfug care își părăsea țara cu planurile unei arme secrete. De aceea, de fapt, te-a angajat mama Weber.

— De ce?

— Pentru că nu cunoșteai pe nimeni și nu riscai să trădezi secretul.

Peggy își coborî privirea în farfurie. Nu mai vorbiră aproape nimic până la desert și, când bărbatul încercă să o prindă de mână, ea se retrase mult prea brusc. Reacția ei instală un climat de jenă.

— Scuză-mă, bombăni Quarantine, sunt stupid. Ai să crezi că încerc să profit de singurătatea ta.

Peggy nu răspunse. Regreta că se lăsase surprinsa. Nu văzuse până atunci în George Quarantine decât un urs masiv în pragul bătrâneții, nu își închipuise niciodată că va încerca să o cucerească. Își reproșă că stricase tot. În același moment, în adâncul sufletului ei, o voce îi șopti: „Nătângă ce ești! De cât timp nu ai mai făcut dragoste, hm? Ai să mai duci mult viața asta de călugăriță?”

Încercă să își aducă aminte când simțise ultima dată

greutatea unui bărbat pe pieptul ei, când își strânsese brațele peste un trup musculos și subțire... Se întâmplase cu mai bine de doi ani în urmă. Cu Sean, ospătarul de la bodega instalată la parterul imobilului. O atrăsese în spatele chioșcului într-o seară, chiar înainte de închidere, și ea nu avusese curajul să îl respingă. Doi ani deja?

— Sunt prea neliniștită, spuse ea cu lașitate. Am un soi de presentiment. Băiatul are un aer atât de convins că i se va face un rău...

Quarantine bombăni ceva cu ochii în jos, înghițindu-și dezamăgirea.

„Oare el și cu Cecilia au aranjat totul?" se întrebă dintr-o dată fata. „Oare au rezervat și o cameră deasupra?"

Doamne! Weekend-ul unei baby-sitter! Masa și distracțiile asigurate de casă... Oare au prevăzut să prezinte notele de plată Samanthei Weber?

— Ce vrei să faci? mormăi George.

— Nu te supăra, spuse ea calm, dar am nevoie să fiu singură. Am să mă plimb prin Bludbury și am să mă întorc singură cu autobuzul până la stația Sorrow Lane. Nu mi-o lua în nume de rău, dar îmi trebuie ceva timp ca să mă reaclimatizez.

— Nu te scuza, totul este din vina mea, făcu Quarantine. M-am comportat ca un prost. Am de două ori vârsta ta, e normal.

Se ridică și plecă, evitând să îi întâlnească privirea, și Peggy se întristă văzându-l atât de copleșit. Parcă voia să țipe după el: „Nu face o tragedie din asta, în alte împrejurări aș fi putut foarte bine să spun da!"

Înainte ca ea să-și dea seama, George făcu plata și sări în Rover. Când Peggy se aplecă peste fereastră pentru a-i face semn, chelnerița îi aduse o cafea, precizând pe un ton sec „E plătită!"

Rămase împietrită. Părăsi în grabă localul, hoinărind apoi pe strada principală. Își dădu seama că toate neliniștile ei se năruiau în contact cu acel peisaj cochet, cu ferestrele pline de flori, cu chioșcuri vechi dar drăguțe. Se întrebă cu seriozitate dacă nu ar face mai bine să se întoarcă la Londra și să uite de existența acestui loc. La urma urmei, nu semnase niciun contract...

„Nu”, își zise ea. „Nu-l pot părăsi pe Nuts. Are nevoie de mine.”

Nu-i trebui mult timp ca să-și dea seama că este urmărită. Un tânăr blond, cu părul lung și cam murdar, se ținea pe urmele ei. Când îi arunca o privire piezișă, se mulțumea să îi zâmbească fără a încerca să se ascundă. Avea vreo douăzeci de ani; geaca lui din piele jerpelită părea că suferă de o formă de pelagră. Peggy nu știa ce atitudine să adopte; era prea plictisită ca să-l repeadă direct, așa cum făcea cu seducătorii din Notting Hill. Se mulțumi să grăbească pasul, dar el se ținu după ea și, de fiecare dată când întârzia în fața unei vitrine, îi vedea silueta apărând ca într-o oglindă. Nu avea o figură urâtă. Prea slabă, poate, nervoasă, plină de mușchi duri. Avea pielea foarte albă, presărată cu pete de roșeață.

Peggy se întrebă ce avea de gând. Era, fără îndoială, vreun țărănuș care a văzut-o coborând dintr-un Rover. O va urmări oare până va lua autobuzul?

Deodată, când ea se frământa ce strategie să adopte, o ajunse din câțiva pași.

— Salut, spuse el, mă cheamă Dan. Te cunosc bine, dar tu nu știi... Lucrezi la Hunter Hall, ai grijă de băiatul lui Tanner Holt. Te urmăresc de mai multe zile.

Ciudățenia acestui preambul o frapă pe Peggy. Cum putea ști băiatul acela așa de multe lucruri despre ea? Lucra pentru Tanner Holt? Da, asta era, desigur... făcea parte din echipa însărcinată cu montarea instalațiilor de

securitate. Îi puse întrebarea, provocându-i râsul.

— Nu, spuse el. Sunt un admirator al lui Tanner Holt. Îl însoțesc peste tot. Am fost la Cambridge... și apoi s-a volatilizat. Abia i-am dat de urmă.

— Credeam că editorul lui a luat toate măsurile de precauție, observă Peggy.

— Un adevărat fan nu se lasă niciodată descurajat, declară Dan cu mândrie. Întotdeauna este posibil să ajungi la editură și să mituiești o secretară. Asta poate lua alura unei munci de spion sau de detectiv și e destul de incitant. Cineva mi-a făcut rost de adresa de la Hunter Hall. De un timp mă foiesc pe acolo. Te-am văzut când ai venit. Te-am urmărit când erai cu băiatul. Te-am și fotografiat.

— Dar de ce?

— Pentru colecția mea. Am niște fotografii magnifice cu Tanner plimbându-se prin ploaie. Am prim-planuri cu fața lui. Aproape i se poate citi formația ideilor. Știi, când este străbătut de o străfulgerare genială, expresia lui se schimbă. Aș vrea să fac un album. Numai cu chipul lui mărit.

Vorbea foarte repede, cu o febră insolită care îl umplea de o viață fremătătoare.

— Nu te teme de mine, spuse el. Trebuia să te întâlnesc, așteptam doar ocazia și mă întrebam dacă ai să te hotărăști să ieși. Vino, vreau să-ți arăt colecția mea.

Peggy îl urmă, spunându-și că era nebună să meargă cu un necunoscut, dar nu mai avea chef să fie singură, nu în această după-amiază. Dan o conduse la periferiile orașului, pe un teren ce semăna cu un poligon de tragere. Îi arătă o rulotă remorcată de o mașină într-o stare jalnică.

— Aici locuiesc, îi explică el. Când părinții mei au murit într-un accident de avion, în timpul unei călătorii

organizate, am vândut tot: casă, mobilier, tot. Am luat gologanii și am început să-l urmăresc pe Tanner Holt. E cel mai mare, înțelegi? Nu există autor mai genial ca el. Am început să-i colecționez cărțile... Autografele, fotografiile... Ai să vezi...

Deschise portiera rulotei cu febrilitate. Adăpostul din tablă era aranjat cu meticulozitate. Pereții erau plini de etajere speciale pe care erau rânduite romanele lui Tanner Holt în toate edițiile scoase în limba engleză, precum și în alte limbi. Obiecte aparent fără valoare fuseseră plasate sub boluri de sticlă sau în rame. Erau panglici uzate de mașină de scris, foi de hârtie boțite și apoi netezite cu fierul de călcat și chiar o șosetă care, așa cum era prinsă în bolduri pe un suport de velur negru, o făcu pe fată să izbucnească în râs.

— Sunt lucruri pe care le-am recuperat din pubelele lui Tanner, la Cambridge, explică Dan. Era foarte greu, pentru că nu eram singur. Trebuia să mă bat cu ceilalți fani. Am luat câteva lovituri în barbă ca să obțin specimenele astea.

S-ar fi spus că vorbește despre fluturi rari capturați în jungla amazoniană. Îngenunche lângă panglica de mașină și puse degetul pe serpentina de mătase tricoloră, decolorată de bătăile repetate.

— Îți dai seama că am recuperat treaba asta pe vremea când scria *Bombardierul infernului*? N-avea încă tratament de text. Dacă privești în zare, se pot citi anumite cuvinte din roman. Nu ți se pare extraordinar? Cuvinte! Cuvinte scrise de Tanner Holt... și eu sunt cel care le am! Este de o sută de ori mai mult decât cartea. E ca și cum aș avea lucruri vii... este textul adevărat!

Peggy se neliniști văzându-l atât de agitat. Se așeză pe marginea cușetei. Spațiul interior era foarte strâmt și cei doi tineri nu puteau schița nici măcar un gest fără a se atinge. Aceste contacte dese instalau o complicitate

curioasă. Pe porțiunile restrânse ale pereților care nu erau ocupate de bibliotecă, erau suspendate fotografii mari înfățișându-l pe Tanner Holt, planuri mari prinse cu teleobiectivul la interval de câteva fracțiuni de secundă.

— Vezi? întrebă Dan îndreptându-se dintr-o săritură. Privește-i ochii. Vezi schimbarea de expresie? Aici caută... aici găsește! Privește cum i se transformă fizionomia. Parcă nu ar mai fi același om. E ca și cum ar avea două fețe. O figură banală pentru toate zilele și o alta pentru scris.

Peggy confirmă. Era adevărat că Dan știuse să surprindă exact momentul unde se produsese scânteia, secunda în care fața aceea posomorâtă, cu maxilarul greoi, se ilumina de un foc interior, straniu, care îl făcea aproape frumos. Puținele rafturi disponibile erau ocupate de materiale fotografice și cutii cu filme.

— Vrei un ceai? întrebă tânărul. E cam răcoare aici. Eu obișnuiesc să beau.

Aprinse un mic radiator cu gaz care șuiera difuzând o strălucire roșiatică, apoi puse apa la fiert. Peggy era ca și înțepenită. Își dădu seama că nu mai vorbise de luni de zile cu cineva de vârsta ei.

— Problema cu Tanner, monologa Dan turnând apă clocotită peste esența de ceai, este că riscă să se anchilozeze de când și-a făcut apariția noua sa progenitură. Îmburghezirea este dăunătoare scriitorului de thriller. Mi-e frică să nu devină un sedentar. Un autor ca el nu poate trăi decât în haos, insecuritate, dramă... Asta îi fortifică opera. Buna sa nevastă, Cecilia, o să-l tragă de mână, vezi? Ea l-a forțat să plece de la Cambridge. Ea vrea să toarcă liniștită cu copilașii ei, să-i dădăcească. O să ni-l strice pe Tanner, simt. S-au petrecut deja lucruri asemănătoare cu alți autori. Uite! Ia-l pe Elton Rovers... compară ce scria când era drogat

și alcoolic cu ce a scris după mariajul cu fiica editorului său. Este înspăimântător, a trecut de la o proză scrisă cu acid la o mâzgăleală fadă care nu prezintă niciun interes.

Monologa agitându-și brațele, iar mâinile lui albe și lungi descriau arabescuri în penumbra rulotei. Peggy simți deodată nevoia brutală de a fi îmbrățișată de acele mâini, care să îi mângâie pielea. Se scutură, încercând să își reprime această pornire de senzualitate care o lua prin surprindere. Dan îngenunchease, servind ceaiul pe măsuța de camping.

— Tanner ar trebui salvat fără știrea lui, murmură el apropiindu-se de tânăra femeie. Trebuie complotat pentru a fi smuls din capcana familiei. Înțelegi ce vreau să spun?

— Nu, mărturisi Peggy.

— Ba da, făcu Dan. Ar trebui forțat să trăiască în dramă, în extremis... Nu știu, să-i fie omorât unul din copii, de exemplu. Asta l-ar întări, l-ar smulge din rutină. Ne-ar da o operă magnifică cu așa ceva.

Peggy tresări. Oare chiar credea ceea ce spunea? Ori încerca doar să iasă în evidență? Înclină pentru a doua variantă.

— Ar trebui debarasat de povara familială, continuă Dan cu ochii în gol. Eliberat de ghiuleaua asta: Cecilia, plozii... Un autor trebuie să sufere pentru a-și îmbunătăți stilul. Într-un astfel de caz, a-i face un rău înseamnă a-i face un serviciu. Trebuie hăituit, atacat... Da, asta ar face din el un superscriitor!

Peggy ar fi vrut să spună ceva, dar torsul radiatorului cu gaz care îngreuia aerul o anestezia.

— Știu că am dreptate, insistă Dan. Privește! N-a scris niciodată atât de bine ca după lovitura dată de reverendul Scaring. După întâmplare a scris *Cu sudoarea pe tâmple*, o minunăție! Și după accidentul de

mașină, când a crezut că va rămâne paralizat pe viață, a scris *Ce bate la ușă*... O capodoperă. Tanner nu este bun decât în nenorocire. Trebuie să sufere pentru a se depăși. Instalarea lui la Hunter Hall nu anunță nimic bun. Mi-e teamă că se întoarce înapoi în „marea literatură”. Nu ar fi primul pe care l-ar apuca mâncărimea asta! Ar fi timpul să se intervină.

Vorbea într-un suflet, cu fața foarte aproape de cea a lui Peggy. Și, deodată, gura lui o cuprinse pe cea a tinerei femei. Ea îl lăsă, zăpăcită de căldura grea care domnea acum în habitaclul strâmt... și pentru că nu știuse niciodată cu adevărat cum este să spună nu unui bărbat hotărât. Mâinile tânărului cotrobăiau deja sub puloverul ei, căutându-i pielea. Erau reci, dar ea nu consideră neplăcut acest contact. Se răsturnară pe canapea.

„Sunt complet țicnită”, gândi ea adunându-se.

Fu o îmbrățișare confuză, stângace, din care ieșiră tremurând jenați, neîndrăznind să se privească pentru a se refugia într-o tandrețe comună. Dar ea nu regreta nimic. Corpul dur al lui Dan peste al său îi făcea bine.

„Doamne”, își zise ea strângând trupul gol al băiatului, „dacă sunt în stare de așa ceva, înseamnă că încă mai sunt în viață.”

Cum radiatorul se stinsese, se ghemuiră în sacul de dormit. Peggy se temea de clipa în care va trebui să părăsească rulota. În momentul acela, în care simțea carnea albă mirosind puțin a transpirație, totul era bine. Era împăcată cu demonii ei interiori. Nu mai dorea nimic, în afară poate de un sandviș cu carne de curcă, cu mult muștar scoțian și murături.

— Ar fi bine, șopti Dan mângâindu-i spatele, să furi pentru mine obiecte de-ale lui Tanner. Lucruri mici, fără importanță... Ciorne, notițe... ceașca lui de cafea, lingura... sau creionul pe care-l molfăie rontăindu-și

ideile... Am să ți le cumpăr, îți promit. Nu prea scump, pentru că nu sunt bogat, dar am să te plătesc...

„Deci pentru asta era?" se gândi Peggy. Nu era nici dezamăgită, nici umilită. Ea se servise de el așa cum și el se servise de ea. Pufni într-un râs nervos când se imagină strecurând într-o pungă de plastic pâinea prăjită neterminată a lui Tanner Holt ori ciorapul găurit... Ori recuperând părul sur al Marelui Scriitor din peria aflată în sala lui de baie.

— Nu sunt în contact cu Tanner, căscă ea. Nu-ți fă iluzii. Cecilia mă ține departe de el. Nimeni nu are voie să se apropie de marele bărbat în afară de ea. Are față de el o grijă maternă. El scrie noaptea și ziua doarme; cu greu poate fi zărit în zori, când își face plimbarea.

Dan se strâmbă.

— La dracu, făcu el. Asta confirmă ce bănuiam. Cecilia vrea să-l sufoce. O să mi-l strice. Țâncul ăsta al doilea a fost o eroare. Nu se pot scrie romane de groază în mijlocul biberoanelor și al plăpumioarelor! Ar trebui să se întâmple ceva... ceva teribil... O dramă care să-l scoată din crisalida lui. Dalton să fie călcat de roțile unui camion... sau să găsească bomba din podul coșmeliei și să sară în aer o dată cu ea!

— Nu spune așa ceva, spuse Peggy așezându-se. Mă sperii.

Încercă să-l facă să înțeleagă că vorbește despre un copil în carne și oase, care trăiește nefericit și căruia nu trebuie să-i dorească moartea în numele unei teorii neclare, dar el se încruntă. Ea îi schiță rapid un portret al lui Nuts, îi vorbi despre temerile lui, despre universul lui magic, despre căpitanul Müller, dar Dan rămase neclintit. Copleșită de moliciune, ea își trecu mâinile prin păr și își privi ceasul.

— Trebuie să plec să prind autobuzul, hotărî ea.

— Lasă asta, aruncă Dan. Am să te duc eu cu mașina.

Privește mai degrabă asta... este o dedicație de la Tanner. A scris-o în fața mea, la librăria *Bloody Guts* din Soho. Valorează o avere deoarece, de obicei, nu scrie decât lucruri de genul „Cu prietenie, al dumitale Tanner Holt.”

Aproape că ieșise din sacul de dormit pentru a ajunge la o carte neagră de pe etajeră. Peggy rezistă să nu îi mângâie coastele proeminente și abdomenul dur, pe care mușchii desenau pătrate mici de piele bombată.

— Uite! repetă el deschizând un exemplar din *Blestemul lui Devil Moor*.

Peggy încruntă sprâncenele. Trei rânduri cu un scris mare și rotund, gros, apăreau în diagonală pe prima pagină.

Pentru Dan, această carte pe care s-o citească în spatele unei uși blindate, așezat pe un fotoliu de fier, îmbrăcat într-o vestă antiglonț.

Cu prietenie,
Tanner Holt

— Ei, șopti ea cu respirația tăiată. Vrei să spui că Tanner a scris asta cu mâna lui?

— Bineînțeles! făcu băiatul. Îți repet, se întâmplă foarte rar să scrie atât de mult. Când am văzut, am înțeles că e un semn.

— Un semn?

— Da, ceva... un fel de a mă face să înțeleg că eu sunt alesul. Fanul lui preferat, dacă vrei. Când m-a văzut, și-a dat seama că sunt singurul care-l pot sluji așa cum merită și mi-a dat de înțeles... A fost ca un contract tacit între noi.

„E nebun”, își spuse brusc tânăra. Nu îi era încă frică de el, era doar tristă. În pragul lacrimilor. Da, era nebun. Ar fi trebuit să-și dea seama imediat, dar nu ăsta

era cel mai important lucru. Adevărata problemă era acolo, sub ochii ei...

Mângâie cu vârful degetelor dedicația groasă, scrisă cu litere negre. Deodată, îi veni în minte imaginea manuscriselor ascunse în dulapul din pod, acel dulap pe care Nuts îl deschisese pentru ea. I se păru că are în față grămada de foi umede, marcate de un scris sec, ascuțit, foarte înalt. Își apropie fața de carte ca o cititoare mioapă care și-a rătăcit ochelarii. Dedicația îi apăru în toată rotunjimea ei greoaie, spătoasă.

Dacă aici era cu adevărat scrisul lui Tanner Holt, atunci cel din manuscrisele ascunse în pod nu era al lui. Nu trebuia să fii grafolog ca să-ți dai seama. Și asta nu putea să însemne decât două lucruri: ori nu scrisese Tanner textele pe care i le arătase Nuts... Ori își schimba scrisul după dorință, pentru motive știute doar de el.

Își mușcă buza, speriată de idee. Două scrisuri, două personalități... De-a ce se juca romancierul? Ar fi fost interesant să examineze eșantioane din această grafie dedublată, una seacă, severă, cealaltă rotundă, infantilă, având, ca și autorul ei, tendințe de îngrășare.

În timp ce ea reflecta la toate acestea, Dan își pierdu răbdarea și îi trase cartea din mână pentru a o așeza cu grijă la locul ei.

— Vrei să te conduc? întrebă. E ușor, să știi.

Ea acceptă distrată și se îmbrăcă. Toată lâncezeala o părăsise, nu se mai gândea decât la dedicație, la acele cuvinte scurte, groase, atât de asemănătoare cu imaginea pe care o avea despre Tanner Holt.

Ieșiră din rulotă. Se înserase și bruma acopereau câmpul. Peggy tremura în timp ce se așeză pe scaunul umed al mașinii. Imediat cum ieșiră din Bludbury, Dan readuse subiectul în discuție.

— Ai să te gândești la mine? Vreau să spun, la obiecte?

Dacă ai putea ciupi un creion... un creion rontăit. Ori o ciornă, câteva cuvinte scrise de mâna lui...

— Am să văd, spuse absentă tânăra, ca să fie lăsată în pace. Cecilia veghează, nu are să fie ușor.

— Totuși, încearcă.

Nu-și mai spuseră nimic până la Hunter Hall. Bruma acoperea câmpurile, așternând o atmosferă pufoasă, destul de apăsătoare. Zidul interminabil care înconjura proprietatea avea ceva sinistru la acea oră.

— Oprește aici, ordonă Peggy. Nu vreau să te vadă cineva. Annette nu-și ține ochii în buzunar.

— Infirma?

— Da. Și, te implor, nu mai da târcoale prin parc. Vor instala un sistem de alarmă conectat la poliția din Bludbury.

— Știu, mi s-a spus.

— Cine ți-a spus? Spionul tău?

— Informatorii mei. Nu-i nevoie să-i cunoști.

Peggy ridică din umeri și deschise portiera. Se îndepărtă cu un pas rapid, fără să mai întoarcă privirea. Dan nu porni motorul până nu o văzu dispărând dincolo de grilaj.

Capitolul 12

Odată ajunsă din nou în clădirea veche, Peggy se grăbi să facă un duș și să se schimbe. Ce după-amiază ciudată petrecuse! O duse cu gândul la ce se întâmpla cu cinci ani în urmă, înainte să fi intrat în serviciul bătrânei, când încă era o fată obișnuită care mergea la cursuri și se întâlnea cu băieți ce încercau cu disperare să pară interesanți pentru a o ispiti pe bancheta din spate a vreunei mașini de ocazie. Nu păstra din această perioadă a vieții ei decât imagini vagi, ca și cum ar fi trecut zeci de ani de atunci.

Îmbrăcă un capot și își uscă părul. Apoi coborî la bucătărie ca să-și facă un ceai. Pe masă erau abandonate creioane colorate și biscuiți fărâmițați. Se apropie pentru a încerca să înțeleagă ce reprezentau desenele.

Erau destul de stângace, mâzgălite cu roșu și negru, cu atâta violență încât foaia era străpunsă pe alocuri. Primul reprezenta un personaj dubios având pe cap o cască nemțească și cu fața ascunsă sub un fel de mască neagră; poate un tub de oxigen sau o mască de gaze (era greu de precizat). Corpul îi era înfășurat într-o pelerină tot neagră. Dedesubt, Nuts scrisese: Căpitanul Müller. Personajul stătea ghemuit în centrul labirintului ca un păianjen mare în centrul pânzei.

Următorul desen înfățișa peisajul complex al unei hărți ce conducea la un tezaur. Se vedea casa, labirintul și, șerpuind dedesubt, un pasaj secret desenat cu linie

punctată care, după multe sinuozități, ieșea din Anglia, trecea pe sub Canalul Mânecii și ajungea în Germania. O Germanie diformă, deasupra căreia flutura un steag cu zvastică, populată cu cruci ce o făceau să semene cu un cimitir imens. Fetei îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă că era vorba de fapt despre avioane aliniate aripă lângă aripă. O cască micuță ocupa centrul terenului de aviație. Purta mențiunea: „Școala de piloți”. În prag stătea un omuleț cu un zâmbet larg pe față. Pe pieptul lui se putea citi un „eu”.

Prima mișcare a lui Peggy fu să adune hârtiile ca să meargă să i le arate Ceciliei, apoi se gândi că, procedând așa, n-ar fi făcut decât să-și atragă alte vorbe în bătaie de joc. Renunță.

În timp ce-și bea ceaiul fierbinte cu înghițituri mici, examină încă o dată portretul căpitanului Müller. I se păru înfricoșător.

Când urcă la primul etaj, îl găsi pe Nuts culcat. Era cufundat într-un somn greu, anormal, și înțelese că Annette îi administrase probabil o doză puternică de sirop sedativ cu ocazia gustării. Se simți revoltată. Oare asta era tot ce inventase Cecilia pentru a se debarasa de fiul său cel mai mare?

Înainte de a părăsi camera, cedă unui impuls și subtiliză din buzunarul halatului lui Nuts șperaclul cu care deschisese dulapul din pod cu câteva zile înainte, cât și lanterna de pe noptieră.

Când ajunse în hol, privi cheia strălucitoare din mâna ei. Era curată nebunie, dar nu se putea abține. Se grăbi, cu respirația tăiată. După trei minute, ridica trapa. Tanner Holt era deja la lucru. Apăsarea regulată a clapelor tastaturii umplea podul. Peggy începu să se orienteze. Avea obrajii roșii și mâinile umede. Era cât pe ce să greșească dulapul. Deschise ușor ușile batante, sperând că nu vor scârțâi, dar erau unse. Îngenunche cu

lanterna ridicată la nivelul umerilor. Respira cu dificultate, îngrozită de gândul că Tanner putea să deschidă ușa biroului dintr-o clipă în alta. Dacă țăcănitul clapelor ar înceta, nu dispunea decât de câteva secunde pentru a pune totul în ordine și a se ascunde. Se îndoia că ar fi fost capabilă de un asemenea tur de forță, dar curiozitatea era mai puternică.

Începu să frunzărească manuscrisul cărții *Cu sudoarea pe tâmple*, încercând să rememoreze textul așa cum îl citise prințesei. Fusese redactat cu stiloul, cu un soi de frenezie care crestase hârtia. Umiditatea făcuse ca cerneala să capete o nuanță brun-roșcată.

Peggy răsfoi filele punctate de pete roșcate. Era clar că scrisul diferea enorm de cel pe care i-l arătase Dan. Cele două grafii nu aveau niciun punct comun. Ca și cum ar fi fost trasate de mâini diferite.

Două scrisuri... Doi autori... Trebuia oare să deducă de aici că altcineva scrisese acest text?... Un... „sclav”?

Peggy își simți degetele reci și se grăbi să pună vraful de hârtii pe raft. Numai atunci își dădu seama că transpirația îi curge pe frunte și de-a lungul nasului. Se ridică, încuie dulapul și se îndepărtă de-a-ndărătelea, cu ochii fixați pe geana de lumină ce se strecura pe sub ușă. Nu știa ce înseamnă toate acestea și regreta deja că cedase curiozității. Părăsi podul pradă unei mari tulburări. Revenită în camera ei, se dezbrăcă și făcu un duș călduț, încercând să se calmeze.

„Nu te mai gândi”, își repeta ea. „Nu te privește. N-are de ce să-ți pese. Ești aici să te ocupi de copil și cu asta basta!”

De ce nu reușea să-și scoată din cap că toate erau legate? Se uscă și se băgă sub plapumă după ce luă un somnifer, unul dintre ultimele recuperate din farmacia bătrânei. Nu se rezumă însă doar la a stinge lampa de pe noptieră.

„Un «sclav»”, murmură o voce în mintea ei. „Te gândești, nu-i așa? Și dacă Tanner Holt nu era autorul cărților care apăreau sub numele lui? Dacă altcineva le scria în locul lui?”

Altcineva… dar oare cine? Cecilia? Annette? George Quarantine?

Încercă să-și amintească dacă avusese ocazia să vadă scrisul celor trei persoane. Nu… Nu credea așa ceva. Dacă Tanner avea un „sclav”, suspectul principal era Quarantine, care era de meserie. Nu redactase el de-a lungul anilor atâtea biografii romanțate?

Își aminti brusc de cartea de vizită pe care i-o dăduse bărbatul masiv și pe care ea o strecurase în buzunarul hainei fără măcar să îi arunce vreo privire. Aruncând plapuma de pe ea, se ridică să caute haina, dar făcu o grimasă decepționată. Cele două rânduri scrise pe spatele bucății de carton (adresa editurii și un număr de telefon) nu corespundeau scrisului acela. Era bătător la ochi.

Atunci cine? Annette? Cecilia?

De ce nu Annette, a cărei prezență la Hunter Hall era inexplicabilă? Pentru ce, în sfârșit, Tanner se atașase de această infirmă la care nu cobora niciodată să o vadă? În scopul de a avea un baby-sitter? Pentru că acest lucru îi îmbunătățea imaginea de marcă?

Peggy își dădu seama că nu va progresa în ancheta ei atâta timp cât nu va reuși să procure un eșantion din scrisul Annettei… și un altul cu cel al Ceciliei.

Se zgribuli. Oare nu se agita pentru nimic? La urma urmei, ce dovedea faptul că dedicația pe care i-o arătase Dan era cu adevărat scrisă de mâna scriitorului? Tânărul părea destul de exaltat pentru a fi redactat el însuși cuvintele acelea… Nu era asta o explicație mult mai realistă față de povestea cu sclavul? Un fals… un simplu fals fabricat din dorința de a se lăuda?

Alungând toată povestea din minte, se culcă la loc și încercă să citească câteva pagini din Dickens, dar nu se putea concentra asupra literelor. Rămase mult timp nemișcată, fixând plafonul fără a-l vedea, amuțită de misterul celor două scrisuri atât de diferite. Sfârși prin a adormi cu cartea pe piept, protejată de lumina dulce a veiozei.

A doua zi dimineață, când se ducea ca de obicei să îi semnaleze Annettei că frigiderul din aripa de vest începea să se golească, dădu peste Cecilia, care patrula pe hol, pradă unei agitații vizibile.

— Samantha Weber a sunat de dimineață, îi spuse ea lui Peggy fără să-și mai dea osteneala să o salute. Cică au avut loc scurgeri de informații. Adresa noastră ar fi cunoscută. George mi-a spus că a reperat indivizi suspecți la Bludbury, ieri. Se întreabă dacă nu o fi vorba de o avangardă a admiratorilor. Ai văzut vreunul? Ți s-a adresat cineva? Doamne! Ești destul de fraieră ca să fii trasă de limbă fără să-ți dai seama!

— N-am văzut pe nimeni, minți Peggy. Vă amintesc că nu am pus piciorul în Bludbury până ieri, când m-a dus domnul Quarantine.

Minciuna aceasta nu o deranja. O bănuia pe Cecilia că a vrut să o arunce în brațele lui Quarantine și îi purta pică pentru acest complot jalnic. Se întrebă brusc dacă George o văzuse în compania lui Dan... Ar fi fost suficient să facă cale întoarsă la Bludbury chiar în momentul în care ea se cățăra în rulotă, în compania băiatului. Nu se putu împiedica să roșească. După mișcarea vehiculului săltând pe amortizoare, bănuise fără doar și poate ce se petrecea acolo. Oare nu încerca astăzi să se răzbune, atrăgând trăsnetele Ceciliei asupra lui Dan?

— V-ați gândit la firma care se ocupă de securitate? aruncă ea pentru a face o diversiune. Poate că

indiscreția pornește de acolo.

— Bineînțeles că nu! se înfurie Cecilia. Facturile sunt plătite de editură. Numele lui Tanner nu apare nicăieri. Dacă am fost localizați, coșmarul va începe din nou... N-ai idee de ce va urma! Toți ticniții ăia își vor petrece viața spionându-ne cu binocluri și fotografiindu-ne. Ești sigură că nu ai vorbit cu nimeni?

— Absolut! aruncă Peggy cu o satisfacție surdă.

Ziua se scurse într-o atmosferă de panică latentă. Cecilia alerga întruna la ultimul etaj cu binoclul pentru a supraveghea drumul, ca și cum Sorrow Lane urma să răsune dintr-o clipă în alta de tropăitul unei hoarde de fani în delir, foarte hotărâți să asedieze proprietatea. Ea însăși coborâse la poartă pentru a o închide cu un lacăt enorm.

— Mă consideri nebună, sigur, îi zise ea lui Peggy, dar nu îi cunoști pe ăștia. Sunt bolnavi, sunt în stare de orice. Nu vreau să îmi asum niciun risc cu copilașul. Proprietatea e prea mare, ar trebui câini de pază, dar e imposibil cu copiii.

— Îi credeți cu adevărat periculoși?

— Sigur! urlă Cecilia. Cu ceea ce scrie Tanner, nu crezi că vom fi asediați de asociația fecioarelor din Bludbury? Ai să vezi debarcând punkiști drogați. Vor picta obscenități pe ziduri, vor face focuri, vor striga tot felul de orori, fete goale or să se atârne de garduri. Nu inventez, să știi. Așa ceva s-a întâmplat deja la Cambridge. Vecinii noștri au făcut o plângere în care ne-au rugat să plecăm; devenisem indezirabili. N-am chef ca toate acestea să înceapă din nou, aici.

Izbucni brusc în lacrimi și își ascunse capul între mâini.

— Mi-e atât de frică pentru Lee, gemu ea. N-aș vrea să i se întâmple același lucru ca și lui Dalton... toate astea din cauza ororilor pe care le scrie Tanner...

Peggy se gândi că portretul exagerat pe care Cecilia îl

făcuse admiratorilor nu îi prea corespundea lui Dan. Nu se gândise nicio clipă că tânărul blond ar lăsa să-i scape cea mai mică informație, după cât de mult se bucura de privilegiul celui ales...

„Și dacă e nebun de-a dreptul?" își zise ea dintr-o dată. „Dacă decide să pună în practică planurile lui abracadabrante?" Căută să își amintească ce-i spusese el în ajun, dar nu mai păstra decât o amintire începătoșată. Nu vorbise de provocarea unei drame pentru a fortifica imaginația creatoare a lui Tanner?

„O făcea pe grozavul. Un truc ca să devină interesant. Nimic mai mult. Voia doar să mă dea gata."

Dar nu îi fu suficient doar atât pentru a se liniști. Oare nu era datoria ei să o avertizeze pe Cecilia de prezența acestui spion ciudat? Rememora fața lui Dan, trupul lui... Nu i s-a părut brutal, departe de așa ceva, și făcuse dragoste cu multă tandrețe, cu dorința de a-i face și ei plăcere.

„Nu-l cunoști pe tipul ăsta!" șuieră o voce în străfundul minții ei. „E un necunoscut. La naiba, doar n-ai să-i iei apărarea pe motiv că te-a sărutat bine!"

Vorbise despre o crimă necesară... de „îmburghezire"... de trezirea salvatoare. Și totuși, nu putea să îl denunțe.

Își petrecu ziua supraveghindu-l pe Nuts, care se juca din nou de-a bombardamentul. Construia din cuburi orașe pe care le asalta apoi cu pietre până le dărâma. Era dezolant și nesănătos, dar părea că simte o plăcere adevărată să reia mereu jocul. Cerul era negru, apăsător. Din când în când, corbii își luau zborul scoțând țipete înfiorătoare care o făceau pe Peggy să tresară. Nuts studia planul unui nou oraș. Aplecat deasupra unei coli de hârtie, concepea traseul, apoi făcea gesturi cu mâinile ca pentru a se orienta pe străzile unei citadele imaginare. Peggy nu se amesteca în fantasmagoriile lui; de fiecare dată când schițase o

manevră de reconciliere, fusese respinsă cu violență.

Mai târziu, când copilul își făcea siesta, Peggy se strecură în camera Annettei și cotrobăi prin noptieră. Erau acolo formulare de asigurări sociale pe care infirma completase rândurile punctate. Scrisul era neîndemânatic, aproape ilizibil, plin de greșeli de ortografie. Nu corespundea deloc celui din manuscrisele închise în dulapul podului. Cu inima bătându-i tare, Peggy se duse apoi în biroul unde Cecilia se ocupa de afacerile proprietății: devize, facturi, declarații de toate felurile. Sub mapa de birou zări o scrisoare de reclamație destinată antreprenorului însărcinat cu instalațiile de securitate ale domeniului. Era semnată Cecilia Houston. Un pseudonim, desigur, în scopul păstrării anonimatului familiei. Nici acolo, scrisul microscopic cu majuscule pretențioase nu corespundea celui din manuscris. Se retrase dezamăgită.

Trebuia oare să aibă în vedere faptul că una din cele două femei putea să-și schimbe scrisul? Era cam tras de păr, dar nu imposibil. Mai ales în privința Annettei, care scria foarte puțin în cadrul activităților ei de la Hunter Hill. În privința lui Quarantine, nu avea de la el decât două rânduri mâzgălite pe spatele unei cărți de vizită. Era prea puțin pentru a începe o analiză. Ar fi putut și el foarte bine să își transforme scrisul cu ocazia aceasta.

Rumegă un moment această ipoteză, înainte de a recunoaște că nu credea deloc în ea. În realitate, este mai greu decât ne putem închipui să îți transformi scrisul pentru a-l face de neidentificat. Cu excepția cazului unui falsificator de clasă, bineînțeles. Cu această din urmă constatare, Peg ridică din umeri și hotărî să nu se mai gândească la mistere care nu o priveau.

În sfârșit, se înnoptă. Peggy îi dădu lui Nuts să mănânce, iar el, obosit, se grăbise să se culce. Tânăra îl însoți până în camera lui, apoi coborî în bucătărie. Pe

fereastră se vedeau luminile din aripa de est și siluetele Ceciliei și Annettei în mare conversație în jurul copilașului. Își reprimă un sentiment ascuțit de singurătate și de excludere. Nu îi venea în minte oare nici uneia din cele două femei că poate și ea avea nevoie de companie? Ce credea Cecilia? Că se bucura să trăiască retrasă, alături de un copil care nu îi adresa niciun cuvânt?

Enervarea puse stăpânire pe ea; bău un pahar de lapte, la care adăugă din belșug zahăr. Nu avea chef să doarmă și o deranja faptul că se gândea atât de des la Dan. Nu avea ce să aștepte de la această relație.

Cum întunericul se îndesea, luă o lanternă și hotărî să facă un tur prin parc, cu speranța că puțină plimbare îi va aduce somnul.

Luna strălucea printre norii zdrențuiți și negri. Aerul vibra ca și cum ar fi fost încărcat cu electricitate. Din pământ și din pădure urca un miros puternic, îmbătător, care îți dădea chef să-ți smulgi hainele de pe tine și să începi să alergi orbește prin iarbă.

Dintr-o dată, când tocmai se sprijinea de unul din cuburile de lemn, tânăra avu senzația unei prezențe foarte apropiate. Ca și cum cineva s-ar fi oprit alături de ea, cu spatele sprijinit de un copac, simțindu-i respirația. Se gândi mai întâi că e Tanner, dar imediat o învălui un presentiment curios. În loc să plece, ridică lanterna și lumină arbuștii.

— Domnul Holt? lansă ea. Dumneavoastră sunteți?

Nu îi răspunse nimeni, iar Peggy ezită. Avea mai mult ca oricând impresia că este privită. Făcu un pas înainte, cu lanterna ridicată la nivelul umărului. De data aceasta, dintre arbuști se desprinse o siluetă care o luă la goană. Cercul de lumină galbenă, prea slab pentru a învinge întunericul desișului, lumină un spate subțire, îmbrăcat într-o geacă de piele, și un păr foarte blond.

— Dan! strigă tânăra. Tu ești? Dan?

Bombăni o înjurătură. Umbra se pierduse deja în frunziș. După cum înainta în întuneric, Peggy trase concluzia că vizitatorul cunoștea perfect terenul.

Era într-adevăr Dan? În acest caz, de ce a fugit? Pentru că se temuse de reacția ei? Din reflex de observator profesionist? Nu îndrăzni să se afunde mai tare pe sub copaci. Lanterna dădea semne de slăbiciune și Peggy nu ținea morțiș să se trezească pierdută în întuneric, în mijlocul hățișului. Bătu în retragere. „Era Dan”, concluzionă ea. „Nu s-a putut abține să nu vină din nou.” Fără îndoială, își pusese în plan să se strecoare în casă pentru a cotrobăi prin pod, acolo unde oficia idolul său. Peggy se strâmbă; îi displăcea să se gândească la faptul că un intrus se putea plimba pe holurile de la Hunter Hall în timp ce ea dormea. Ajunse apoi în casă, încuie cu grijă ușile și ferestrele, convinsă că Dan nu ar ajunge până la efracție. Ușor enervată, urcă la primul etaj. Știind că nu va adormi repede, luă o jumătate de somnifer cu puțină apă, apoi închise ușa și se culcă, lăsând veioza aprinsă.

O trezi tunetul. O bubuitură înfiorătoare dublată de un fulger orbitor care lumină interiorul încăperii ca un bliț enorm. Se ridică din pat; inima îi bătea înnebunită. Ploaia bătea în geamuri cu un zgomot de pietriș. Peggy se sculă. Îi fusese întotdeauna frică de furtunile de la țară, pentru că mătușa Rosemary văzuse un copac carbonizat de un fulger într-o fracțiune de secundă. Primul gând îi zbură la Nuts, care, își spuse ea, probabil tremura de spaimă, ascuns în pat. Simți o amețeală ușoară când se ridică și fu nevoită să se sprijine de perete pentru a-și menține echilibrul.

Încercă să își găsească papucii bâjbâind. Fiecare fulger o făcea din nou să tremure. Furtuna bombarda casa de parcă ar fi primit misiunea să transforme Hunter Hall în

cenușă.

Peggy trase de ușă și ieși pe culoar.

— Nuts? strigă ea cu jumătate de glas.

Ușa de la camera copilului era întredeschisă. Furtuna lumină preț de o secundă patul desfăcut, dar tânăra avu timp să vadă plapuma împinsă la capătul patului. Sub plapumă nu era nimeni. Se gândi că băiatul se ascunsese sub somieră. Se întâmpla adesea să se cuibărească în acel loc, pe care îl numea „adăpostul antiartilerie”, pentru a se apuca de răsfoit revistele lui cu benzi desenate. Nu zări totuși decât câteva jucării disparate și niște biscuiți sfărâmați. Nuts nu era sub pat.

„Dulapul”, se gândi ea imediat. Îi plăcea la fel de mult să se chircească în dulapul mare și pe urmă să închidă ușile. Șifonierul devenea atunci submarin sau capsulă spațială, după inspirația de moment. Peggy se ridică. Dar dulapul era larg deschis… și complet gol. Umerașele erau pe jos, grămadă. Hainele lui Nuts dispăruseră, ca și rucsacul fosforescent căruia el îi spunea parașută.

Tânăra începu să tremure, ca și cum temperatura camerei ar fi coborât brusc sub zero. Rămase o clipă să își frece umerii, ca să se adune. Somniferul îi înceţoșa mintea și avea impresia detestabilă că nu mai dispune de toate facultățile mintale.

— Nuts! strigă ea prostește.

Nu îndrăznea încă să îi accepte plecarea. Poate se ascundea în pod? Da, asta trebuie să fie. O va lăsa să dea alarma și apoi va apărea, zâmbind cu gura până la urechi, iar ea va avea un aer complet idiot. Ieși pe culoar, făcu turul etajului, inspectă culoarele goale…

„Îți pierzi timpul”, își repeta ea. „Trebuie să dai alarma. A plecat, știi foarte bine. Trădarea ta l-a determinat să plece. Chiar în acest moment este pe undeva pe afară, în noapte, în mijlocul câmpului, sub ploaie…”

Coborî în goană scările, aprinse luminile holului și alergă spre camera Annettei. Fu cât pe ce să își piardă echilibrul împiedicându-se de scaunul cu rotile, care alunecă și se izbi violent de pat. Infirma scoase un țipăt de spaimă și aprinse lumina de pe noptieră. Clipind din ochi, apăru de sub plapumă, cu părul împletit în două cozi scurte.

— Ce-i cu hărmălaia asta? bombăni ea. Ești sărită de pe fix de scoli lumea la ora asta!

— Nuts! gâfâi Peggy. A dispărut... Și-a luat hainele și rucsacul. Cred că a fugit...

— Off! suflă Annette, nu te ambala așa tare. E vorba de poantele lui. E ascuns pe undeva prin casă. O să apară în două ore, când părul îți va fi albit deja.

— Nu... nu cred, bâigui Peggy. Am... un sentiment că se va întâmpla ceva rău.

— O-ho-ho! ripostă Annette. Atunci e cu totul altceva. Dacă domnișoara este clarvăzătoare, atunci trebuie să luăm lucrurile în serios!

Se amuza vizibil, ca și cum ar fi jubilat anticipat pentru încurcătura în care urma să fie pusă Peggy când Nuts va binevoi să apară.

— Ajută-mă să mă ridic, spuse ea aruncând plapuma și apucându-și picioarele slabe cu amândouă mâinile.

Cu multă abilitate, se așeză la capătul patului; apoi, din puterea brațelor, își ridică trupul pentru a-l așeza pe scaunul cu rotile. Cu această ocazie, Peggy îi remarcă umerii de luptătoare și bicepșii uimitor de dezvoltați.

— Dă-mi telefonul, făcu Annette, s-o previn pe Cecilia. Între timp, du-te și verifică cutiile goale de pe hol.

Peggy se grăbi să se supună. Placiditatea reacțiilor Annettei o mai liniștise puțin. Aproape că regreta ce făcuse. Dar îi fusese atât de frică încât nu mai dăduse importanță faptului că putea fi considerată proastă. Făcu turul holului mare și răsturnă cutiile, așteptându-

se de fiecare dată să îl vadă pe Nuts țâșnind ca un diavol și țipând: „Cu-cu! Te-am păcălit!” Dar cutiile nu conțineau decât paie și bucăți de polietilenă antișoc. Acum dârdâia în cămașa de noapte și regreta că nu se gândise măcar să-și ia capotul.

Annette înaintă, manevrând cu dibăcie scaunul. Apucă un impermeabil și i-l aruncă lui Peggy.

— Pune-ți-l pe tine, ordonă ea. Cămașa ta e cam transparentă și nu-i momentul să ne jucăm de-a agațamentele.

Atunci își făcu apariția Cecilia. Își pusese un impermeabil și avea cizme de cauciuc în picioare. Ținea în mână o lampă mare.

— Dacă e o glumă proastă, am să-l bat la fund de n-o să mai poată sta pe el o săptămână.

Nu părea neliniștită, ci doar indignată că fusese deranjată din somn. Fără machiaj, părea mai bătrână și ridurile din jurul ochilor deveneau profunde.

— Ai cercetat podul? îi aruncă ea lui Peggy. Și camerele goale? Trebuia să începi de acolo înainte să faci tot tămbălăul ăsta. O să urcăm; încearcă să faci cât mai puțin zgomot, să nu-l deranjăm pe Tanner. N-are rost să-l tulburăm pentru o glumă proastă. Annette, tu verifică parterul...

Se despărțiră. Cecilia nu își ascundea exasperarea. Peg se gândea că se pierde timp prețios în explorarea casei. Credea că era mai bine să fi scos mașina și să meargă înspre Bludbury. Cu puțin noroc, ar fi putut ajunge copilul la jumătatea drumului, înaintând prin noroi pe marginea șoselei.

O dată ajunse în pod, cercetară atent tenebrele cu cercul de lumină al lanternelor. Dar sarcina se dovedi a fi complicată, ținând cont de adunătura de mobile aruncate. Nuts putea fi oriunde. Peggy încerca să se grăbească, provocând galopul nebun a zeci de șoareci.

Dincolo de ușa biroului, Tanner Holt bătea în tastatura calculatorului său, fără să știe de drama care era pe cale, poate, să se producă. Cecilia dădu în sfârșit semnalul de repliere.

— Nu-i aici, declară ea. Aș fi putut să pariez... Să coborâm și să trecem prin toate camerele neocupate. Sunt vreo treizeci.

— Cred că e-n drum spre Bludbury, aruncă Peggy într-un acces de temeritate. De câteva zile vorbea că pleacă... Cred că a făcut o escapadă.

— Eu cred că este exact ceea ce încearcă să ne facem să credem! ripostă Cecilia. Vrea să batem parcul, să petrecem o noapte albă... și când ne întoarcem, unse de noroi până la urechi, o să-și facă apariția rânjind.

Coborâră și închiseră trapa, dar camerele se dovediră a fi goale, ca și debaralele și cămările. Peggy vedea cu disperare cum se scurg minutele. Când terminară de scotocit toată clădirea, de la un capăt la altul, Cecilia îi ordonă lui Peggy să se încalțe cu cizme de cauciuc și să o urmeze în parc. Ploaia le șfichiui de cum trecură pragul. Era rece și lovea pielea cu răutate.

— Du-te și caută în pădure! comandă Cecilia, eu fac turul casei.

— Pierdem timpul, protestă Peggy. Vă repet că a plecat.

— Poarta e încuiată cu lacătul! zise soția scriitorului.

— Ei, asta-i! ripostă Peggy. Știți foarte bine că e suficient de subțire pentru a se strecura printre bare. Și apoi ar fi putut escalada zidul. Sunt sigură că merge prin ploaie pentru a ajunge la Bludbury. Va lua trenul de Londra. Trebuie să-l prindem înainte de a se pierde prin oraș.

Cecilia păru că ezită. Ploaia îi șiroia pe față, lipindu-i părul de obraji.

— Poate că ai dreptate, admise ea într-un sfârșit. Am să

scot mașina. Ia cheia asta și du-te să deschizi poarta.

Îi întinse lui Peggy o legătură de chei și făcu calentoarsă, împotmolindu-se în noroi spre garaj. Peggy alergă spre grilaj și îi desfăcu lanțul. Când tocmai împingea batanții în lături, mașina soților Holt se auzi în spatele ei. Era cu tracțiune integrală, destul de murdară, înaltă și prevăzută cu un far mobil pe capotă, pentru safari. „O mașină de americani", ar fi declarat Annette. Peggy se urcă pe scaun. Ploaia îi șiroia pe gât, alunecându-i de-a lungul coloanei vertebrale. Îi era frig și trebuia să strângă din maxilare pentru a nu clănțăni din dinți. Se gândi la copil, singur sub aversă. Știa că, la această vârstă, putea muri de hipotermie dacă adormea sub cerul liber, doborât de oboseală. Și drumul până la Bludbury era lung pentru un țânc de zece ani.

Cecilia porni pe Sorrow Lane și aprinse farul mobil. Îi arătă lui Peggy cum să îl manevreze prin intermediul unui buton mare, crestat, aflat pe panoul de bord.

— Luminează ambele laturi ale drumului, spuse ea crispând mâinile pe volan.

Rulau cu viteză mică în mijlocul câmpului cufundat în întuneric. Peggy nu simțea nicio neliniște la soția romancierului, ci doar o iritare crescândă.

— Nu-mi place să-l las pe Lee acasă, spuse ea dintr-o dată. Mă tem întotdeauna că Annette n-ar fi suficient de rapidă în caz de incendiu…

— Dar este Tanner, obiectă Peggy.

— Oh! Tanner! suspină amar femeia. Focul ar cuprinde Hunter Hall și el nu și-ar da seama decât în momentul în care flăcările i-ar prăji fundul!

Peggy continua să plimbe fascicolul farului în zadar. Drumul era gol. La un moment dat, lumina albă agăță un fel de bursuc care o zbughi arătându-și dinții. Ploaia torențială se transforma în deluviu, reducându-le considerabil câmpul vizual. Nuts putea fi oriunde: într-o

groapă, ghemuit după o bornă sau după un copac. Peggy fu cuprinsă de descurajare.

Ajunseră în sfârșit la Bludbury. Orășelul era pustiu. Peggy sări din mașină în fața gării și alergă în sala de așteptare, dar și aceasta era goală. Un funcționar somnoros afirmă că nu văzuse pe nimeni și nici nu vânduse vreun bilet. Cu toate acestea, Peggy ținu să inspecteze peroanele și toaletele. El o urmări cu o stupoare plină de reprobare, mai ales când intră în WC-ul bărbaților.

— Nu-i aici! strigă tânăra sărind în mașină.

De această dată, Cecilia nu spuse nimic. Făcu ocolul locului și o luă din nou pe strada principală. Lumina farului se plimba pe fațadele caselor, ca un proiector în căutarea unui prizonier.

Peggy clănțănea din dinți, atât de frig cât și de frica ce se cuibărea în ea.

— Calmează-te, spuse încet Cecilia. Ești prea impresionabilă. Sunt sigură că ne așteaptă la Hunter Hall. Trebuie să fi triumfat în spatele Annettei și să fi scos un strigăt satisfăcut de cum ne-a văzut plecând. E un ticălos. Acum șase luni, la Cambridge, a reușit să o convingă pe una dintre bone că cineva voia să-l otrăvească. Își umplea gura cu cremă de vanilie și se făcea că vomită. Biata fată începuse să se uite la noi chiorâș. Am văzut-o când se ducea să ne denunțe la poliție.

Mașina ieși din oraș și luă drumul spre casă. Peggy încerca să calculeze dacă n-ar fi trebuit să meargă mai departe. Nuts avusese oare timp să depășească Bludbury?

— Și dacă a făcut autostopul? se hazardă ea.

— Cine ar culege un copil de zece ani în plină noapte de pe marginea șoselei l-ar duce imediat la poliție, zise Cecilia.

— Da, în afară de cazul în care..., începu Peggy.

— În afara cazului în care ar fi vorba de un bolnav? Asta voiai să spui?

— Da. Sau de alte secături... Punkișți. Și li s-ar părea foarte amuzant să înlesnească fuga lui Nuts. Ar considera că fac o faptă bună, după capul lor...

Cecilia nu răspunse. Acum conducea mai repede. Când mașina ajunse la portal, Peggy tresări violent. O imagine îi traversă mintea. Desenul... Desenul pe care-l descoperise pe masa din bucătărie. Mâzgăliturile acelea care reprezentau un pasaj subteran șerpuind pe sub Canalul Mânecii și ieșind în Germania.

— Dumnezeule! răbufni ea. Știu unde e! În labirint! S-a dus să-l întrebe pe căpitanul Müller... Trebuie să se învârtă de ore întregi în cerc fără să găsească ieșirea!

Cecilia frână brutal și aprinse plafoniera.

— Ești nebună, spuse ea. Nu-i chiar atât de prost încât să intre acolo!

— Eu cred că da..., o combătu Peggy. Mi-a spus că are planul labirintului.

— Prostii! Planul este pierdut de mult timp. Ăia de la agenție nici nu și-au bătut capul să găsească o dublură prin arhivele lor. Cred că unul din foștii locatari a spart placa de la intrare, pentru a-i descuraja pe musafiri să se mai aventureze în el, pentru că i se acrise să se tot ducă după ei.

— Sigur, aveți dreptate, dar ceea ce contează este ce și-a pus Nuts în cap.

Cecilia păli ușor. Aruncă o privire nervoasă în direcția labirintului, căruia fulgerele interminabile îi dădeau aspectul unei fortărețe vegetale.

— La dracu'! șopti ea. Dacă-i acolo, cum o să-l scoatem?

— Aveți o scară foarte mare pe care să putem urca să vedem ce se întâmplă în interior?

— Nu, dar am putea urca pe acoperișul casei.

— În plină noapte, n-o să se vadă nimic. Labirintul e prea departe, nu vom reuși să-l luminăm. Și apoi, aleile sunt prea strâmte, gardul viu e prea înalt pentru a putea zări un copil deplasându-se aproape de nivelul pământului. Annette mi-a vorbit despre un grădinar...

— Bătrânul Matthews? Nu știe traseul, se lega cu o coardă ca să intre. Nu mai are destulă minte ca să rețină astfel de lucruri.

— Să facem și noi la fel!

Cecilia bătu în volan cu furie.

— La naiba! explodă ea. Unde naiba crezi că am să găsesc cinci sute de metri de sfoară acum, în plină noapte? Matthews folosește ghemul lui pe care-l aduce de fiecare dată și îl ia înapoi. Coardă de alpinism, după cum spune el. Foarte subțire, dar foarte rezistentă.

— Să mergem s-o împrumutăm de la el. Am să intru în labirint cu o lampă.

— Dar nu știu unde locuiește, agenția îl trimite la dată fixă o dată la trei luni, după cum mi-a spus Samantha.

— Să ieșim din mașină, propuse Peggy, străduindu-se să-și păstreze calmul. Să ne întoarcem în casă și să sunăm agenția imobiliară... Vă convine?

— La dracu'! răcni Cecilia. Povestea asta-i o porcărie!

Ieșiră din Rover și alergară spre casă. Annette le aștepta.

Își trăsese un pulover gros, irlandez, peste cămașa de noapte. Peggy îi ceru să sune la agenție sau la unul din responsabili.

— Aveți noroc, zise infirma. Patroana agenției, doamna Ollington, locuiește exact deasupra birourilor.

Se îndreptă spre etajera cu telefonul și răsfoi carnetul în care erau notate numele diferiților furnizori.

— Dacă bătrânul Matthews ar putea să vină ar fi încă și mai bine, sugeră Peggy. De atâta timp, trebuie să-și fi

făcut o idee despre labirint.

— Glumești? zise Annette ducând receptorul la ureche. E-un ramolit.

Peggy își înfundă pumnii în buzunarele impermeabilului. Dârdâia sub stofa umedă. Părul îmbibat i se lipise de cap. La celălalt capăt al firului răspunse cineva. Annette se lansă imediat într-o explicație interminabilă. Vocea directoarei agenției imobiliare răsuna în receptor ca o viespe prinsă sub un borcan.

— La naiba! zise Annette ridicând capul. Matthews a murit acum o lună. Casa lui a fost luată de municipalitate. Nu se știe ce s-a făcut cu lucrurile lui.

— Să coborâm în garaj, zise Peggy, poate o să găsim un ghem de sfoară... Dar cel mai bine ar fi să chemăm pompierii. Cu o scară lungă și un proiector, îl vom localiza repede pe Nuts.

Cum propunerea ei nu provocă nicio reacție, ieși afară din cameră și se duse să scotocească prin magazia cu unelte de grădinărit. Spera să găsească un ghem de sfoară din aceea pe care o folosesc grădinarii la aliniatul răsadurilor. Cu puțin noroc, legând bucățile de sfoară una de alta, ar putea obține o coardă suficient de lungă pentru a se putea aventura în labirint.

Căută zadarnic printre cutii și coșuri. Praful și pământul acopereau totul. Pânze de păianjen înveleau ustensilele în pelicula lor densă. Cu cât trecea timpul, cu atât teama o stăpânea mai tare. Nu înceta să se gândească la Nuts. Îl vedea pierdut în întuneric, chircit în ploaie, cuprins de hipotermie, în pragul comei. Sângele rece al Ceciliei o exaspera. Femeia asta nu devenea vie decât când rostea numele lui Lee... Pe o masă de lucru găsi, în sfârșit, o drujbă. O scutură și văzu că rezervorul era plin. O ridică cu amândouă mâinile și ieși din atelier. Auzi pe cineva fugind în spatele ei. Era

Cecilia, care se zgribulea sub torentele de apă. Peg hotărî să nu o aștepte și se îndreptă spre labirint.

— Ce vrei să faci cu asta? urlă soția romancierului.

— Să-mi deschid drum prin gardul viu! răspunse ea. Nu trebuie decât să tai un pasaj în diagonală și ajung direct la Nuts.

— Ești complet nebună! vociferă Cecilia. Labirintul ăsta este monument istoric! Vrei să ne aduci un proces pe cap? Las-o imediat jos! Lasă-o jos imediat, am spus!

O prinse pe Peggy de umeri, împiedicând-o să meargă mai departe. Cele două femei se dezechilibrară o clipă, luptându-se să apuce drujba, apoi Cecilia derapă în noroi și se prăbușiră amândouă în iarba îmbibată.

— Dar e copilul tău! țipă Peggy fixând-o pe Cecilia în ochi. Nu ești deloc neliniștită?

— Ba da... Dar tu, tu ești isterică! La naiba! Dalton nu-i din zahăr și apoi nu-i vorba decât de o aversă, ai pierdut simțul proporțiilor. Nu-i decât o glumă proastă, nu o dramă... O să capete o răceală zdravănă și atâta tot.

— O răceală zdravănă? ripostă Peggy. Ai fi avut cu totul altă părere dacă era vorba de Lee!

I-o spusese. Nu își mai putea retrage cuvintele. Cecilia bătu în retragere, cu fața imobilă.

— Foarte bine! mormăi ea, dacă mă acuzi că sunt o mamă rea, o să chemăm pompierii... și tu vei fi cea care vei pica în ridicol. Și să-ți intre bine în cap că asta va fi ultima ta tâmpenie. Mâine îi spun Samanthei Weber să vină să te ia!

Annette asistase de pe terasă la desfășurarea conflictului. Își trase scaunul pentru a-i permite Ceciliei să intre. Peggy luă de pe jos drujba plină de noroi. Continua să creadă că este cea mai bună soluție. Cecilia ridicase receptorul și apăsa tastele cu furie. Peggy considera ciudat faptul că nimeni nu catadicsise să-l anunțe pe Tanner. Strănută. Impermeabilul era murdar

de sus până jos. Oare Cecilia exagera când spunea că o va trimite înapoi?

— Vor ajunge în zece minute, zise soția romancierului punând receptorul în furcă. Trebuie să deschidem larg poarta și să mutăm mașina.

— Femeia asta, doamna Ollington, spuse Peggy, chiar nu are un plan al labirintului în dosarele agenției?

— Ea zice că nu, răspunse Annette. Pretinde că nu era indispensabil, din moment ce planul era reprodus pe stelă, la intrarea în labirint.

— Dar stela nu mai există! se înfurie Peggy.

— Știu la fel de bine ca și tine, bombăni infirma. Dar pentru agenție nu era un punct esențial. Presupun că tipii care locuiau aici nu-și petreceau zilele în labirint.

— Ah! Lăsați ciondăneala, voi două! urlă Cecilia. Peggy, du-te să deschizi poarta, Annette, du-te să faci un ceai pentru pompieri.

Se supuseră. Imediat ce împinse batanții de fier forjat, Peggy ieși în mijlocul drumului pentru a pândi farurile camionului, care apărură într-un sfârșit. Era un vehicul nu prea impresionant, pe capota căruia ploaia bătea darabana ca într-un bidon gol. Le făcu semn, iar ei intrară în parc și rulară până la intrarea în labirint fără să piardă timp. Într-o fracțiune de secundă, scara fu desfășurată. Cecilia ieși din casă zâmbind cu stângăcie. Scara era acum complet desfăcută. Un bărbat cu cască, ce avea în mână un proiector foarte puternic, urcă rapid treptele. Fasciculul de lumină albă străpungea noaptea. În raza lui, picăturile de ploaie păreau să se transforme în perle de mercur. Pompierul era acum la mai mult de cincisprezece metri deasupra solului. Survola pe deasupra labirintului și mătura fiecare alee cu fascicolul proiectorului.

— Vezi ceva, Paddy? îi strigă căpitanul.

— Absolut nimic, mormăi omul. Dar e un traseu al

naibii de încâlcit. La naiba, dacă e acolo, va trebui deschis un pasaj prin hățișul ăsta!

Auzindu-l, Cecilia se grăbi să îl tragă pe căpitan deoparte, să îi vorbească despre monumente istorice și despre academia regală a grădinilor.

Peggy își mușcă buzele până la sânge. Ar fi dat orice să poată urca la capătul scării. Era atât de încordată, încât nu mai simțea nici ploaia înghețată.

Minutele se scurgeau pe rând. Mașina fu deplasată pentru a se putea studia labirintul sub un alt unghi.

— Ce vă face să credeți că e acolo, înăuntru, doamnă? întrebă căpitanul.

— Este ideea guvernantei lui, spuse Cecilia arătând spre Peggy cu privirea.

— Așa e, insistă fata. Locul ăsta are asupra lui o adevărată fascinație. L-am prins o dată când încerca să se afunde aici. Este un fel de regat imaginar pentru el, înțelegeți?

Spera să fie convingătoare. Căpitanul, un bărbat cu fața umflată, impenetrabilă, se mulțumi să clatine din cap.

— Copiii au idei dintr-astea! bombăni el.

Ploaia țăcănea pe casca lui și pe impermeabil.

— Căpitane! strigă bărbatul de sus, din capătul scării. Aparent, nu este nimic. Dar poate s-a cuibărit sub un tufiș.

— Doamnă, zise căpitanul adresându-se Ceciliei. Trebuie să mergem pe jos. Dacă fiul dumneavoastră e într-adevăr acolo, ploaia asta rece l-ar fi putut aduce în stare de hipotermie, trebuie să ținem seama și de asta. Dacă s-a simțit rău, s-a strecurat poate sub un boschet, unde și-a pierdut cunoștința. Dacă ne dați autorizația să deschidem un drum direct prin tufe, vom merge mult mai repede. Dacă nu, o să ne tot învârtim la nesfârșit...

Cecilia își trecu mâna pe față într-un gest nervos.

— Înțelegeți, insistă căpitanul, unul din oamenii mei va trebui să rămână agățat pe scară și să-l ghideze cu ajutorul unui megafon pe cel ce va intra în labirint. E noapte, se vede prost, o să ne ia o grămadă de timp. Sunt mai multe sute de metri de parcurs. Dimpotrivă, dacă deschidem un drum cu drujba, în linie dreaptă, vom înainta foarte repede...

Cum Cecilia continua să ezite, adăugă pe un ton sec:

— Nu sunt decât niște tufe, doamnă, or să crească la loc.

— OK, capitulă Cecilia. Duceți-vă. Faceți cum credeți că e mai bine.

Ofițerul se întoarse și dădu un ordin oamenilor săi. Două minute mai târziu, gardul viu era atacat cu drujba, tăind în lemnul șiroind de apă. Peggy nu mai putea de nerăbdare. Ar fi vrut să se arunce pe urmele pompierilor în breșa deschisă, dar fusese rugată să rămână pe loc. Bâzâitul drujbei îi zgâria creierul. Se deschise un pasaj care tăia în diagonală labirintul. Oamenii intrau în el unul după altul, purtând lămpi mari în mâini. Cizmele lor scrâșneau în pietriș, în timp ce ei parcurgeau rapid aleile, inspectând pe sub boscheți și pe sub băncile de piatră.

Fasciculele luminoase ce se încrucișau, strecurându-se printre ramuri, creau labirintului un nimb fantomatic. Peg crezu că nu vor mai apărea înapoi niciodată. Aștepta momentul în care unul dintre bărbați urma să apară din golul de verdeață, ducând în brațe trupul inert al lui Nuts.

Dintr-o dată, răsunară strigăte estompate, dar ea nu putea înțelege mesajele pe care le conțineau. Un pompier apăru din breșă gâfâind, cu un aer rătăcit. Se grăbi spre căpitan și îi spuse ceva la ureche.

— Doamnă, rosti ofițerul grav, întorcându-se spre Cecilia. S-a întâmplat o nenorocire. S-ar părea că

băiețelul e mort...

Peggy își simți trupul străbătut de un spasm incontrolabil.

— Știam eu, bâlbâi ea. Am așteptat prea mult... a murit de frig...

— Nu domnișoară, rectifică bărbatul cu voce surdă. A fost omorât.

Capitolul 13

Nuts fusese îngropat în mijlocul labirintului. Atenția pompierilor fusese atrasă în acel loc de o groapă umplută cu apă, pe care o luaseră la început drept mlaștină. O examinaseră în mod firesc, pentru cazul în care copilul ar fi căzut acolo. Nu le-a trebuit decât câteva secunde să înțeleagă că, în realitate, era vorba de o groapă acoperită în grabă și care se lăsase în jos sub efectul surpării. O mână micuță înflorea la suprafața noroiului.

Autopsia a demonstrat că Nuts fusese îngropat de viu, după ce fusese lovit puternic. În prealabil, i se umpluse gura cu pagini mototolite, rupte dintr-o carte. Ghemotocul acela de hârtie, fixat cu un plasture, l-a asfixiat rapid, imediat ce s-a trezit sub pământ.

Foile care i-au fost scoase din cavitatea bucală fuseseră luate dintr-o carte format de buzunar, de mare tiraj. Nu a fost greu să se identifice cartea. Era vorba despre *Bombardierul infernului* de Tanner Holt.

Capitolul 14

În orele care au urmat, Peggy a pierdut noțiunea timpului. Urechile i se umpluseră de un zumzet continuu, care o împiedica să perceapă conversațiile din jurul ei. Oamenii i se păreau foarte îndepărtați și fără consistență, ca niște figuri decupate din hârtie, plimbate la capătului unui baston.

În mai multe rânduri, Annette, care își oprise scaunul cu rotile lângă ea, a trebuit să o scuture ca să o aducă cu picioarele pe pământ.

Pompierii s-au grăbit să izoleze locul crimei dar, în mod ciudat, niciuna din cele trei femei nu s-a grăbit să vadă copilul. Dimpotrivă, din momentul în care s-a anunțat descoperirea cadavrului, Cecilia a început să dea înapoi, îndepărtându-se puțin câte puțin de labirint, pentru a-și căuta refugiul în salonul mare. Era foarte palidă și, sub lumina proiectoarelor, gura îi părea vânătă. Annette plângea în hohote, cu ochii căscați, ca fascinată de un spectacol pe care îl vedea doar ea. Peggy dârdâia; niciodată în viața ei nu îi fusese atât de frig. Avea impresia că este goală pe o banchiză și trebuia să își încleștеze maxilarele pentru ca dinții să nu înceapă să îi clănțăne cu un zgomot enervant, de email ciocnit. Un pompier o forță să intre în casă. Oamenii intrau și ieșeau din salon, imprimând urme mari de noroi pe dale. Se simțea că încearcă să își mascheze tulburarea. Nu se descoperea prea des în Bludbury un copil ucis.

Mirosul câmpului înmuiat o izbi dintr-o dată pe Peggy

în față. Era un parfum puternic de groapă deschisă și totodată de foc de lemne și de humus, de ciuperci ude și frunze putrezite. Urca dinspre pădure și dinspre câmpii pentru a se revărsa peste Hunter Hall într-un iz plin de viața insolentă a unei naturi în trezire.

În spatele ei, Peggy o auzi pe Cecilia spunând ceva în legătură cu Samantha Weber, care îl cunoștea pe șeful de sector de la New Scotland Yard. Soția romancierului vorbea cu o voce stranie, aproape infantilă. Era ca o fată foarte tânără care lua pentru prima dată cuvântul într-o adunare de persoane de vază. Avea aerul unei liceene care își dădea osteneala să nu mănânce silabele, ca oamenii din popor. Peggy se lăsă să cadă într-un fotoliu. Avea mintea complet goală. Mai târziu, cineva îi puse în mână o ceașcă de ceai fierbinte, foarte dulce... Și mai târziu, două mașini ale poliției urcară pe alee pentru a parca în fața casei. Coborî un bărbat foarte înalt. Corpul lui deșelat plutea într-un impermeabil galben. Avea o figură lungă, palidă, mai degrabă ceroasă („un cap de făclie de ceară topită”, își spuse Peggy), ochi de câine bătut și o mustață enormă, roșcată, care îi ascundea complet gura. Părul lui de culoarea morcovului părea să fi fost tăiat aiurea și ieșea de sub pălăria diformă din stofă de Egipt, impermeabilă. Peggy fu frapată de această figură curioasă de călugăr, cu obraji scobiți. Se gândea că individul are ceva dintr-un câine de vânătoare neurastenic și prost hrănit. Mâinile lungi și albe îi ieșeau din impermeabilul prea scurt.

— Este Gurner Peets, spuse unul dintre pompieri. Cu el, asasinii au încurcat-o.

Capitolul 15

Inspectorul – comisarul? – Peets (Peggy nu știa ce titlu să îi dea) întinse pe masă desenele lui Nuts, cel care îl reprezenta pe căpitanul Müller și cel care descria traseul subteran șerpuind pe sub labirint pentru a ieși în Germania. Examina aceste mâzgălituri aproximative cu atenție maximă, ca și cum ar fi fost vorba de documente științifice ce îi depășeau capacitatea intelectuală. Peggy se clătina pe brațul fotoliului, cu ochii arzând de oboseală. După ce tremurase atâta de frig, acum era cuprinsă de valuri de căldură. Știa că nervii îi erau cât pe ce să cedeze și făcea eforturi să păstreze o aparență de demnitate. Un mușchi minuscul nu înceta să se zbată în colțul buzei de sus; nu reușea să își controleze acest spasm care, probabil, îi dădea aerul perfect al unei proaste de la țară. Urechile îi țiuiau încontinuu și nu-și percepea nici propria voce decât ca trecând printr-un filtru de bumbac. Trebuise să relateze în zece sau cincisprezece reprize evenimentele din ultimele zile. Peets o studia cu privirea lui curioasă, albastră-verzuie, inexpresivă și plictisită, întrerupând-o uneori pentru a o pune să reia totul de la început.

Peggy îi expuse în amănunt strania mitologie inventată de copil: căpitanul Müller, amenințările cu asasinatul, școala de piloți.

În timp ce ea monologa, Peets o fixa în ochi cu fața plină de o dezaprobare manifestă, ca și cum ar fi gândit: „Hai, copilă, chiar te gândești c-o să te cred cu

asemenea inepții?”

— Cum vedeți derularea lucrurilor? spuse el deodată, întrerupând tânăra în mijlocul monologului.

— Cred, spuse Peggy, că cineva pătrundea cu regularitate în parc. Această persoană cunoștea perfect itinerariul labirintului, îi dăduse o copie și lui Nuts... pardon, lui Dalton. Omul acesta se deghiza pentru a nu fi recunoscut de copil... sau pentru a-și asigura o influență asupra lui. Sub adăpostul labirintului, își etala echipamentul, o cască nemțească veche, o mască de gaze, o pelerină, asta pentru a-și ascunde hainele. Nuts mi-a spus că întâlnirile erau fixate prin intermediul unui semnal: două rămurele puse în cruce pe banca de la intrarea în labirint.

— De ce, după părerea dumneavoastră, alegerea asta a labirintului ca loc de întâlnire?

— Pentru că adulții – noi toți, de fapt – evităm sistematic să intrăm. Era locul ideal pentru a complota. Nici de la etajele superioare ale casei nu se vede ce se petrece pe alei.

— Exact, observă Peets, ca și cum ar fi încurajat o elevă bună. Am verificat. Traseele sunt prea strâmte iar gardul viu prea înalt. Un bărbat ghemuit, chiar de talie înaltă, devine absolut invizibil. Cu atât mai puțin dacă este învelit într-o pelerină neagră și poartă o mască. Dar teoria dumneavoastră implică faptul că vizitatorul fără chip traversa peluza din fața casei ca să ajungă la labirint. Cum se face că nimeni nu l-a surprins, niciodată?

— Presupun că venea noaptea, când Nuts se prefăcea că doarme. De fiecare dată când avea întâlnire cu el, Dalton țipa în gura mare după sirop, pentru a ne face să credem că va dormi un somn de plumb. În realitate, probabil nu-și lua deloc medicamentul și ieșea pe furiș.

— Se poate foarte bine presupune că vizitatorul era de

fapt cineva din casă, făcu Peets. Cineva din familie, a cărui prezență pe afară nu ar fi surprins pe nimeni... V-ați fi mirat, de exemplu, dacă ați fi văzut-o pe domnișoara Annette traversând peluza? Nu, nu-i așa? V-ați fi gândit că a fost trimisă să verifice dacă e închis bine grilajul. La fel, dacă Annette v-ar fi zărit pe dumneavoastră în aceleași împrejurări, și-ar fi închipuit că mergeți să luați o jucărie uitată de băiețel... De fapt, ar fi fost foarte ușor pentru cineva din casă să se strecoare în labirint și să se deghizeze în căpitanul Müller.

Peggy rămase mută. Peets îi făcu un semn cu mâna ca pentru a alunga această ipoteză.

— Cum vă imaginați întâlnirea din această noapte? întrebă el înfundându-se în fotoliu.

— Nuts se simțea amenințat, v-am mai spus. Se temea să nu fie pedepsit după ceea ce-i făcuse copilului. Își închipuia că nu mai e iubit. Voia să fugă. Cred că vizitatorul i-a dat întâlnire în labirint. I-a arătat gaura săpată în pământ, spunându-i că este intrarea subterană ce duce în Germania.

— După părerea dumneavoastră, Dalton era atât de credul încât să înghită o astfel de poveste?

— Nuts avea probleme psihologice mari, presupun că vi s-a spus.

— Da, mi s-a trimis prin fax dosarul afacerii californiene. Problema e că „reverendul” Scaring este în continuare la Pescadero. Cei doi complici ai lui au murit de SIDA în închisoare. Nu pot fi implicați în omorurile care ne interesează. Aveți conștiința faptului că toate acestea au fost premeditate cu mult timp în urmă?

— Spuneți asta din cauza stelei dispărute?

— Da. Doamna Ollington, directoarea agenției imobiliare, afirmă că această stelă, reprezentând în relief traseul labirintului, era la locul ei cu ocazia ultimei

sale treceri pe aici. Adică atunci când a vizitat Hunter Hall împreună cu Samantha Weber și George Quarantine. Asta înseamnă deci că piatra gravată a dispărut exact înainte de mutare. După descrierea făcută de doamna Ollington, era mult prea grea pentru a ne putea imagina că a fost transportată de un copil de zece ani, fără dificultate.

— Samantha și George își amintesc de această piatră?

— Samantha Weber și George Quarantine sunt acum în Franța, pe Coasta de Azur. S-au dus acolo ca să obțină drepturile de publicare pentru biografia unei vedete a ecranului. Se aflau în compania vedetei în momentul crimei; această persoană poate depune mărturie, la fel și servitorii ei, șoferul, secretarul și două personalități din guvernul francez invitate cu această ocazie. Nu-l pot suspecta pe un subprefect că ar garanta un alibi fals.

— Nu voiam să-i acuz, bâigui Peggy, mă întrebam doar dacă Samantha și George reținuseră cumva prezența stelei...

— I-am interogat prin telefon, spuse Peets. Ei mărturisesc că nu au dat cu adevărat atenție labirintului. Erau preocupați în mod deosebit de starea casei. Doamna Ollington, când i s-a semnalat dispariția stelei, a contactat Serviciul Grădinilor Regale pentru a obține o copie a traseului, dar lucrurile astea iau timp. În plus, casieria monumentelor e cea care va trebui să regleze cheltuielile de cumpărare și de gravare a unei noi stele; vă imaginați desigur traseul pe care va trebui să-l parcurgă dosarul înainte ca cineva să se hotărască să semneze un cec...

— Dar agenția nu avea într-adevăr nicio dublură în dosarele ei?

— Doamna Ollington pretinde că da, dar nu reușește să pună mâna pe ea. Ann-Margret-Annette Olcroft i-a cerut documentul a doua zi după mutare, dar doamna

Ollington a căutat în zadar. Planul, un crochiu realizat chiar pe stelă, dispăruse din dosar. Acestea fiind spuse, știți ca și mine că într-o agenție imobiliară se intră ca într-o moară și că nu-i prea greu să profiți de un moment de absență a angajaților pentru a scotoci prin dosare. Oricine ar fi putut fura planul. Admițând că, într-adevăr, a fost furat. Este posibil ca cineva de la agenție să-l fi rătăcit pur și simplu sau să-l fi pus în alt dosar.

— Eu cred că a fost furat, spuse Peggy. În scopul de a-i face pe adulți să-și schimbe hotărârea de a intra în labirint. Asasinul dorea să își rezerve această parte a domeniului, să-și facă din ea teritoriul lui...

— E plauzibil, admise Peets. Vizitatorul nostru își aranja astfel un loc de întâlnire în care nu risca să fie deranjat. Necazul, vedeți dumneavoastră, este că a fost imposibil să se preleveze cea mai mică amprentă în labirint. Pompierii au frământat aleile cu cizmele și ploaia a înmuiat terenul. Urmele imprimate în noroi sunt inutilizabile, sau ca și inutilizabile. În plus, pietrișul nu dă voie să se formeze urme.

— Cum... cum a murit Nuts? bâigui ea.

Peets îi aruncă o privire dezaprobatoare, ca și cum ar fi comis o nouă greșeală.

— Conform primelor constatări ale medicului legist, criminalul l-a lovit în cap, ca să-l facă să-și piardă cunoștința. Apoi i-a umplut gura cu pagini rupte dintr-o carte. Capitolele 7, 8 și 10 din *Bombardierul infernului*. Ghemotocul de hârtie i-a fost înțepenit în gură cu ajutorul unui plasture. Era vorba despre vreo sută de pagini. Apoi, probabil, copilul a fost împins în groapă, fără să fie legat la mâini. Și a fost acoperit cu pământ. Noroiul l-a asfixiat foarte repede. S-ar putea spune că aproape s-a înecat. S-ar părea că a avut timp să își recapete cunoștința, sau și-a revenit pentru foarte scurt timp.

Peggy își înfipse unghiile în brațele fotoliului. Lupta cu greața. Peets n-o scăpa din ochi.

— Rucsacul i-a fost aruncat în fundul gropii. Era plin de haine și jucării.

Peggy strânse din dinți ca să nu plângă.

— Vă imaginați de ce a fost aleasă această carte? întrebă Peets. *Bombardierul infernului*. Vedeți vreo semnificație aparte? Știți despre ce este vorba în acest roman?

— Nu-mi mai amintesc exact. Cărțile lui Tanner Holt seamănă între ele. Cred că este vorba despre o carte inspirată din povestea avionului Enola Gay, bombardierul care a transportat bomba atomică... Pilotul înnebunește în cursului unui zbor de antrenament și o ia spre Washington, să dea drumul bombelor deasupra Casei Albe... sau ceva de genul ăsta. E destul de neverosimil, dar anumite persoane se dau în vânt după povești din astea.

— Nu vi se pare ciudat că asasinul a pus exact acele pagini în gura copilului? Ar fi putut să pună orice altceva. Credeți că avem de-a face cu un criminal care detestă în mod deosebit acest roman?

Peggy nu răspunse. Cineva îi vorbise recent despre *Bombardierul infernului*. Dar cine?

„Dan”, îi șopti o voce interioară. „Dan ți l-a ridicat în slăvi... În rulotă, după jocul de sub cuverturi. Haide! Îți aduci aminte foarte bine, specie de ipocrită ce ești. Dan...”

Un frison glacial îi străbătu șira spinării și nu se putu împiedica să nu tremure. Oh, Doamne... Dan și teoriile lui abracadabrante despre necesitatea de a-i face pe autori să sufere. Dan, pe care i s-a părut că îl zărește în parc. Cu câteva ore înaintea crimei.

Se agită; privirea lui Peets o crucifica. Avea impresia că citește în ea ca un profesor viclean.

Îl sacrificase oare Dan pe Nuts ca să-l salveze pe Tanner Holt de la „îmburghezire”, ca să-i revigoreze geniul prin suferință? Da... nu era imposibil. Lucrurile s-ar fi putut foarte bine desfășura și așa. După ce vagabondase la infinit prin parc, pentru a fraterniza cu copilul, montase această punere în scenă ca să seducă un băiețaș cu mintea exaltată. Apoi, când totul a fost gata, l-a sufocat pe băiat cu cea mai bună carte a lui Tanner, pentru a-l face pe scriitor să înțeleagă că trebuia să se depășească, să meargă încă mai departe.

— Aveți aerul că vă gândiți la ceva anume, murmură Peets mângâindu-și barba cu unghia de la degetul mare.

Barba în creștere scârțâi. Peggy se dezmetici. Îi displăcea să vorbească despre Dan, să îl dea pe mâna polițiștilor.

„Proasto!” îi vorbi vocea rațiunii. „Nu știi nimic despre tipul ăsta! Te-a sărutat, atâta tot! E un țăcănit, ai avut timp să-ți dai seama. Teoriile lui absurde, colecțiile aberante. Nu te-a agățat decât ca să capete noi piese rare. Nu te compromite luându-i apărarea!”

— În seara... În seara crimei, spuse ea domol. Mi s-a părut că văd pe cineva în pădure.

— În pădure?

— Da, așa spunem noi zonei cu copaci a parcului. Mi s-a părut că disting o siluetă. Dar nu sunt sigură... Eram nervoasă din cauza furtunii, a brumei. Mi s-a părut că văd pe cineva fugind printre copaci.

Peets făcu o grimasă.

— Cu asta trebuia să începeți, spuse el cu un ton greu, de reproș. Și, după părerea dumneavoastră, cine putea fi?

— Nu știu. Cecilia... Vreau să spun doamna Holt, pare că se teme de un timp de o intruziune a fanilor soțului ei. Publicul lui Tanner este constituit din tineri destul de... extravaganți.

— Hm, mormăi Peets, înțeleg ce vreți să spuneți, îmi închipui că trebuie să fii puțin deranjat ca să citești astfel de cărți. Shakespeare sau Dickens sunt atât de interesanți... Ei bine, ne veți duce la locul unde vi s-a părut că distingeți acea... siluetă.

Peggy simți că îi crește indispoziția. Nu îi plăcea tonul folosit de comisar. Se întreba dacă nu cumva este deja la curent cu aventura pe care o avusese ea cu Dan și dacă nu se amuza luând-o pe departe, ca să vadă până unde urma să se îngloade pentru a-și apăra amantul. Cine ar fi putut să îi vorbească despre Dan? Tipii de la local, din Bludbury? Cineva și-o fi dat seama că tânărul începuse să o urmărească de când ieșise de la *Friar Tuck*? Mai era și paznicul terenului de tragere. Trecuseră prin fața barăcii lui pentru a ajunge la rulotă. Omul făcuse probabil comentarii pline de substrat cu privire la ce s-a petrecut apoi în rulotă.

Ieșiră din cameră. Salonul era plin de polițiști care vorbeau cu glas scăzut. Tanner Holt stătea lângă șemineu, așezat într-un fotoliu tip club... Cu chipul golit de orice expresie, semăna cu o statuie de ceară. Părea că îi vine foarte greu să își țină ochii deschiși, ca și cum urma să se cufunde în somn dintr-o clipă în alta. Din când în când, capul îi cădea și bărbia îi atingea pieptul, și atunci tresărea și făcea un efort ca să se smulgă din somnolență, redresându-se cu o mișcare mecanică. Cecilia era în picioare, în spatele lui, cu brațele încrucișate la piept, albă la față, și își rodea buzele cu nervozitate. Nu plângea niciunul, nici celălalt.

Peggy îl urmă pe Peets pe peluză. Se clătina pe picioare de oboseală și de frică. Niște polițiști se apropiară la un simplu gest al comisarului. Tânăra se întrebă dacă era pentru a fi păzită în caz că ar fi vrut să fugă. Trecu în fața cortegiului și îi conduse la marginea pădurii. Aici trebui să facă o pantomimă aproximativă

pentru a reconstitui ceea ce se petrecuse. Peets dădu imediat ordine să se verifice boscheții, în căutarea unor eventuale urme.

„Spune-le de Dan!” urla vocea în capul lui Peggy. „Spune-le de Dan înainte de a fi prea târziu!”

— Știți, făcu distrat Peets. Mai există o interpretare posibilă. Mă gândesc la o tentativă de răpire care ar fi eșuat. Se încearcă răpirea lui Dalton, dar lucrurile ies prost. Băiatul se sufocă... atunci se improvizează o punere în scenă macabră: groapa, paginile smulse pentru a se crede că a fost vorba despre o crimă a unui dezaxat. Nu-i o ipoteză chiar rea. Va trebui să așteptăm autopsia pentru a determina dacă băiatul a murit după ce a fost îngropat.

— Dar de ce așa un căluș? făcu Peggy ridicând din umeri.

— La început s-a folosit probabil un căluș adevărat, răspunse cu răceală polițistul. Abia după moartea copilului s-a înlocuit mototolul de cârpă sau mingea de cauciuc cu hârtie șifonată. Ucigașul a descoperit romanul printre lucrurile copilului și a improvizat în ultimul moment, pentru că acest amănunt venea să sprijine ipoteza faptei unui nebun. Domnul Holt este foarte bogat... O răpire ar părea mai logică decât un asasinat.

O luară înapoi spre casă, în timp ce oamenii căutau prin tufișuri.

— Este important să rămâneți la dispoziția noastră, zise Peets și se șterse pe picioare, lăsând-o pe Peggy să intre în salon. Nu plecați din Bludbury fără să ne anunțați, chiar dacă cei care v-au angajat vă trimit înapoi acum, că prezența dumneavoastră nu se mai justifică.

Ea crezu că o va lăsa să plece, dar el îi făcu un semn să se așeze din nou la biroul rezervat interogatoriilor.

— Aveți să ne spuneți ceva despre bonele care v-au

precedat? întrebă Peets.

Peggy repetă ceea ce auzise vorbindu-se și anume că Dalton le făcuse viața grea și că unele dintre ele fuseseră aproape de depresie nervoasă.

— Vă gândiți la o răzbunare? făcu ea mașinal, fără să aștepte vreun răspuns.

— Nu este exclus, zise Peets. Se poate foarte bine imagina că o fată debusolată, aruncată pe drumuri, a hotărât să se răzbune... O să facem anchete asupra tuturor fetelor care au lucrat aici. Dumneavoastră ați fost domnișoară de companie, cred. Nu-i un pic cam demodat? Greu se poate imagina cineva de vârsta dumneavoastră exercitând o astfel de activitate. În mintea mea, domnișoarele de companie sunt în general doamne de familie bună, ruinate de un soț parior la curse și nevoite să devină servitoarele celor care, până mai ieri, fuseseră egalele lor.

Peggy trebui să îi vorbească despre prințesa Ozotsukoi. Știa că se încurcă, știa că povestea ei pare tot mai stranie. Peets își arcuise sprânceana stângă în semn de mirare, ca și cum ceea ce auzea dezvăluia o și mai mare fantezie. Din când în când, lua notițe. Peggy nu își mai găsea cuvintele. Avea impresia că tot ce spune sună extrem de fals și că vorbește cu o voce detimbrată, ca o actriță proastă.

— Foarte bine, spuse dintr-o dată polițistul. Susțineți că doamna Holt v-a cerut să-l îndepărtați pe Dalton de copil?

— Da..., bâigui Peggy. Cred că se temea ca Nuts să nu fie tentat să se lege din nou de Lee...

— V-a creat impresia că ar fi fost exasperată de Dalton?

— Exasperată nu știu, neliniștită sigur.

— Dalton v-a lăsat să înțelegeți într-o împrejurare sau alta că suferea că nu e decât un copil adoptat?

— Cum? făcu Peggy și se ridică.

— A..., mormăi Peets sub mustață. Deci nu știați?

— Ce să știu?

— Că Dalton nu era fiul Ceciliei și al lui Tanner Holt. A fost adoptat într-o perioadă în care Cecilia se credea sterilă. Mă întrebam dacă băiatul știa și dacă acest lucru îi alimenta ura împotriva lui Lee...

— Nu mi-a spus nimic, niciodată, bâigui Peggy. Nu, cred sincer că nu știa nimic.

— E tot ce voiam să știu, conchise Peets surâzând larg.

Peggy se ridică de pe fotoliu ca o somnambulă și părăsi încăperea clătinându-se. Deci Nuts nu era copilul Ceciliei și al lui Tanner? Acum i se părea că multe lucruri se clarifică în lumina acestei informații. Reacțiile stranii ale Ceciliei, mai întâi, refuzul de a se alarma din cauza dispariției lui Nuts, dorința de a-l ține cât mai departe, grija exagerată cu care îl înconjura pe Lee...

Năucită, se lăsă moale într-un fotoliu în fața șemineului. Peets o chemase deja pe Annette. Interogatoriile urmau să se succeadă toată ziua, fără pauză. Peggy știa că trebuie să se pregătească.

Își dădu seama că nu îndrăznește să își întoarcă privirea spre Cecilia. Încerca o jenă ciudată să se afle lângă această femeie care, până în ultima secundă, refuzase să se alarmeze și să îi împărtășească temerile. Nuts ar fi fost oare salvat dacă „mama” lui ar fi reacționat mai repede? Nimic mai sigur.

„Și tu?” îi șopti glasul interior. „Tu, care dormeai în timp ce puștiul era ucis... Nu ești tu la fel de vinovată ca și ea?”

Se scurse așa o jumătate de oră, într-o liniște tulburată din când în când doar de strigătele oamenilor împânziți în parc. Băteau pădurea, inspectau fiecare boschet. Peggy se mira de calmul lor, de indiferența lor, de glumele pe care le schimbau uneori și de râsul lor repede estompat. Tanner Holt dispăruse. Urcase oare să

lucreze? Lui Peggy îi venea greu să admită. Alese să creadă că se dusese să se întindă... Poate nu resimțea încă nimic? Poate se mira la rândul lui descoperindu-se anesteziat, indiferent?

Era exact ce i se întâmplase și ei când i se anunțase moartea mamei. Un sentiment de irealitate care nu se atașa nici unei suferințe reale. Un fel de amețeală incredibilă din care era absentă orice durere. Durerea nu venise decât mai apoi, cu timpul.

„Poate e bine că nu-i pasă!" îi șopti vocea mică și răutăcioasă care se încăpățâna să îi răsune în cap. „Poate-i mai bine că Cecilia și el nu-și bat capul! De ce nu le-ar conveni moartea lui Nuts, în definitiv? Iată-i debarasați de o povară cam stânjenitoare... și de-acum înainte, Lee nu va mai fi în pericol."

Începu să se teamă de ideea care își continua drumul. Nu! Nu va trebui să meargă pe această cale, absolut de loc.

Din fericire, Peets ieși din birou. Voia să percheziționeze casa. O rugă pe Peggy să îl ducă în aripa de vest și să îi arate toate locurile unde avea Dalton obiceiul să se joace. Fata trebui să îl conducă în camera copilului și polițistul examina îndelung cutiile de fulgi de porumb ce înconjurau patul, aceste cutii promovate pe post de mine de fragmentație și pe care Nuts scrisese avertismente terifiante. De data aceasta, Peggy nu își mai reținu lacrimile. Peets nu schiță niciun gest de consolare. Își pusese mănuși de chirurg și atingea fiecare jucărie cu vârful degetelor.

— Avea o imaginație foarte belicoasă, observă el, dar și eu eram la fel la vârsta lui. Devoram Kipling și visam să devin colonel al Armatei Indiilor.

Surâse, descoperind niște dinți mari, cabalini, într-o grimasă care nu avea nimic liniștitor. Vru să vadă apoi camera lui Peggy și profită pentru a o pune să repete ce

făcuse în acea seară.

— După ce ați văzut bărbatul în parc, mormăi el, cum se face că primul dumneavoastră reflex n-a fost acela de a alerga s-o preveniți pe patroană?

Peggy ridică din umeri. Era descumpănită. Distrusă. Ar fi vrut să se arunce pe pat, să înghită un somnifer și să doarmă două zile, una după alta.

— V-am spus deja, repetă ea supusă. Mi-a fost frică să nu-și bată joc de mine. Cecilia nu-i o persoană cu prea multă răbdare.

— Da, e-adevărat, făcu Peets. Mi-ați spus deja.

Peggy se întrebă dacă bărbatul încerca s-o facă să înțeleagă că insistă prea mult asupra responsabilităților refuzate ale Ceciliei Holt, asupra neglijențelor ei de mamă vitregă.

— Să mergem în pod, hotărî el. Mi-ați spus că Dalton petrecea mult timp acolo, nu?

Ea trebui să îi arate drumul, să ridice trapa prăfuită, să îi povestească legenda bombei rătăcite undeva în încâlceala grinzilor.

— E genul de basme pe care puștii le îndrăgesc, observă polițistul. Când eram mic, îmi imaginam același lucru despre un adăpost din beton pe plaja de la Brighton. Îmi închipuiam că acolo sunt depozitate mii de obuze.

Peggy încercă să și-l imagineze pe Peets cu trăsăturile unui băiețel. Era probabil cel din banda numită Asperge.

Încercă să-i vadă figura interminabilă fără mustață. La ce îi servea, la urma urmei, acest apendice păros și decolorat? La a ascunde un bot de iepure sau un zâmbet strâmb? Hai! Iată că devenea de-a dreptul răutăcioasă.

Comisarul mergea acum de la un dulap la altul, deschizându-le într-un nor de praf. Lumina zilei pătrundea în unghere prin multe vasistasuri și țigle de sticlă dispuse la intervale regulate. Peggy își dădu dintr-

o dată seama că bărbatul se pregătea să deschidă dulapul unde Tanner Holt ascundea curioasele lui manuscrise. Era cât pe ce să îi spună: „Acela e încuiat...”, dar Peets trăsese deja de mânerele din lemn, deschizând ușile cu balamalele unse. Tânăra se întrebă dacă bărbatul remarcase anomalia. Fără îndoială, căci se aplecă spre interiorul dulapului și atinse cu degetul etajera deloc prăfuită. Cu această ocazie, Peggy își dădu seama că manuscrisele dispăruseră. Tanner, temându-se de o percheziție, se grăbise oare să le pună la loc sigur? Curios reflex pentru un om al cărui fiu adoptiv tocmai fusese ucis... Simți privirea lui Peets îndreptată asupra ei și înțelese imediat că îi observase surprinderea.

— Era ceva aici? întrebă el.

— Hârtii, răspunse evaziv Peggy. Dosare ale domnului Holt. Ciorne de romane, cred...

Inspectorul se îndreptă. Cu un gest brusc, deschise ușa biroului lui Tanner, ca și cum s-ar fi așteptat să descopere pe cineva ghemuit, cu ochiul lipit de gaura cheii. Peggy îl urmă. Era o încăpere destul de mare, văruită în alb și cu grinzile la vedere. Căpestre prăfuite, zăbale, ochelari de cal datând de la începutul secolului erau suspendate în cuie ruginite. Într-un colț era chiar o șa de amazoană pe care șoarecii o roseseră în mare parte. O masă cu tăblia sprijinită pe picioare în cruce, care susținea un calculator, ocupa jumătate din spațiu. Nu era nicio hârtie sau vreun manuscris, ci numai dischete neetichetate, goale, fără îndoială, un walkman stereo și o pereche de căști.

Înspre peretele din fund era configurat un soi de altar. Sub un clopot de sticlă scânteietor erau expuse o cască de pilot, din piele, niște ochelari și o mască de gaze din cauciuc mucegăit. Acest „instrumentar” părea să provină de la Muzeul Războiului. De o parte și de alta erau agățate două rame. Prima conținea decorații cu

panglici decolorate, a doua – fotografia unui tânăr sever, în ținută de zbor, pregătindu-se să pătrundă în carlinga unui *Spitfire*.

— Cine este? întrebă Peets.

— Cred că e tatăl lui Tanner Holt, spuse fata. Erou în al doilea război mondial. Cred că avea baza aici, în Anglia.

— Un palmares impresionant, bombăni comisarul aplecându-se asupra medaliilor. Un om cumsecade, cu siguranță.

Apoi, întorcându-se brusc înspre tânără, îi aruncă:

— Nu veneați niciodată aici?

Peggy scutură din cap negativ, tulburată de întrebare. Ce insinua oare Peets? Că venea noaptea ca să-l găsească pe romancier în biroul lui, pentru a se lăsa răsturnată pe masă, sub ochiul verzuliu al calculatorului? Hotărî că nu îi place deloc omul acesta. Era limpede că personalitatea lui Tanner Holt nu îl impresiona în niciun fel pe polițist.

Ieșiră din birou.

— Apropo, zise comisarul. Oamenii mei au descoperit urme pe zidul proprietății, aproape de locul unde ați văzut silueta. S-ar părea că cineva avea obiceiul să pătrundă pe teritoriul proprietății, folosind mereu același traseu, pentru că zidul este destul de ușor de escaladat și, de asemenea, pentru că arborii formează un ecran protector. Am făcut mulajele amprentelor. Erau foarte clare la locul unde vizitatorul a atins solul. Am găsit și asta...

Scoase din buzunarul impermeabilului o punguță din plastic ce conținea o bucățică de carton galben.

— Vă spune ceva?

— Nu, minți Peggy.

Dar știa deja că fragmentul provenea dintr-un ambalaj de film fotografic. Unul din filmele acelea pe care le văzuse îngrămădite pe etajerele lui Dan, în rulotă.

— Cine venea aici nu-și dădea osteneala să șteargă urmele, comentă Peets. Se cățăra în copaci și se instala la încheietura ramurilor. Își amăgea așteptarea fumând și mâncând bomboane. Au fost găsite chiștoace și hârtii colorate. Știți ce fac de obicei cei care se cocoață în felul ăsta?

— Nu.

— Observă pe furiș cu binoclul. Sau fotografiază. Sunt „observatori”.

— Atunci era poate ziarist, riscă Peggy. Un... paparazzi?

Peets scoase un fel de nechezat, ca și cum fata ar fi proferat o stupiditate incomensurabilă.

— Dacă v-ați fi prevenit patroana când ați zărit silueta, bombăni el cu arțag evident, ea ar fi prevenit poliția și Nuts ar fi fost încă în viață...

Peggy simți o durere în stomac, ca și cum ar fi fost adevărat, dar își reveni imediat, înțelegând că polițistul nu încerca decât să o intimideze.

— Nu cred, făcu ea simplu. De altfel, v-ați fi deplasat? Oamenii dumneavoastră nu s-ar fi mulțumit doar să facă un tur rapid cu mașina de-a lungul zidului?

— Sunteți o mică persoană agasantă, spuse comisarul. Cred că nu ne spuneți tot adevărul. Este supărător. Vă electrizați imediat ce abordăm subiectul acestui plimbăreț fantomă. Oare o fi numai din cauză că vă simțiți vinovată că nu ați dat alarma? Nu sunt absolut sigur.

„Idiotule!” avu chef să strige Peggy, dar era prea epuizată pentru a se lupta. Peets o depăși fără un cuvânt și porni pe scară. Trecând pe lângă dulapul care conținuse manuscrisele lui Tanner, marcă o scurtă pauză, ca și cum ar fi vrut s-o facă pe Peggy să remarce că observase perfect cele câteva pete de ulei impregnate pe scândura prăfuită, exact sub balamale.

Capitolul 16

Polițiștii au plecat pe la mijlocul după-amiezii, lăsând în urmă un gol imens. Toată ziua, Peggy abia așteptase să îi vadă plecați și acum, când dispăruseră, nu suporta liniștea și pustietatea clădirii. S-a dus în oficiu, s-o vadă pe Annette. Infirma îngrămădea în chiuvetă zecile de cești murdare lăsate de oamenii lui Peets. S-au ocupat împreună de veselă, fără a schimba o vorbă. Dintr-o dată, dând glas unui impuls interior, Peggy îi spuse:

— Știai că Nuts era adoptat?

— Bineînțeles, răspunse Annette luând o cârpă de șters.

— De ce nu mi-ai spus?

— De ce te-ar fi interesat pe tine așa ceva? Cândva, treburile astea se numeau „afacerile stăpânilor”. Nu suntem decât personal casnic, nu trebuie să discutăm în plus...

Peggy îi aruncă o privire mirată infirmei. Cu fața ei buhăită, tânăra părea cu adevărat încercată de suferință.

— Dumnezeule! șopti Peggy. Credeam că nu-l iubești...

— Pe dracu'! scuipă infirma. Era ca și mine... Un dezarticulat. Nu pentru că nu-l suportam îl uram într-atât. Ci pentru că eram la fel, noi doi: fără familie, fără șansa de a ne integra cu adevărat în societate... Ai înțeles bine că era puțin debil, nu?

— Avea probleme afective, o corectă Peggy.

— Nu fi prostănacă! ripostă Annette. Era de-a dreptul

scrântit, da! Un viitor ucigaș în serie! Sămânță de spintecător... Nu-i chiar o nenorocire că a fost omorât... Cine știe, a poate s-a adus un serviciu societății. În cinci sau șase ani, ar fi violat și ar fi sugrumat poate o fetiță.

Tăcu dintr-o dată și Peggy își dădu seama că Cecilia era în pragul bucătăriei. Soția scriitorului avea trăsăturile crispate și ochii cerniți. Sub lumina lămpii, părul îi părea murdar, ca și puloverul și restul hainelor. Chiar și pielea avea o tentă cenușie destul de surprinzătoare.

— Peg, făcu ea. Vrei să mă urmezi până la șemineu... aș vrea să vorbim.

Peggy puse pe masă ceașca pe care tocmai o spăla și se șterse pe mâini. Cecilia Holt se răsucise deja pe călcâie. O găsi în salon, acolo unde spusese, așezată în fața șemineului înalt de granit, rotind nervoasă între degete un pachet de țigări pe care părea că nu se hotărăște să-l deschidă. Peggy se așează mai deoparte, pe un taburet din piele roasă.

— Trebuie să punem lucrurile la punct, atacă femeia. Am vorbit cu Peets... Adoră subînțelesurile. Nu știu ce va încerca să te facă să spui, de aceea am hotărât să le-o iau eu înainte. Cred că nu mă prea simpatizezi. Consideri că l-am cam neglijat pe Nuts în avantajul lui Lee... Ai dreptate. Poate nu sunt simpatică, dar am meritul de a fi onestă și directă. Să spunem lucrurilor pe nume. Nu sunt din zahăr, să știi.

Peggy ezită, derutată. În același timp, înțelese cât de mult dorise să vină acest moment.

— Nuts a murit din cauza dumitale, zise ea încercând să nu se lase antrenată de ură. Dacă te-ai fi ocupat ceva mai mult de el, nu s-ar fi lăsat dus de nebunul acela care a jucat comedia căpitanului Müller.

— M-ai considerat întotdeauna o mamă denaturată, nu? Presupun că ai dreptate. Știu că n-am fost la înălțime.

Nu încerc s-o ascund și nici să inventez scuze. Nu-l mai iubeam pe Dalton. E caraghios să spui asta despre un copil, nu-i așa? Poți s-o spui despre un soț, despre un amant... dar nu se spune niciodată despre un copil... Nu-mi mai iubesc fiul... Nu-mi mai iubesc fiica... sună straniu. Și totuși, sunt lucruri care se întâmplă, nu? Am încetat să-l mai iubesc pe Dalton în ziua în care am descoperit că era anormal. Știu că nu sună prea bine, dar asta e. Am căpătat o repulsie față de el, nu ascund. Și totuși, Dumnezeu știe cât am luptat pentru a avea acest copil... Tanner a tras toate sforile, și-a pus în mișcare toate relațiile. Ajunsesem pe punctul de a ne pune în plan să cumpărăm clandestin un copilaș. Știi că există filiere pentru acest gen de operațiuni? Cel mai adesea sunt copii sud-americani sau copii răpiți din leagăn; dar nu-mi păsa, eram gata de orice, voiam un copilaș, oricare ar fi fost. Un organism legal ni l-a propus pe Dalton, în extremis... Nu era prea vioi, dar am pus asta pe seama orfelinatului. Dar, vai, totul s-a înrăutățit în continuare.

— Credeam că Nuts a fost traumatizat de afacerea cu reverendul Scaring, făcu Peggy încercând să dea fermitate glasului ei.

Cecilia își trecu mâna prin păr, inspiră profund și surâse trist. Părea să nu fi auzit întrebarea interlocutoarei sale.

— Chiar în această clipă, șopti ea continuându-și ideea, în acest minut, nu reușesc să simt altceva decât ușurare. Ți se pare monstruos?

Peggy nu răspunse. Întunericul invada salonul, dar nimeni nu voia să apese pe un întrerupător și să facă lumină.

— Ușurare, repetă Cecilia cu un soi de fervoare. Pentru că, începând de azi, nu voi mai tremura pentru Lee... Înțelegi? Aceste ultime săptămâni au fost un infern. Cu

greu reușesc să dorm trei ore pe noapte. Îmi era frică... frică de Nuts... la cel mai mic scrâșnet al parchetului, mă ridicam din pat. N-am încetat să am coșmaruri... Când închideam ochii, îl vedeam pe Nuts aplecat deasupra leagănului; imagini îngrozitoare... Nu înțelegi pentru că nu l-ai prins când umplea cada cu apă rece... Figura pe care o avea în ziua aia! Expresia feței... Atunci am înțeles că e nebun. Până atunci crezusem că suferă doar de debilitate... că va rămâne toată viața lui un retardat mintal, dar când l-am prins cu Lee în brațe, am înțeles că eram în fața unui psihopat...

— Te-a îngrozit?

— Da. Orice mamă ar fi reacționat la fel... La dracu', pricepe ce-ți spun: era să-l ucidă pe Lee... Să-l ucidă pe fiul meu!

— Dar nu ți-a inspirat niciodată... milă? întrebă Peggy.

— Nu, spuse ferm Cecilia. Bolile mintale m-au îngrozit întotdeauna. Eu provin dintr-un mediu foarte sănătos... Tatăl meu a fost viceguvernator, am trăit întotdeauna înconjurată de oameni strălucitori, dotați intelectual.

Făcu o pauză și căută să scoată o țigară din pachetul boțit pe care îl ținea între palmele apropiate. Cilindrii de tutun erau îndoiți, dar ea încercă să îndrepte măcar unul. De îndată ce-l puse între buze, începu să tremure.

— Am făcut o greșeală cu adopția lui Dalton, rosti ea dintr-o suflare. Tatăl meu mă prevenise: ereditate necunoscută... droguri, vicii... părinți probabil tarați... M-am încăpățânat. Îmi trebuia un copil... Nu mă mai gândeam decât la asta, devenise o obsesie. Umblam prin magazine ochind bebeluși în landouri. Tanner începuse să se teamă să nu fur vreunul, așa, sub un impuls...

— N-ați încercat să-l ajutați pe Nuts când ați descoperit că suferea de o anumită întârziere?

— Ba da... dar era greu. Nu trebuia să se știe că „fiul” lui Tanner Holt era înapoiat mintal. Cuplul nostru a

început să aibă probleme... Tanner mi-a reproșat că aș fi dorit acest copil așa cum aș fi vrut să-mi fac moftul cu o mașină sport. El ar fi preferat să mai așteptăm puțin, să nu ne aruncăm în povestea asta cu adopția. Nicio analiză nu mă declarase oficial sterilă, dar în mintea mea era clar că nu voi purta niciodată un copil în burtă și-atunci am precipitat lucrurile, am mutat munții din loc pentru a obține un copil. După aceea, când am început să înțeleg, am continuat să mă ocup de Dalton cât de bine am putut, dar nu îmi mai era inima la el. Nu era băiețelul frumos la care visasem. Nu avea nicio grație, nicio abilitate, nicio mobilitate a spiritului. Cu cât creștea, cu atât se făcea mai urât, mai greoi. Când a fost examinat, s-a constatat că are un coeficient de inteligență foarte scăzut și că nu se spera mai mult de la el decât o meserie manuală: instalator, zidar... Am fost umilită. Am vrut să plec din Statele Unite pentru că nu mai suportam să fiu nevoită să-l înfățișez familiei mele, în mijlocul nepoților mei... E înfiorător, nu? Te gândești poate că sunt ultima ticăloasă?

Trase mai multe fumuri din țigară, aprinzând-o mai tare. Mucul incandescent îi lumină fața. Din el se desprinse o fărâmă care căzu pe pulover, făcând o gaură minusculă în lână, dar Cecilia nu făcu nimic ca să-l stingă.

— M-am îndepărtat de el, puțin câte puțin... Exact așa cum se întâmplă într-o poveste de dragoste care se termină. Nu-l mai iubeam. Nu-mi mai era frică să nu se lovească jucându-se, să nu se ardă, să nu cadă în gol aplecându-se pe fereastră. De altfel, așa mi-am și dat seama că nu-mi mai pasă: vâsleam pe Cam și, dintr-o dată, s-a aplecat peste bastingaj... Faptul nu m-a tulburat deloc. M-am gândit: „O să se răstoarne peste bord și-o să se înece...”, dar nu m-am mișcat. Nu-mi păsa. Când m-am întors, am sunat la agenții ca să

angajez prima bonă. M-am gândit că era mai bine pentru noi doi.

— Dar el, spuse surd Peggy. El vă iubea...

Cecilia ridică din umeri.

— Fără îndoială, făcu ea. Cum își iubește un câine stăpânii. Dar nu exista o legătură reală între noi... Liantul de sânge, singurul care contează. Nu era din carnea mea. Era numai un străin... cineva în trecere...

— Atunci ați rămas însărcinată?

— Da. După accidentul lui Tanner... Mi-a fost frică să nu rămână paralizat și asta a resudat cuplul nostru... S-a născut Lee.

— Și Nuts a devenit un intrus.

Cecilia aruncă cu furie mucul de țigară în vatră.

— Nu-mi fă morală, mormăi ea. Nu ești decât o puștoaică, n-ai de unde să știi prin ce-am trecut. Am simțit imediat că Dalton e gelos, de o gelozie periculoasă. Era un copil violent, închis, prea plin de imaginație...

— Avea scuze?

— Afacerea Scaring? Nu sunt sigură că l-a zdruncinat într-adevăr! Cred chiar că de asta nu l-a omorât reverendul: pentru că a recunoscut în Dalton pe unul dintr-ai lui.

— Mergeți prea departe, protestă Peggy și dădu să se ridice.

— Taci și ascultă-mă! porunci Cecilia.

— Nu, ripostă Peggy ridicându-se. Ajunge... Nu vă dați seama că sunteți pe cale să-mi spuneți că aveați motive serioase să-l omorâți pe Nuts!

— Ce? sughiță Cecilia.

— Ah, Doamne, da! tună Peggy. Știu acum la ce se gândește Peets: că v-ați omorât fiul adoptiv pentru a-l proteja pe Lee!

Capitolul 17

A doua zi, Samantha Weber a sosit la Hunter Hall. Se întorcea din Franța, unde îl lăsase pe George Quarantine acaparat în continuare de vedeta lui înnebunită după biografie. A venit îmbrăcată în negru, cu părul strâns în coc, și s-a închis cu soții Holt în salon, într-o conversație interminabilă despre care nu s-a aflat nimic. Peggy rătăcea de colo-colo, incapabilă de să citească un singur rând; nu se simțea bine în prezența nimănui. În casă se instalase liniștea. Uneori, făcând ocolul unui hol, tânăra tresărea descoperind pe perete o mâzgălitură de-a lui Nuts. De cele mai multe ori era vorba despre pancarte fanteziste, anunțând existența unui aeroport secret, a unei baze de rachete V1, a unui antrepozit de muniții sau a unui „laborator atomic”. Peets pusese să se sigileze camera copilului; mai înainte, un specialist de la judiciar pudrase fiecare jucărie cu un praf pentru amprente. Nu era decât muncă de rutină, nimeni nu se gândea cu adevărat că vizitatorul fără chip ar fi îndrăznit să intre în casă.

Nemaiputând sta locului, Peg ieși să se plimbe prin parc. Mergea astfel încât să nu vadă labirintul, a cărui masă sumbră o dezgusta. Îi zări departe pe Samantha, Tanner și Cecilia, înaintând alături la liziera pădurii. Nu vorbeau. Se deplasau în linie, puțin rigizi, cu chipurile înțepenite. Le întoarse spatele, să nu-i mai vadă. Pentru a-și găsi de lucru, începu să strângă cuburile de lemn ale jocului de construcții, pe care Nuts le împrăștiase pe

peluză. Nu mai rămăsese mare lucru din orașul pe care îl construise și îl dărâmase cu câteva ore înainte de a muri, ci numai acel pasaj dur, înfundat în pământul înmuiat de apă. Peggy îngenunche să le scoată din lăcașurile lor. O idee bizară începu să-i încolțească în minte. Era... Era ca un fir roșu legând obiecte aparent disparate, un itinerar balizat care nu ducea nicăieri.

Era stupefiată că nu se gândise mai devreme, dar leitmotivul exista într-adevăr; era necesară o simplă enumerare pentru a-ți da seama: căpitanul Müller, pilot de vânătoare, căzut din neatenție în parcul casei... Orașele construite de Nuts din cuburi și distruse cu lovituri de pietre „bombardate" până la ruinarea completă... Paginile care îi fuseseră înfundate copilului în gură și care fuseseră toate luate din romanul *Bombardierul infernului*... Tatăl lui Tanner Holt, erou de aviație...

Cu cât se gândea mai mult, cu atât se simțea mai cuprinsă de certitudinea că aceste coincidențe nu erau rodul întâmplării. Exista ceva coerent... O rețea de informații pe care nu știa să le interpreteze.

„Un delir", își zise ea brusc. „Ideea fixă a unui nebun care nu știe să facă nimic altceva decât să se învârtă în cerc."

Încă o dată se gândi la Dan. Ar fi fost perfect capabil de o asemenea idee: să devină căpitanul Müller... Să-l seducă pe Nuts cu povești de adormit copiii... Să comploteze în interiorul labirintului, fără știrea nimănui... Cine cunoștea mai bine decât el biografia lui Tanner Holt? Nu-și decernase el însuși titlul de „prim fan" al scriitorului? Exista în Dan ceva infantil care îl făcea cât se poate de suspect, un entuziasm de puști, o anumită strălucire în străfundul ochilor, o mândrie de *boy-scout* adunând colecții derizorii.

Numai un spirit infantil putuse concepe această

mașinațiune. Mintea unui înapoiat mintal... a unui adolescent de soi rău...

Un răpitor de copii profesionist nu și-ar fi pierdut timpul să se deghizeze într-un as al aviației germane. S-ar fi strecurat pe proprietate cu un tampon de cloroform și un sac destul de mare pentru a băga victima în el.

Peggy tremura sub efectul umidității care pătrundea prin haine. Regizarea crimei o îngrozea. Se întrevedea o urmă de boală mintală. Crima fusese organizată ca un mare joc de pistă. Un fel de Halloween sinistru al cărui epilog fusese prevăzut cu mult timp înainte. Semăna cu un sacrificiu religios. O condamnare la moarte cu ceremonial meticulos.

„Dan...", rosti vocea în mintea ei. „E Dan. S-a prefăcut că se comportă ca un erou al lui Tanner Holt. Construind scenariul ăsta, el scria primul capitol din cartea care trebuia să urmeze... I-a oferit autorului său preferat subiectul viitorului roman. L-a omorât pe Nuts în stilul povestirilor scrise de Tanner. Doamne, e clar! Era ca și cum i-ar fi spus romancierului: «Eu am găsit subiectul, e de datoria ta să-l dezvolți...» Gândește-te puțin la sentimentul de forță pe care trebuie să-l aibă chiar în momentul ăsta! El, micul fan obscur și anonim, el a procurat maestrului subiectul viitorului său roman... și poate al unei veritabile capodopere!"

Peggy ridică atunci capacul lăzii să pună în ea cuburile murdare de noroi. Acționa mecanic, fără să dea atenție la ce făcea. Dintr-o dată, în timp ce punea o nouă grămadă de cuburi, zări pe fundul cutiei un ghemotoc de hârtie șifonată. Se aplecă și o despături pe genunchi. Era hârtia pe care Nuts o studia în după-amiaza precedentă crimei. Atunci crezuse că e o schiță arhitecturală fantezistă a orașului pe care copilul voia să-l construiască. Se înșelase. Fusese neglijentă. Ceea ce avea acum în față era un plan al labirintului, realizat

pe o piatră gravată în relief, cu un creion din cărbune sau chiar cu o bucată de cărbune. Toată după-amiaza, Nuts își repetase lecția, antrenându-se să memoreze traseul... verificând dacă nu uitase vreo subtilitate a itinerariului. Iar ea nu-și dăduse seama. Aflată încă sub tulburarea provocată de întâlnirea cu Dan, neglijase să se apropie de copil, să vadă ce îl pasiona într-atât. Dacă ar fi făcut-o, poate ar fi reușit să împiedice ceea ce a urmat?

Simți o durere violentă în piept, care îi tăie răsuflarea și o făcu să se aplece. Harta pe care o avea în mână nu permitea nicio identificare. Nu fusese trasată de mâna criminalului, ci doar copiată.

Se ridică, pradă unei amețeli ușoare, neștiind ce să facă cu desenul. Trebuia să alerge să îl sune pe Peets? Descoperirea aceasta nu risca să o facă și mai suspectă?

Incapabilă să ia vreo decizie, împături desenul și îl puse în buzunar. Era conștientă că se încurca în propriile-i minciuni. Toate drumurile convergeau spre Dan, dar ea nu se putea hotărî să-l denunțe. Fața tânărului nu înceta să îi joace sub pleoape de îndată ce închidea ochii. Îl revedea aplecat asupra ei, acolo, în penumbra rulotei. Avea încă în urechi geamătul înduioșător al băiatului, când se bucurase de ea. Fusese fericită să îi dea plăcere, mândră să se fi descoperit atât de capabilă să satisfacă un bărbat... dar aceste sentimente difuze meritau oare să se pună în pericol?

„Ai făcut dragoste cu un necunoscut”, se gândi ea. „Pentru că erai singură, deprimată și pentru că aveai nevoie de tandrețe... dar nu știi nimic despre el. Absolut nimic; și, în alte împrejurări, nu i-ai fi acordat nicio privire.”

Îi era frică de Peets, se temea să se comporte ca o complice.

Cum începu să plouă, intră înapoi în casă și își făcu un

ceai. Nu știa cât timp va mai rămâne acolo. Cecilia o va mai tolera, fără îndoială, până la sfârșitul anchetei, dar apoi?

„Apoi vei ajunge la închisoare!” se gândi ea, scuturată de un frison nervos.

Samantha Weber a plecat fără să vină să își ia rămas bun, dar Peggy nu a fost deloc surprinsă. Pe la începutul după-amiezii, Cecilia intră în aripa de vest. Avea același pulover irlandez pătat de cafea și nu își făcuse timp nici măcar să se spele pe cap. Văzând-o, Peggy își dădu seama că nici ea, la rândul ei, nu își mai făcuse după crimă nici cea mai mică toaletă. Soția lui Tanner Holt își aprinse o țigară cu o brichetă Zippo groasă, nichelată, și se așeză pe un colț de masă.

— Sunt dezolată pentru aseară, spuse ea privind pe fereastră. Nu vreau să ne dușmănim... Cred că suntem toate pe muchie de cuțit... spunem lucruri fără să le gândim prea bine.

— Sentimentele dumneavoastră vă aparțin, oftă Peggy. Nu aveți să-mi dați nicio socoteală. Am fost și eu prea aprinsă. Ați trăit zece ani cu Dalton, pe când eu – numai câteva săptămâni...

— Simt nevoia să vorbesc, insistă Cecilia. Poate că toate astea... drama asta, rahatul ăsta... sunt consecințele directe ale succesului lui Tanner. Înainte de a se lansa, trăiam fericiți, cu salariile noastre mici de profesori. Era greu, mai ales pentru mine, care n-am dus niciodată lipsă de nimic, dar cred că-mi plăcea. Într-adevăr.

— Erați fiică de bani gata? zise Peggy fără a căuta să atenueze nuanța de insolență pe care o punea în întrebare.

— Da, mărturisi Cecilia. Așa este. Am avut toate facilitățile: petreceri de două sute de persoane la fiecare aniversare, un ponei la opt ani, un cal pur sânge la

cincisprezece, un Ferrari la optsprezece. Prieteni frumoși ca zeii greci, toți campioni la universitățile lor. Când m-am măritat cu Tanner, familia mea m-a renegat... Asta nu m-a deranjat. Dimpotrivă, am devenit mai matură. De a doua zi, am avut impresia că iau viața în mâinile mele. Mi-a plăcut perioada aceea. Camerele abia mobilate, mașinile de ocazie, festinurile cu hotdogi și vin italian. Lenjeria pe care o duceam la spălătoria automată și care-și pierdea încă puțin din culoare cu fiecare spălare... Era o lume nouă pentru mine. Era planeta Marte. Nu știusem că există așa ceva. În același timp, totul părea mai adevărat decât ce trăisem până atunci.

Tăcu, își puse țigara în echilibru pe marginea unei farfurii și puse fierbătorul în priză, după care făcu două cești de ness fără măcar să știe dacă Peggy dorea să bea sau nu.

— Cărțile..., șopti ca pentru ea însăși, au fost poate o greșeală... Dar Tanner avea nevoie de ele. N-avea nicio încredere în el. Tatăl lui i-a distrus-o, știi? Era un ticălos, un rasist, un fascist. Milita pentru bombardarea Hanoiului... Tot timpul voia să-și afișeze medaliile, să facă paradă în asociațiile de veterani... Când îl ascultai vorbind, aveai impresia că făcuse războiul așa cum se pleacă în vacanță. Un erou! Eroii ăștia-s teribili. Cred că lumea trebuie să li se supună. Petrecea ore întregi povestindu-ne faptele lui de vitejie, zborurile sinucigașe în mijlocul obuzelor Flak... Ne descria avioanele cu care zburase: Lancaster, Marauder B-26, B-17, B-17E... Nu știu nimic despre aeronautică, dar am auzit de atâtea ori repetându-se numele astea, încât mi-au rămas întipărite în memorie.

— L-ați cunoscut bine? întrebă Peggy.

— Bine? Nu. Nu-ți făcea plăcere să-l cunoști. Avea aerul unui predicator rătăcit în armată. Unul dintre tipii

ăia care își petrec timpul anunțând venirea Apocalipsei pe la colțuri de stradă. Bombardase o grămadă de orașe. Dresda, printre altele. Nu avea nici cea mai mică părere de rău. A murit în mizerie, otrăvit de afurisitele lui de țigări. Fuma șaizeci sau șaptezeci pe zi și duhnea a chiștoc. Avea o răsuflare de coșar. Când s-a declanșat toată porcăria în gâtul lui, a început să trăiască cu o mască respiratorie pe gură. În chestia aia era un amplificator pentru coardele lui vocale necrozate, care îi făcea o voce de robot, complet inumană, de nerecunoscut... De fiecare dată când o auzeam, mi se făcea pielea de găină...

— Nu vă iubea?

— Nu. Îmi spunea „găinușa de sămânță” pentru că proveneam dintr-o „crescătorie selecționată”. Tanner a suferit mult din cauza lui. De aceea n-am încercat să-l fac să-și schimbe hotărârea de a publica. Avea nevoie de succes pentru a-și dovedi anumite lucruri. „Gloria” i-a permis să realizeze un suport material, dar eu am regretat întotdeauna viața noastră de dinainte. Liceul, cursurile, tezele de corectat, campingul pe lacul Tahoe în timpul vacanței de vară. O dată cu trecerea timpului, toate astea mi se păreau mult mai reale decât tot ce a urmat.

— Vă place ce scrie Tanner? întrebă Peggy.

Cecilia întoarse capul și își aprinse o țigară.

— Nu, mărturisi ea într-un sfârșit. Detest cărțile astea. Sunt niște porcării pentru săriți de pe fix. Când l-am cunoscut, scria poezii... Poezii foarte frumoase. Într-o zi, tatăl lui le-a găsit și i-a râs în nas, strigându-i că poezia este pentru pederești.

Era să mai adauge ceva, dar pietrișul de pe aleea principală scrâșni sub pneurile unei mașini. Peggy se crispă când identifică mașina poliției din Bludbury. Portierele pocniră, apoi pașii bărbaților răsunară pe hol.

Peg recunoscu vocea comisarului adresându-i-se Annettei.

„Vin după mine...”, se gândi ea în același timp și fu tentată să fugă. Pașii se apropiau. Ușa bucătăriei se deschise și Gurner Peets apăru în prag.

— Peggy Teegan, spuse el cu voce neutră. Trebuie să vă rog să mă urmați.

— Mă arestați? se neliniști tânăra.

— Am fi fericiți să vă confruntăm cu un anume Daniel Carmichael, un tânăr care are informații bizare și pe care îl cunoașteți bine, din moment ce e amantul dumneavoastră... Daniel sau mai degrabă Dan, numele vă spune ceva?

— Hei! interveni Cecilia. Despre ce vorbiți?

— Despre crimă și complicitate la crimă, doamnă, anunță rece Peets.

Capitolul 18

Peggy simțea că nu se va putea ridica niciodată de pe scaun, dar reuși până la urmă și traversă holul cu un pas clătinat. O conduseră fără să-i pună cătușe, dar încadrând-o cât mai de aproape. Nu o atinseră nici chiar când trebui să ia loc în mașina care mirosea a chiștoace seci.

„Asta e”, își zise ea. „Acum ești prinsă-n cursă. Ai așteptat prea mult. Trebuia să te gândești mai întâi la tine... la salvarea ta...”

Pe urmă se gândi la planul labirintului, din buzunarul pantalonilor, acest plan care o va acuza încă și mai mult când va trebui să-și scoată lucrurile pe masa grefierului înainte de a fi aruncată în celulă. Fixată între cei doi bărbați, se simțea umilită, ca și cum ar fi fost constrânsă să se dezbrace. Prin minte îi treceau imagini brutale: palme, păr tras cu violență, o gură sângerând. Se forță să-și dea seama că era vorba de clișee cinematografice. Probabil nu va fi atinsă.

În mașină nu vorbea nimeni. Când ajunseră la Bludbury, tânăra fu nevoită să iasă în plină zi, sub privirea cumetrelor pe care curiozitatea le înțepenise pe marginea trotuarelor. Simți o rușine teribilă și văzu negru în fața ochilor. Intrând în birou, se întrebă dacă urma să fie constrânsă să rămână în picioare în timpul interogatoriului, dar Peets o rugă să se așeze. După precauțiile oratorice uzuale, el declară:

— Sunt foarte necăjit. S-a întâmplat ca mărturiile pe

care le-am cules aici, în Bludbury, să confirme toate că în ziua în care ați venit să luați masa la *Friar Tuck*, în compania lui George Quarantine, ați făcut cunoștință cu un tânăr pe nume Daniel Carmichael, în vârstă de douăzeci și doi de ani, fără profesie și care trăiește în prezent în campingul de rulote de la marginea orașului.

Se opri o clipă pentru a-și scărpina mustața, apoi se aplecă asupra unei hârtii dactilografiate din fața lui, ca și cum caracterele s-ar fi micșorat dintr-o dată. Efectul acesta o exasperă pe Peggy, eliberând-o subit de frica ce o ținea bătută în cuie pe scaun.

— Tot conform mărturiilor, recită Peets, l-ați însoțit pe numitul Daniel în rulota lui. Gardianul campingului afirmă că ați folosit-o pentru a întreține raporturi sexuale cu suspectul...

— Suspect de ce? o tăie sec Peggy.

Peets își arătă dinții, care străluciră ivorii sub mustață.

— Am considerat interesant să încercăm reconstituirea faptelor și gesturilor persoanelor amestecate în această afacere în cursul zilelor care au precedat omorul. Urmărind modul în care v-ați folosit timpul, am făcut cunoștință cu... Dan. El preferă să i se spună așa. Ne-am deplasat să-i facem o vizită în rulotă și nu ne-a împiedicat să intrăm. Nu am să vă descriu interiorul, îl cunoașteți foarte bine. Am găsit foarte interesante fotografiile acelea ale lui Tanner Holt... realizate cu ajutorul unui film vândut într-un ambalaj de carton galben. Și colecția aia ciudată: panglica de la mașina de scris, ciorapul găurit...

— Fanii strâng cu toții acest gen de bazar, zise Peggy. Totuși, asta nu înseamnă că...

— Că l-a asasinat pe Dalton? completă inspectorul. Nu, ciorapul găurit nu spune nimic de felul ăsta, așa e, însă Dan nu se dă în vânt după teorii stranii. Am să vă citesc un extras din declarația lui, așteptați... Iată: „Tanner

trebuia salvat fără știrea lui. Trebuia obligat să trăiască în dramă, în extremă... Să-i fie omorât un copil este o idee perfectă. Asta îl va fortifica, îl va smulge din rutină. Cu asta ne va da o carte magnifică. Sunt fericit că cineva s-a hotărât în sfârșit să treacă la acțiune. Trebuia debarasat de povara familială, eliberat de această ghiulea: nevastă, plozi... Un autor trebuie să sufere pentru a se depăși. Într-un asemenea caz, a-i face rău înseamnă a-i face un serviciu. Trebuia hărțuit, atacat... cel care l-a omorât pe micul Dalton ar trebui decorat, a făcut un serviciu literaturii. Este un binefăcător...

Peets ridică privirea.

— A naibii profesiune de credință, nu-i așa? aruncă el. Iată unul pe care, în orice caz, nu-l putem acuza de ipocrizie.

— Astea nu-s decât vorbe, șopti fata.

— Nu-ți bate joc de mine, bombăni comisarul. Genul ăsta de „iluminat" e capabil de orice. Pe el l-ai zărit în parc în noaptea crimei?

Peggy nu răspunse.

— Ești într-o postură proastă, micuțo, șuieră Peets. Te-ai culcat cu dementul ăsta, e clar. Gândește-te ce ar putea scoate de aici un procuror rău intenționat. Cred că n-ar ezita să insinueze că l-ai manevrat poate pe bietul idiot ca să îl răpească pe Dalton. Numai că n-ai prevăzut că lucrurile vor lua o întorsătură urâtă și că Dan îți va scăpa de sub control...

— Știți prea bine că nu-i adevărat, combătu Peggy. Nu voiam să-l denunț pentru că mi se părea atât de... vulnerabil.

— Vulnerabil? zâmbi Peets. Drace! Tipul ăsta este un observator de la distanță, am găsit fotografii de-ale dumitale în sertarul lui. Îți făcea portretul fără știrea dumitale, prin fereastra camerei, și asta probabil imediat după ce ai venit. S-a lăsat dus fără să opună

rezistență; singurul lucru care l-a șifonat a fost absența ziariștilor în momentul în care am ajuns la secție. Ne-a cerut de mai multe ori să anunțăm *Times* și *Daily Mail, Strand...*

Se opri dintr-o dată, se uită la ceas și închise dosarul, ca și cum și-ar fi amintit de o întâlnire urgentă, dar Peggy nu se lăsă păcălită de această pantomimă, știa că acționează așa pentru a-i da speranța că întrevederea luase sfârșit... pentru ca apoi să-i dezechilibreze moralul anunțând că totul trebuia reluat de la început. Nu se înșelase; zece secunde mai târziu, bărbatul deschise mapa de carton maro și etală foile dactilografiate pe birou.

În orele care au urmat în fastidioasa mecanică polițienească, le învârti rând pe rând, ca un carusel cu rotații lenețe. Peg se crampona de scaunul ei ca de un cal de lemn, încercând să nu se lase prinsă, în ciuda amețelii care o împingea să sară din șa. Trebui să povestească tot, din nou. Cum îl întâlnise pe Dan, ce știa despre el, ce îi spusese.

— Nu-l cunoșteai și te-ai culcat cu el așa, după zece minute? se miră Peets.

Revenea mereu asupra acestui punct precis, cu arțag, ca și cum aici ar fi existat o insultă la adresa inteligenței sale.

— Eram singură, repetă Peg. Mi-era dor să se ocupe cineva de mine... avusesem momente oribile la Hunter Hall.

Încerca să se justifice căutând cuvinte pe care curcanul ăsta antipatic să le poată în sfârșit înțelege. Apoi realiză că agresiunile lui verbale vizau doar s-o destabilizeze. Acest dialog absurd dură încă vreo treizeci de minute bune, apoi comisarul o trimise însoțită în sala de așteptare, unde trebui să se așeze lângă un polițist în uniformă.

A fost adus Dan, care îi adresă în trecere un zâmbet fermecător și un semn cu mâna. Părea în plină formă și ochii îi străluceau de încântare. Se putea ușor ghici că tocmai găsise aici rolul esențial al existenței sale. Dacă ar fi trebuit să treacă printr-o mulțime adunată, ar fi salutat ridicând brațele. Atâta nerozie o enervă pe Peggy; fata fu cât pe ce să-i strige: „Imbecil ce ești, bagă de seamă ce vorbești!”

Descoperi cu uimire că era mai puțin frumos decât îl păstra amintire, aproape un oarecare. Dar oare nu expresia aceasta de prostie satisfăcută întipărită pe figura lui era cea care strica tot? Dintr-o dată, nu mai avea nimic romantic, nu mai era decât un huligan slăbănog cu părul lung și murdar, cu haine zdrențăroase, care defila ca un păun, zâmbind tuturor. Individul ăsta a fost în brațele ei? Când își dădu seama, îi veni rău.

Dan dispăru în birou și doi alți comisari îl urmară. După expresia tensionată a bărbaților, se simțea că se credeau foarte aproape de soluție. Era deja târziu, iar Peggy se pomeni că îi este foame și sete. Își încordă auzul pentru a încerca să înțeleagă vocile care, din când în când, traversau pereții. Îi era frică pentru Dan, frică de naivitatea lui, de lipsa lui de inteligență; ar fi vrut să asiste ca să îl ajute să evite capcanele grosiere de care nu avea să îl scutească Gurner Peets. În cursul interogatoriului, ea simțise că polițistul nu credea în vinovăția ei. Pentru el, ea nu era decât o prostuță pe care Daniel Carmichael încercase să o folosească pentru a obține informații. Abandonase teza răpirii. Declarațiile lui Dan orientaseră ancheta într-o nouă direcție.

Trebui să meargă la toaletă și fu însoțită până la intrare. Peste tot, ferestrele aveau bare de fier. Avu impresia obscură că o mulțime invizibilă se aduna afară, în fața postului de poliție. Ce însemna asta? Murmurul

acela surd pe care i se părea că îl percepe prin grosimea pereților? Oamenii în uniformă comiseră o indiscreție, desigur; știrea unei arestări iminente alergase din local în local, înfierbântând spiritele. Populația din Bludbury se aduna deja pentru a vedea capul ucigașului de copii, poate chiar pentru a improviza un linșaj? Își aminti cu înfrigurare privirea plină de ură a mahalagioaicelor, când a coborât din mașina poliției. Își închipuia comentariile lor, poveștile pe care le răspândiseră în minutele ce au urmat.

Se întoarse în sala de așteptare. Fiecare detaliu al acestui loc se întipărea în mintea ei cu o asemenea forță, încât se crezu curând capabilă de a enunța numărul dalelor din pardoseală, forma fisurilor de pe pereți. În sfârșit, ușa se deschise și Peets apăru urmat de oamenii lui și de Dan, căruia i se puseseră cătușe. Băiatul zâmbea în continuare și avea privirea nesigură a unui om beat.

— A mărturisit tot, anunță Peets. A ucis copilul în numele literaturii, pentru a-i da lui Tanner Holt ocazia de a se autodepăși.

— E stupid, aruncă Peggy. Cereți-i atunci să ne arate pelerina căpitanului Müller sau să ne spună ce-a făcut cu stela pe care era săpat traseul labirintului. Dacă el e cu adevărat asasinul, trebuie să cunoască itinerariul pe de rost... să ne facă desenul! Dați-i un creion și o hârtie! Atunci da, o să aveți o probă adevărată...

— Sigur că știu itinerariul! aruncă Dan agitat. Îl știu chiar pe de rost, dar n-am să vă mai spun nimic! Absolut nimic! Nu voi mai vorbi decât în prezența avocatului... Și, dacă vreți amănunte, o să trebuiască să-mi aduceți ziariști!

Oamenii lui Peets îl prinseră de brațe și el se zbătu, aruncându-i lui Peggy priviri furibunde. Înțelegea oare că ea voia numai să-l ajute?

— Asta n-ar dovedi nimic, bombăni Peets. Se poate prea bine să fi uitat traseul după petrecerea evenimentelor. Este un drum foarte complicat, nu pare că ar avea atâta minte ca să păstreze prea mult timp în memorie așa o încâlceală. Și apoi, acest gen de contraexpertiză e de domeniul avocaților... Pentru mine, el a mărturisit și asta-i tot. Nu e treaba dumitale să-l aperi, las-o în seama profesioniștilor...

— Alegeți soluția care vă convine! șuieră Peggy.

— Nu te amesteca! îi strigă Dan cu furie. N-am nevoie să fiu apărat. E adevărat că nu-mi mai amintesc nimic pentru că e al dracului de complicat... Chiar dacă trebuia să-l recapitulez înaintea fiecărei vizite, ca pentru un examen.

— În orice caz, ne-a descris perfect costumul căpitanului Müller, obiectă Peets. Or, ăsta-i un detaliu care n-a fost făcut public. I-ai vorbit dumneata despre componența costumului?

— Nu, bâlbâi Peggy. N-am vorbit despre asta.

Dar nu mai era sigură de nimic.

— Ei, ai văzut? triumfă Peets.

„Haide!" vru să strige tânăra. „Dacă-și petrecea timpul spionând parcul cu binoclul, a putut foarte bine să-l surprindă pe adevăratul căpitan Müller într-o seară când se strecura în labirint! Așa cum l-a observat și pe Nuts când învăța planul traseului!"

Dar nu i se lăsă timp să își formuleze obiecțiile.

— Mergem la rulotă, anunță inspectorul. Vii și dumneata. Luăm un câine, genul ăsta de cretin iubește trofeele. E un colecționar, ar fi destul de surprinzător să fi putut să se despartă de ingredientele mașinației lui.

— N-am să spun nimic, aruncă Dan. V-am ușurat destul sarcina. Sunt comorile mele, nimeni nu mi le va lua. Numai datorită ținutei căpitanului Müller voi fi permis lui Tanner Holt să scrie cea mai mare capodoperă a sa.

Vreau să intituleze această carte *Vizitatorul fără chip*... Nu vreau bani, ci doar o dedicație pe prima pagină: *Lui Daniel Carmichael, fără de care această carte n-ar fi fost scrisă niciodată*. Știu că el mă va înțelege.

Urla ca și cum zeci de microfoane și camere s-ar fi îndreptat spre el. Polițiștilor le era destul de greu să îl stăpânească. Ieșiră din sediul poliției. Așa cum bănuia Peggy, o mulțime curioasă se adunase în parcare. Apariția lui Dan, cu cătușele la mâini, fu întâmpinată cu strigăte de ură. Fata observă doi sau trei fotografi. Nu erau încă decât corespondenți ai gazetei locale, fără îndoială, dar restul haitei nu urma să întârzie, deoarece acum se știa că băiatul asasinat era fiul lui Tanner Holt, romancierul de succes. Dan zări și el reporterii și le repetă tirada aproape cu aceleași cuvinte, ca și cum ar fi elaborat cu grijă un comunicat de presă în singurătatea celulei.

Se urcară într-o furgonetă, în timp ce mulțimea devenea amenințătoare. Femeile ridicau pumnul, bărbații aruncau cu pietre.

— Dați-ni-l nouă! strigă cineva. Justiția în mâinile poporului! Tribunalul popular! Tribunalul popular!

Furgonetă fu cât pe ce să rămână prizonieră în masa compactă de trupuri. În sfârșit, ieși din parcare. Peggy era transpirată. Câinele așezat la picioarele ei tresărea nervos, ca și cum ar fi perceput agresivitatea ce plutea în jur.

Trei minute mai târziu, mașina opri la intrarea campingului de rulote. Un bărbat mic și plesuv, în cămașă de corp, ieși din ghereta paznicului și arătă cu degetul în direcția lui Peggy și a lui Dan.

— Ei sunt! trâmbiță el. Îi cunosc, categoric. Au venit aici ca să și-o tragă. Drace! Trebuia să vedeți cum se mișca rulota pe amortizoare! Veniseră de bună voie, puteți să mă credeți!

Peets îi făcu un semn clar să tacă. Un agent în uniformă făcea de gardă în fața rulotei, pe care se puseseră sigilii.

— Știu că nu-i nimic înăuntru, spuse comisarul, s-a verificat deja totul cu atenție, dar ai ascuns totul în interiorul campingului, nu-i așa? Pentru a le avea la îndemână... Aveai nevoie să le ții aici... Ca să te poți asigura dintr-o privire că nimeni nu ți le-a șterpelit, nu-i așa? Este un material foarte important, nu? Piese de muzeu?

— Bineînțeles! supralicita Dan. Datorită lor, Tanner va scrie *Vizitatorul fără chip*.

— Hai, șopti Peets cu un aer complice. Spune-mi unde le-ai ascuns... N-o să le stricăm. O să permitem televiziunii să le filmeze...

— Nu-i adevărat! scuipă Dan. Mă credeți tâmpit. N-am să vă spun nimic. O să trebuiască să vă bateți capul.

— OK, zise plictisit comisarul. Dați drumul la câine. Dacă a fost ceva îngropat în pământ de curând, o să găsească.

Animalul începu să se învârtă în jurul rulotelor, cu botul lipit de pământ. Dan adoptase o atitudine indiferentă. Cătușele îi scoteau în evidență subțirimea mâinilor. Peggy se văzu nevoită să lupte cu sentimentul de tandrețe care urca în ea. Ar fi vrut să înainteze spre el, să-l prindă de umeri și să-i strige în față: „Spune-i ce ai văzut cu-adevărat! L-ai surprins pe căpitanul Müller, nu-i așa? L-ai văzut când se pregătea să se strecoare în labirint... Era mare, era mic? Era bărbat, femeie?”

Câinele începuse să sape și să scoată din pământ gunoaie fără importanță. Bărbații deveniră nerăbdători.

— Dacă începe așa, e clar, bombăni gardianul. Porcării de-astea sunt peste tot... toată lumea îngroapă tevaturi pe aici...

Peets afișă o mutră îmbufnată. Din când în când,

arunca o privire peste umăr, supraveghind marginile campingului. Peggy bănui că se teme de sosirea curioșilor. Scoase un oftat furios și se postă în fața lui Dan.

— De acord, făcu el. Să ne gândim. Tu ești un colecționar, nu-i așa? Un colecționar afurisit. Obiecte ca astea... aveai nevoie să le simți la îndemână. S-ar putea spune că sunt aproape magice. Or, a plouat... A plouat enorm. Nu puteai risca să sapi în noroi. S-ar fi putut vedea a doua zi... O gaură umplută pe timp de ploaie se observă de la cincizeci de metri. Și-atunci ai săpat în teren uscat. Așa-i? În teren protejat... acoperit...

Se opri, își trecu mâna peste ochi și spuse cu o voce obosită:

— La naiba, trebuia să ne fi gândit de la-nceput. Simpson, bagă-te pe burtă sub rulotă și sapă, acolo a ascuns catrafusele, absolut prostește.

Unul dintre agenți desfăcu o foaie de cort și se supuse. Timp de cinci minute nu se mai auzi decât zgomotul fierului scormonind solul.

— E moale, spuse polițistul. E sigur că s-a săpat aici nu demult.

Se mai scurse încă un minut, apoi confirmarea de care Peggy se temea atât de tare răsună:

— Sunt aici, șefule. O cască veche și o bucată de piatră plată.

Oamenii se precipitară. Foarte repede, ieșiră la lumină o cască nemțească mâncată de rugină, o mască de gaze și o stelă de marmură dreptunghiulară de treizeci de centimetri pe cincizeci, pe care era gravat în relief traseul labirintului.

Peggy îl scrută pe Dan cu o atenție dureroasă, studiindu-i fiecare trăsătură. Nu văzu nimic altceva decât o atenție extremă și poate un soi de agitație difuză, dar nicio urmă de neliniște sau de teamă.

— Vedeți, se lansă tânărul. Vedeți bine că eu sunt vinovatul. V-am dat ocazia să vă faceți munca, asta-i tot. Datorită mie veți fi avansați.

— Luați-l, ordonă Peets, și nu atingeți piesele probatorii.

— Doar n-o să vă mulțumiți atât, sper? îi strigă Peggy. E prea ușor... Oricine ar fi putut îngropa obiectele astea aici, sub rulotă!

— Păstrează-ți înflăcărarea pentru proces, ripostă Peets. Și antrenează-te să plângi, s-ar putea să-i înduioșezi pe jurați... Ești prea stăpână pe nervii tăi pentru o femeie.

Unul din polițiști făcu să explodeze un bliț foarte aproape de Peggy, care tresări. Se fotografia zona de sub rulotă și echipamentul căpitanului Müller, etalat pe pământ. Fata cercetă instinctiv masca de gaze... Ce față se ascunsese sub această piele moale, verzulie? Ce figură familiară pe care Dalton nu știuse s-o recunoască?

Capitolul 19

În aceeași seară, ziariștii au asediat Hunter Hall. Cecilia pusese să se încuie poarta, dar fotografii și cameramanii nu s-au lăsat descurajați de atâta lucru. Aduseseră scări pe capota camionetelor, le desfășuraseră ca să se cocoațe pe culmea zidului și să își țintească obiectivele în direcția casei. Annette trecu de-a lungul zidului și îi înjură copios, dar accentul ei cockney îi încânta și se înghesuiră toți s-o ia drept țintă, întinzând către ea microfoanele fixate în capătul unor tije lungi. Nu putea face altceva decât să arunce cu pietre în ei, ceea ce infirma nu întârzie să facă. Era destul de abilă de altfel și, la a treia aruncare, reuși să lovească un obiectiv și să îi spargă lentilele.

Nu exista altă ieșire decât să se retragă în casă, să tragă perdelele la fereastră sau să închidă obloanele. Annette se instală în camera ei, să se uite la televizor. Emisiunile de actualități erau pline de faptul divers: fiul lui Tanner Holt, autorul bine cunoscut de romane de suspans, a fost ucis în împrejurări înspăimântătoare de unul din fanii tatălui său. Prezentatorii, afișând o mină de circumstanță, nu evitau să lase să se înțeleagă că romancierul o căutase cu lumânarea și că, urmărind să câștige averi scriind orori pentru un public de dezaxați, sfârșise prin a culege ce semănase cu atâta răbdare.

Au fost invitați psihologi să își exprime părerea, psihologi care nu au pierdut ocazia de a-și da importanță, contrazicându-se pe rând. Pentru unii,

romanele lui Tanner erau supape formidabile de siguranță împotriva stresului vieții moderne, pentru alții – invitații la violență, care n-ar fi trebuit niciodată scoase la vânzare. Ideea de substrat ce reieșea din toate acestea se putea rezuma într-o formulă simplă: „A vrut să câștige bani tentând diavolul, iată că și-a primit pedeapsa!”

Apăreau secvențe scurte care înfățișau Hunter Hall pierdut în brumă și, bineînțeles, labirintul, răvășit de drujbe. Annette, în scaunul ei rulant, aruncând pietre și cu gura schimonosită de insulte, avea aerul unui personaj scăpat dintr-un roman gotic.

Peggy se văzu așa cum o surprinsese un teleobiectiv. Îi fu greu să se recunoască în imaginea acestei fete foarte palide, cu privirea înfricoșată, care își încrucișa înfrigurată mâinile peste sânii mici. În absența interviului cu Tanner Holt, s-a redifuzat genericul serialului de televiziune, acea scurtă secvență în care scriitorul, după ce se prezintă cu o voce frumoasă de bariton, se transformă în balaur cu solzi: „Bună seara, mă cunoașteți poate după renume. Sunt Tanner Holt, maestrul angoasei și, dacă pătrund astfel în casele dumneavoastră, prin efracție, este pentru a vă lua de mână și a vă conduce pe cărările spaimei. Dacă sunteți cardiac, vă recomand să închideți televizorul, să luați un calmant și să mergeți la culcare, dar dacă vă place să tremurați, atunci dați-mi mâna pentru a trece de partea cealaltă a zidului tenebrelor. Veniți! Vă aștept.”

Peggy constată frapată că, într-un punct, acest mic speech pentru adolescenți căpăta subit o tonalitate sinistră, aproape obscenă. Nu-și putu reține o senzație de jenă similară celei care o cuprindea de fiecare dată când vedea documentare despre lagărele de concentrare sau manifestațiile naziste.

— Porcii! bombăni Annette, care înțelesese perfect

intenția ziariștilor.

Avea dreptate: această prezentare vicleană tăia oricui cheful de a-l deplânge pe Tanner Holt, artizanul propriilor sale nenorociri, provocator pueril și sadic inconștient. După câteva minute, oricine ajungea inevitabil să gândească că și-o făcuse cu mâna lui.

La sfârșit, chipul lui Dan invadă ecranul. Camerele îl filmaseră când era urcat în mașina poliției. Zâmbea, cu ochii strălucind de încântare, fără a căuta să se prefacă. Vorbea cu o voce foarte ascuțită, ținându-și discursul pe care tânăra îl auzise la postul de poliție din Bludbury. Această lipsă de remușcare o speria mai mult ca orice altceva. Dan nu avea aerul unui asasin, era un tânăr cu figură mai degrabă plăcută, micul prieten ideal pentru o fată din mediul popular. Multe mame ar fi fost fericite să-l primească la ceai.

Imaginea rămase în stop-cadru și comentatorul începu să schițeze un tablou rapid al tânărului criminal. Se putea afla astfel că Dan nu reușise niciodată să se încadreze în structurile școlare sau de meserii. Reformat pentru instabilitate de caracter, a părăsit armata după două luni, pentru a spăla vase într-un restaurant indian din Soho, de unde a fost dat afară pentru că spărgea prea multe farfurii. Imediat după moartea părinților, a vândut toate bunurile lor pentru a-și constitui un fond ce i-a permis să trăiască în rulotă până la arestare. Semivagabond, zelator dezlănțuit al lui Tanner Holt, scriitorul de gară bine cunoscut, nu avea niciun prieten; colegii de liceu sau de regiment nu-și aminteau de el. După unul dintre ei, Dan trăise întotdeauna „cu o carte în mână și, dacă i se întâmpla să deschidă gura, era ca să laude meritele lui Tanner Holt și să încerce să te convertească la religia lui stranie.”

Un specialist în educație perora asupra dezavantajelor lecturilor proaste și sublinia cu perfidie că romanele lui

Tanner Holt erau cele care se cereau cel mai des în bibliotecile din închisori.

— E scârbos! șuieră Annette agitându-se în scaun.

Despre Nuts nu s-a spus mare lucru și s-a pomenit foarte pe scurt despre afacerea Scaring. O fotografie ștearsă a băiatului invadă ecranul și Peggy se gândi că putea fi considerat destul de frumos ca să înduioșeze menajerele. O duru când văzu că Nuts nu semăna absolut deloc cu micul prinț la care visează toate mamele. Fotografia, chiar aproximativă, îi punea supărător în evidență capul de juncan cu privire vicleană.

Tresări când își auzi pronunțat numele. Peggy Angela Teegan..., domnișoară de companie și baby-sitter la copilul omorât. Fu prezentată pe scurt ca prietena ocazională a ucigașului, o fată naivă pe care dezaxatul o dusese de nas. O fraieră care nu știuse să se arate destul de vigilentă. Pentru a încheia, camera se oprise pe piesele probatorii: casca ruginită și masca de gaze, pentru că erau sinistre și sfârșeau prin a constitui un fel de coif înspăimântător, cum purtau cavalerii Evului Mediu.

— Asta e, ne-au aranjat bine! mormăi Annette și închise televizorul.

În restul zilei, telefonul nu încetă să sune. Cecilia conectase robotul pentru a filtra apelurile care, în majoritate, proveneau de la ziariști. Tanner rămânea invizibil. Peggy află prin Annette că se culcase după ce înghițise o doză de somnifere ce ar fi adormit și un taur. Din când în când, Peg se ducea să ridice o perdea, să vadă dacă ziariștii mai erau acolo, dar încercuirea se îndesea mai tare de la o oră la alta.

În momentul acela, camioane ale televiziunii barau ieșirea din parc, orientând teleobiective enorme în direcția casei. Microfoane-tun erau îndreptate spre

ferestre; tânăra se întrebă dacă erau în măsură să capteze ce se spunea în interiorul clădirii.

Samantha Weber sună înspre ora paisprezece și Cecilia se retrase ca să preia convorbirea din altă cameră; dură ceva timp.

„Îi sugerează oare că ar fi bine ca Tanner să se apuce fără întârziere de acest faimos *Vizitator fără chip* despre care a vorbit Dan?" se întrebă Peggy.

Ar fi fost josnic, dar Samantha Weber, ca mulți editori, era înainte de toate o femeie de afaceri și avea acum ocazia de a scoate un enorm bestseller. Oare tatona terenul pe lângă Cecilia? Cum avea oare tupeul să îi prezinte problema? „Toată lumea va dori să-și scrie tâmpeniile cu ocazia acestei afaceri, draga mea. Dacă nu vrem să cadă în mâinile unui scârța-scârța pe hârtie, Tanner trebuie să se ocupe el însuși... Spun asta pentru voi, pentru a vă scuti de tracasările proceselor care nu vor întârzia să apară."

Da, Peggy și-o imagina cu ușurință ținând acest gen de discurs și fu indignată.

Se duse în camera ei să își facă valiza, pentru că se aștepta în orice moment să fie concediată. Încercă să-și imagineze figura pe care trebuie s-o fi făcut mătușa Rosemary descoperind-o pe nepoata ei la televizor în rolul de baby-sitter incompetentă, sedusă și abandonată de ucigașul psihopat. Pufni într-un râs nervos, care se transformă în sughițuri de plâns. Aripa de vest a reședinței îi devenise insuportabilă și se vedea dormind prost aici încă o noapte. Dacă Cecilia Holt n-o va alunga în aceeași seară, s-ar duce să se întindă pentru o noapte pe unul din fotoliile Chippendale din salon și s-ar înveli cu o cuvertură.

Neputința și convingerea că o eroare judiciară era pe cale de a fi comisă îi făceau rău. Aspira cu ardoare la o lovitură de teatru, ar fi vrut ca detectivii de roman să

poată intra în biroul lui Gurner Peets, să bată cu pumnul în masă și să reducă la zero teza culpabilității lui Dan, adoptând un ușor aer șiret gen Hercule Poirot. Avea sentimentul că totul se desfășurase prea repede, că ofițerul își dăduse peste cap ancheta.

Cu cât treceau orele, cu atât avea sentimentul că trebuia căutat în altă parte, departe de probele grosiere...

Se gândi dintr-o dată la manuscrisele văzute în pod, la misterul celor două scrisuri, care o persecutase un timp. Nu exista oare acolo umbra unei piste?

Nu ne-am putea imagina că „sclavul" exploatat de Tanner Holt, acel autor fantomă și obscur, scriind în secret romanele care asiguraseră bogăția familiei, hotărâse brusc să se răzbune? După ani de bune și fidele servicii clandestine... pentru că se săturase dintr-o dată să mai fie doar o ectoplasmă, un necunoscut spoliat de gloria la care avea în mod legitim dreptul? Era un mobil perfect acceptabil, plauzibil. Poate că scriitorul fantomă judecase că nu era plătit destul, sau încă...

Peggy își masă tâmplele, căci o învăluia o migrenă. Făcu un efort de a-și readuce în memorie imaginea manuscriselor ascunse în dulapul din pod. Imaginea fu atât de scurtă, încât începu să aibă îndoieli că le-ar fi atins cu adevărat. Unde se aflau ele acum? Dacă au fost atât de precipitat retrase din circulație, într-un moment când abia fusese descoperit cadavrul lui Nuts, înseamnă că au o mare importanță și că exista temerea că vor fi scoase la lumina zilei cu ocazia unei percheziții în regulă...

De ce nu-i vorbise despre asta lui Peets?

Un „sclav" nemulțumit, hotărât să se răzbune... Da, părea o pistă bună. Cui aparținea scrisul acela înalt, destrămat, care acoperea foile de hârtie? Își aminti de scurta anchetă pe care încercase atunci s-o întreprindă

și de eșecul ce îi urmase. Cecilia, Annette, Quarantine... niciunul din ei nu poseda o grafie analoagă celei din modelul misterios.

Se ridică și făcu câțiva pași. Avea tâmplele jilave. Ipoteza nu o satisfăcea decât pe jumătate. Nu stătea oare pe nisip mișcător? Pe un autograf întrezărit în rulota lui Dan... Ce dovedea faptul că dedicația afișată de Daniel Carmichael era scrisă într-adevăr de mâna romancierului? Se întorcea mereu aici... Tânărul era destul de exaltat pentru a fi redactat el însuși acele câteva cuvinte... Nu era aici singura și unica explicație? Un fals...

Poliția ar fi avut, bineînțeles, mijloacele de a restabili adevărul, de a proceda la analize grafologice. Dar unde se aflau manuscrisele la ora aceea?

Dacă îi vorbea lui Peets, Tanner Holt ar avea posibilitatea să pretindă că le-a ars ca pe niște ciorne vechi și nu ar mai avea loc nicio expertiză.

„Haide”, se gândi ea încercând să își facă ordine în idei. „Există în mod evident ceva care șchioapătă în teoria ta... Și acest «ceva» e existența însăși a manuscriselor. De ce le-ar fi păstrat Tanner Holt dacă reprezentau cel mai mic pericol? E absurd! Le-ar fi distrus, o dată copiate! Niciodată nu s-ar fi distrat să le pună într-un dulap cu riscul să fie înșfăcate de un curios!”

Scoase un oftat descurajat, conștientă că făcea speculații nefondate. Dacă și-ar expune reflecțiile lui Peets, polițistul nu ar întârzia să le reducă la zero cu câteva zâmbete.

Nu încerca ea oare să forțeze logica, să constrângă realitatea pentru a o determina să-i spună ce avea ea chef? Cum avea obrajii înfierbântați, se hotărî să facă afară câțiva pași, să se răcorească. În momentul în care se îndrepta spre poarta grădinii, Annette îi tăie calea,

ieșind brusc din umbră. Își unsese probabil roțile scaunului, căci, contrar obiceiului, Peg nu o auzise apropiindu-se. De acum, scaunul luneca pe parchet fără a produce nici cel mai mic scârțâit, ceea ce dădea deplasărilor infirmei o alură puțin fantomatică.

— Dalton va fi incinerat mâine dimineață, foarte devreme, anunță tânăra paralitică, vrei să vii?

— Mâine? bâlbâi Peggy. Dar ziariștii? Nu ne vor urmări?

— Nicio problemă, zâmbi Annette. Samantha Weber s-a ocupat de toate. Ceremonia va avea loc undeva departe de Bludbury... și vom ajunge acolo cu elicopterul!

Peggy nu se putu abține să nu facă ochii mari.

— Cu elicopterul?

— Daaa, n-avea grijă, bombăni Annette. Tanner are cu ce. Vino, o să-ți faci botezul aerului gratuit.

— La ce oră? bâigui tânăra, speriată de cinismul infirmei.

— Cum se mijește de ziuă. Aparatul se va așeza în parc la ora opt. Să fii gata. Samantha va aduce o bonă nemțoaică pentru a se ocupa de Lee cât lipsim noi. E prea frig ca să-l luăm cu noi.

— Dar n-am îmbrăcăminte de doliu, observă Peggy jenată.

— Vino cum ești îmbrăcată de obicei, suspină Annette făcând o jumătate de tură. Cum se spune: va fi în familie.

În seara aceea, Peggy nu reuși să adoarmă.

Renunțând la plimbare, trecu în revistă, înainte de culcare, cele câteva haine pe care le avea. Le trie pe cele mai sumbre și le duse la spălătorie să le calce. Se privea cum acționează cu un sentiment curios de irealitate, gândindu-se că așa ajungi să te porți în prima seară după o declarație de război sau o mobilizare generală.

Încerca să își amintească cum se petrecuse incinerarea mamei ei, după accidentul de autocar care îi costase viața pe mai mult de jumătate din componenții trupei lirice, acolo, în Scoția, dar nu păstra decât o amintire difuză. Mătușa Rosemary îi dăduse un sirop sedativ ca să nu-și petreacă noaptea plângând și, în dimineața ceremoniei, lui Peggy îi fusese extrem de greu să își țină ochii deschiși. Nu avea decât doisprezece ani pe atunci și cum încerca să se miște, efectele secundare ale sedativului o loveau; îi îngreunau pleoapele și o făceau să se piște de nas ca să rămână trează. Pentru că incinerarea a durat aproape două ore, a trebuit să aștepte într-un fel de vorbitor glacial, unde cea mai mică șoaptă se transforma în ecou. Cum trebuia să aștepte urna, o dată așezată între brațele fotoliului mare din piele neagră, pus la îndemâna vizitatorilor, Peggy adormise. Mătușa Rosemary o trezise cu o palmă.

— Să adormi la înmormântarea propriei tale mame! țipase ea. Într-adevăr, trebuie să nu ai niciun pic de inimă! Ah! Dacă te-ar vedea, biata de ea! Dumnezeu știe că nu valora mare lucru, dar eu cred că tu vei ajunge încă mai rău ca ea!

Peggy înălță capul, luptând cu migrena, somnul și dorința de a plânge. Nu-și mai amintea prea bine ce urmase, dar poate mătușa Rosemary o ținuse departe de formalități, de frică să nu o facă de râs? În taxiul care le ducea înapoi acasă, fata bătrână ținuse cutia cu urna pe genunchi ca și cum ar fi fost vorba de nitroglicerină.

— O vei recupera la majorat, șoptise ea categoric, și vei face ce vei considera de cuviință. Pe mine asta nu mă privește. Oricum nu mă iubea. Până atunci o vom așeza în dulapul mare din pod, pe ultimul raft.

A făcut așa cum spusese, iar Peggy, de atunci înainte, nu a putut să treacă niciodată prin fața dulapului fără a încerca un sentiment inexplicabil de frică amestecată cu

îmbărbătare.

Adormi cu această ultimă imagine în minte și se zbătu toată noaptea în mijlocul coșmarurilor confuze. Soneria deșteptării pentru călătoria oferită de Quarantine o făcu să se scoale sufocată. Era foarte frig în cameră și Peg își trecu prin păr pieptănul vechi clănțănind din dinți. O durea capul, apa de la robinet era abia călduță. Se dezmetici în grabă, dar nu avea curajul să înfrunte jetul dușului. Tremura de nervozitate și de oboseală. De cealaltă parte a geamurilor, noaptea începea să se destrame.

Un elicopter... era o idee neverosimilă. O idee de americani, dar lui Nuts i-ar fi plăcut foarte mult. Simți dintr-o dată că gura începe să îi tremure și făcu un efort pentru a-și reveni. Tristețea instală în ea un gol și o amorțire a simțurilor. Temându-se să nu piardă noțiunea timpului, se îmbrăcă repede și cobori în hol. Își pusese o pereche de blugi negri, un pulover bleumarin și un pardesiu gri. Era tot ce găsise mai închis și cât de cât prezentabil în bagajul ei. Samantha Weber era deja acolo, în mare doliu, foarte șic, cu gambele ei frumoase puse în evidență de arcuirea tocurilor înalte. Își plantase peste cocul greu, de un auriu pal, o pălărioară drăguță din catifea, cu voaletă. În această ținută austeră, părea foarte frumoasă și, bizar, sexy. Fără îndoială, pentru că negrul scotea în evidență aspectul catifelat al pielii albe, rozul buzelor... și stârnea tentația de a fi mușcată.

Tanner Holt și Cecilia nu își schimbaseră nimic din obiceiuri. Nu își făcuseră nicio toaletă și purtau amândoi impermeabile din pânză impregnată antracit. Tanner era în blugi, cu adidași în picioare. Părul legat în coadă îi flutura în bătaia vântului. Stătea plantat în mijlocul peluzei, ca o statuie grea coborâtă de pe soclu. Se mulțumea să clipească la intervale foarte scurte, ca un om care nu reușește să se trezească. Peggy avu

impresia că era îndopat cu tranchilizante și că se ținea în picioare doar printr-un miracol. Cecilia își strecurase mâna mică și uscată în palma groasă a soțului ei. Tremura învăluită de brizâ, cu o beretă din lână bleumarin înfundată până la sprâncene. Fața îi era de o paloare înspăimântătoare. Își mușca buzele până la sânge, ceea ce dădea trăsăturilor ei o mimică răutăcioasă și vicleană, puțin necuviincioasă. Annette își oprise scaunul la distanță. Cu capul plecat, aștepta fixându-și genunchii înveliți într-o pătură ecosez pe care uleiul de la butucii roților o marcaseră cu pete închise, de fiecare parte.

Nimeni nu vorbea. Ceața dimineții nu permitea să se distingă zidul proprietății. Peggy se întrebă dacă ziariștii erau deja acolo, cocoțați. Nici Cecilia, nici Tanner nu căutaseră să își ascundă privirile în spatele unor ochelari negri. De altfel, nu aveau niciunul și nici celălalt fața umflată a oamenilor care au plâns mult. Păreau mai degrabă speriați decât întristați... pradă unei frici surde. Din când în când, Tanner părea să iasă din reveria lui și își plimba peste toți privirea stupefiată, ca și cum s-ar fi pregătit să spună: „Hei! Ce așteptăm?” De fiecare dată când își înălța capul, mâna Ceciliei se crispa pe degetele lui groase, pentru a-l chema la ordine; atunci, el recădea în apatie ca un urs care își ascultă îmblânzitorul.

Elicopterul apăru în sfârșit deasupra liniei copacilor. Era un aparat mult mai mare decât ar fi crezut Peggy. Trebuiră să se dea înapoi pentru a se feri de suflul paletelor în timpul aterizării. Samantha Weber își duse mâna la pălărioară; întregul ei profil încântător se crispă exasperat.

Era într-adevăr un aparat mare, cu alură militară, a cărui marcă Peggy ar fi fost incapabilă să o precizeze. Coborâră doi bărbați cu căști care ajutară la îmbarcarea

Annettei, săltându-i scaunul, apoi ajutară doamnele să urce. Trebuiră să se așeze pe bănci confecționate dintr-un ansamblu de tuburi nichelate pe care se puseseră pături ale armatei, pentru a le face mai confortabile. Samantha Weber dădea piloților ordine scurte ce nu admiteau replică. Scaunul cu rotile al Annettei trebui fixat de perete cu niște chingi.

Peggy urmărea toate aceste preparative cu un ochi neîncrezător. Oare visa? Vor fi parașutați deasupra cimitirului? Această ceremonie funerară cu alură de comando crea o dispoziție proastă.

Ușa fu încuiată, apoi elicea începu să răscolească aerul, făcând imposibil orice schimb de cuvinte. Peggy se încordă și simți cum sania elicopterului părăsește solul.

În timpul călătoriei, avu impresia că Tanner a ațipit în două rânduri. Annette tremura de frig.

Încercase să se învelească în pledul ei pătat de unsoare, ceea ce îi dădea aparența unei bolnave transportate de urgență spre o unitate de terapie intensivă.

„Raidul” dură vreo douăzeci de minute, apoi aterizară în mijlocul unui cimitir pustiu, pe o suprafață întinsă, pietruită. Peggy nu avea nicio idee despre locul în care se aflau.

Coborâră din elicopter și pătrunseră într-o clădire din marmură neagră, deasupra căreia se înălța un coș lung. Crematoriul. Prezența treptelor numeroase îi obligă pe maeștrii de ceremonii să vină în ajutor Annettei, ale cărei mâini se crispau cu furie pe brațele scaunului de fiecare dată când era ridicată în aer. Privind-o urmând cortegiul, Peggy se întrebă încă o dată ce legături o uneau pe infirmă de familia Holt.

După părerea ei, Annette se ocupase destul de puțin de copil... atunci? Care era rolul ei în sânul clanului? Dacă

nu fusese decât o bonă interimară, care era motivul prezenței sale pe lângă cuplu? „Tanner a adus-o de la clinica unde a fost spitalizat”, declarase George Quarantine. Adusă? Așa cum aduci o maimuță îmblânzită dintr-o călătorie în insule? Era în mod clar aici ceva de neînțeles și care nu se potrivea absolut deloc cu caracterul Ceciliei, pe care cu greu ți-o puteai imagina în rolul de doamnă caritabilă.

Trebuiră să coboare în criptă pentru a asista la incinerare. Sicriul minuscul de pe banda rulantă ce ducea în foc o făcu pe Peggy să se tragă înapoi. Remarcă faptul că nu era niciun preot, nu era muzică și nicio floare. Apăsa peste tot o austeritate cumplită. După aspectul participanților, un martor neinformat ar fi putut crede că era vorba despre o incinerare comandată de oameni săraci. Numai Samantha Weber aducea o notă stranie de lux în mijlocul tuturor acelor haine jerpelite, până într-acolo încât ajungeai să ai impresia că ea era marea ordonatoare a pompelor funebre.

Peggy fu nevoită să se dea în dosul marmurei zidului, pentru că simțea că i se învârte capul. Nu avusese curajul să mănânce înainte de a pleca și genunchii aveau tendința de a i se îndoi sub greutatea corpului.

Maestrul de ceremonii dădu ordinul de introducere în foc și toată lumea se dădu înapoi instinctiv când văzu deschizându-se placa din fontă a cuptorului. Printr-o șoaptă distinctă, o anunță pe Samantha Weber că ceremonia avea nevoie de o oră bună și propuse să conducă familia în salonul de așteptare.

Annette refuză și ceru să fie dusă în cimitir, iar Peggy hotărî să o imite. Ideea unui interminabil *tete-â-tete* silențios cu soții Holt îi era de nesuportat. Departe în spatele infirmei, o luă pe aleea centrală a cimitirului. Era foarte frig și briza îi traversa hainele, înghețând-o până la oase. Nu voia mai ales să se uite peste umăr, de

frică să nu vadă fumul ieșind din coșul înalt care domina împrejurimile. Privirea îi alerga pe pietrele tombale, pe numele tuturor necunoscuților ce se odihneau acolo... și își dădu seama că, prin asociere de idei, aceste imagini o duceau toate la misterele de la Hunter Hall: la stela labirintului... la identitatea adevăratului autor al manuscriselor publicate de Tanner Holt...

Cu o durere ascuțită, își aminti cum, de două ori, avusese impresia, zărindu-l pe Nuts culcat pe o bancă la intrarea în labirint, că ar fi contemplat un cadavru... Premoniție? Intuiție difuză a unui complot în curs de elaborare?

La vreo cincizeci de metri în fața ei, Annette înainta în reprize scurte; roțile scaunului lăsau două dâre paralele în pietrișul cenușiu al aleii. La ce se gândea oare? La ce se gândeau toți? Ce se afla oare sub acele fețe înțepenite, sub acele măști de carne vie, la fel de inexpresive ca niște mulaje din ceară? Tocmai se ardea un copil, un copil care fusese omorât din motive misterioase, și nimeni nu spunea nimic, ca și cum tuturor le-ar fi fost frică să nu se trădeze deschizând gura. „Se supraveghează...”, își spuse Peggy. Da, asta era: nu și-ar da drumul în prezența ei. Ea nu făcea parte din clan, nu era decât o piesă adăugată, un martor incomod.

Un troncănit de tocuri pe dalele de granit o făcu să își dea seama că Samantha Weber ieșise și ea, să fumeze o țigară. Peggy avu o izbucnire de ură. Oare cum era cu putință să umbli cu o brichetă și să inhalezi fum într-un moment ca acesta? Se scutură, înghițindu-și furia. Privirea femeii blonde și înalte alunecă peste ea fără a se opri. Peggy se gândi la Tanner și la Cecilia. Ce făceau oare acolo sus, în sala funerară? Vorbeau cu glas scăzut sau... sau scriitorul sfârșise prin a adormi de-a binelea, ghemuit pe canapeaua ce ocupa unul din colțurile

încăperii?

În timpul orei care urmă, Peggy nu încetă să se gândească la mama ei și la prințesa Ozotsukoi. Muriseră amândouă fără ca ea să reușească să stabilească cel mai mic contact cu ele. Se gândi că, de la naștere, nu făcuse decât să trăiască printre străini, oameni despre care nu știa nimic. Cu Nuts, fusese pe punctul de a reuși ceva... De a stabili un embrion de complicitate.

Dar poate era doar închipuirea ei... Poate că Nuts se jucase cu ea ca și cu celelalte bone și nimic mai mult?

În sfârșit, apărură Cecilia și Tanner. Cecilia ținea la piept o cutie sumbră. Urna care conținea cenușa lui Dalton. Peg strânse din dinți amintindu-și cât de fierbinte fusese cea a mamei sale atunci când mătușa Rosemary o primise din mâinile maestrului de ceremonii. Atât de fierbinte... Curios, ea se liniștise, ca și cum această căldură ar fi aparținut vieții... Ca și cum această căldură constituia un fel de protecție împotriva frigului morții. Absurd. Imagini grotești îi trecuseră prin minte: Aladin și lampa fermecată... Geniul ascuns în fundul urnei de bronz, un omuleț trăind o viață magică și secretă între pereții recipientului.

Samantha Weber le făcu semn să se întoarcă la elicopter. Plecau. Urcară cu toții în aparat. Peggy nu putea să-și desprindă privirea de urna de metal pe care se crispau mâinile slabe ale Ceciliei.

Elicopterul se ridică de la pământ. Mai târziu, când survolau câmpia, Cecilia deschise ușa centrală. Prinsă de o centură de siguranță, se apropie de margine și vărsă în gol conținutul cutiei de bronz. Cenușa se împrăștie ca o răbufnire de alb aspirată de vânt.

Peggy se gândi că lui Nuts i-ar fi plăcut ideea: să sară dintr-un elicopter în plin zbor ca un parașutist catapultat deasupra junglei pentru o misiune de comando.

Imediat după aceea, începu să plângă.

Capitolul 20

Când ajunseră la Hunter Hall, din nori ieșea un soare rece. Reporterii urcați pe scări îi fotografiau cu teleobiective, dar nimeni nu făcea nimic să îi alunge. Samantha Weber întârzie puțin în hol, întreținând o conversație laborioasă cu Cecilia, în timp ce Annette și Peggy pregăteau ceai și cafea. Tanner Holt dispăruse de îndată ce trecuse pragul casei. După-amiaza se scurse în această ambianță cenușie și rece, cu schimburi de fraze goale, apoi Cecilia se ridică. Voia să se asigure că Lee nu suferise în absența ei și Peggy înțelese că, în timpul acelor ore care trecuseră, ea trebuie să își fi etalat comori de energie pentru a-și disimula nerăbdarea de a urca să își vadă fiul. Pagina era întoarsă pentru totdeauna. Dalton încetase să mai existe în memoria mamei sale adoptive. Samantha plecă, iar bona adusă pentru această împrejurare o urmă.

Noaptea se lăsa încet. Peggy își frecă mecanic umerii. Ar fi dat orice să se întoarcă la Londra. Întunericul cuprinse casa și holul mare și gol i se păru dintr-o dată amenințător. Se retrase în aripa de vest, găsindu-și scuza că voia să își ocupe mâinile cu ceva. Își petrecu o oră aranjând oficiul, curățind vesela și faianța. Cel puțin, dacă i se va cere să plece mâine, să lase în urmă totul în ordine.

Când traversa holul cu pași de pâslă, le zări pe Cecilia și Annette lângă șemineul de granit în care se hotărâseră în sfârșit să aprindă un foc din butuci. Soția

lui Tanner îl ținea pe Lee pe genunchi și infirma agita o jucărie sub nasul copilașului. Zâmbeau amândouă, amuzate de reacțiile copilului care le expedia lovituri cu pumnii, făcând bule de salivă.

Peggy se ascunse în umbră, cu respirația întretăiată, în timp ce o frică inexplicabilă punea stăpânire pe ea și îi zburlea pielea de pe brațe. Exista în această scenă ceva care o îngrozea, dar nu putea determina exact ce.

Era ceva în legătură cu expresia celor două femei. Cu mimica liniștită plasată pe trăsăturile lor. Zâmbeau. Se prosteau deasupra copilului ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

„Doamne!” își zise Peggy cu stomacul strâns. „Moartea lui Dalton le-a făcut un serviciu... De acum înainte, Lee este în siguranță. Niciodată nu va mai veni Nuts să se aplece deasupra leagănului pentru a încerca să-l sufoce cu perna. Nu vor mai trebui să tremure noaptea, așteptând să scârțâie parchetul... Nu vor mai trăi în frică, temându-se de o clipă de neatenție... Totul este cum nu se poate mai bine. Lucrurile au intrat în sfârșit în normal.”

Respira în salturi, conștientă de ceea ce implica teoria pe care tocmai o enunțase. Dar această scenă de fericire domestică i se părea insuportabilă. Se săturase să își repete că cele două femei aveau nevoie să uite stresul din ultimele zile, aplecându-se asupra copilului atât de frumos, atât de viu... nu putea să reducă la tăcere vocea aceea care îi șușotea în cap.

Se pitulase după zidul cu lambriuri, cu genunchii tremurând, în această parte a salonului cufundată mereu în întuneric, și privirea îi rămânea ațintită asupra grupului adunat în fața șemineului.

Într-un soi de halucinație datorată tensiunii nervoase, avu iluzia că tocmai contempla una dintre acele gravuri moralizatoare din epoca victoriană. Sub desen figurau

cuvintele „asasinii nepedepsiți”.

Cedă amețelii, îngrozită de acest gând care o umplea toată cu forța unei convingeri viscerale. Mai mult ca niciodată, avu certitudinea că Dan nu se atinsese de băiat și că nici măcar nu se apropiase de el. Nu, altcineva îl omorâse pe Nuts. Cineva care locuia în această casă... Un dușman interior. La Hunter Hall nimeni nu avea alibi pentru noaptea crimei, Peets îi spusese. Oare Cecilia, sătulă să tremure pentru Lee, hotărâse să se debaraseze o dată pentru totdeauna de această amenințare ce dădea târcoale în jurul leagănului?... Sau cineva o făcuse în locul ei? Pentru a-i face un serviciu?

Cineva care o cunoștea bine și care îi citea gândurile, cineva căruia îi stătea pe inimă să se facă util și să își plătească datoria? O infirmă, de exemplu. O infirmă adusă de pe drumuri de familie și doritoare să își dovedească recunoștința?

Peggy își duse mâna la gură pentru a estompa geamătul pe care nu reușise să și-l oprească. Annette spusese ceva ciudat a doua zi după crimă. O considerație deplasată în legătură cu moartea lui Nuts. Ce anume?

„Era nebun, da! Un viitor ucigaș în serie! Sămânță de spintecător... dar îl iubeam totuși. Nu-i chiar o nenorocire că a fost omorât... Poate asasinul a adus un serviciu societății, cine știe? În cinci sau șase ani ar fi violat și ar fi sugrumat poate o fetiță.”

Da, asta era ori ceva pe-aproape, dar această simplă frază se deschidea deasupra unei prăpăstii. Infirma, simțindu-se rudă cu puștiul retardat mintal, nu își arogase oare dreptul de eutanasie? Annette, această dragă Annette culeasă de Tanner Holt; această biată Annette închinând un adevărat cult scriitorului și grijulie să servească familia cât mai bine cu putință,

după posibilitățile ei…

Peggy închise ochii. Ar fi vrut să poată apăsa pe un buton și să anuleze gândurile care zbârnâiau în ea, așa cum se șterg mesajele de pe un robot telefonic. Ar fi vrut chiar ca această idee să nu îi mai mijească niciodată… dar, iată, răul era făcut. Balonul se spărsese la suprafața conștiinței ei.

Annette? Nu, era absurd. Annette? Annette era infirmă. Cum ar fi putut duce la bun sfârșit toată operațiunea? Mai ales groapa… Groapa în care fusese găsit Nuts, cum ar fi putut ea s-o sape de pe scaunul rulant? Era practic imposibil… Și totuși, Nuts nu spusese ceva în legătură cu căpitanul Müller, care îl aștepta așezat în mijlocul labirintului?

Așezat. Nu în picioare, într-o poziție marțială, cu mâinile încrucișate la spate, ca orice ofițer care se respectă, nu: așezat. Se putea presupune, evident, că asasinul alesese această poziție pentru a nu risca să fie zărit de la ultimul etaj al casei… dar se putea de asemenea să fi stat așa pentru că îi era imposibil să stea altfel?

„Haide, gândește-te bine… Cine poate afirma că groapa a fost săpată de criminal? Nu e decât o supoziție fără fundament. Una *apriori*. Căpitanul Müller ar fi putut foarte bine să se mulțumească să aducă un hârleț și să îi comande lui Nuts să degajeze intrarea în tunelul ce ducea în Germania. Și dacă exact acolo era adevărata rațiune a acestei povești aberante cu pasajul secret? Să aduci copilul ca să efectueze o muncă de care criminalul nu era, fizic vorbind, în stare?”

Ipoteza stătea în picioare. O dată groapa terminată, fusese suficientă o lovitură de hârleț pentru a adormi țâncul. De astupat groapa nu era o treabă imposibil de făcut de pe un scaun, iar Annette avea brațe foarte puternice.

„Nu te grăbi așa de tare!” își spuse Peg, ale cărei mâini tremurau. „Oare Nuts n-ar fi recunoscut-o pe Annette dintr-o privire?”

Nu, absolut deloc, pentru că exista capa aceea lungă cu care era acoperit căpitanul Müller de la umeri până la picioare. O pelerină sub care se putea ascunde un scaun de infirmă. Pentru față, casca și masca de gaze asigurau o protecție suficientă. Îi fusese ușor Annettei să își preschimbe vocea, iar pastila respiratorului contribuise și ea la deformarea glasului, dându-i un timbru de neidentificat.

O dată săvârșit omorul, ea acoperise groapa și părăsise labirintul, ștergând cu ajutorul unei mături urmele de roți lăsate de fotoliu. Avusese mereu grijă să meargă pe pietriș, acolo unde nu se putea imprima nicio urmă definitivă.

„Dar pe urmă”, se gândi Peg. „Cum făcuse pentru a ascunde stela și lucrurile căpitanului Müller sub rulotă?”

Aici exista o imposibilitate materială flagrantă. Nu putea face drumul până la Bludbury în scaunul cu rotile și cu atât mai puțin să se bage sub rulotă pentru a săpa o groapă…

Avusese oare un complice? Nu, nu părea prea logic.

„Și totuși, totul o acuză”, își spuse cu febrilitate Peggy. „Chiar absența capei din echipamentul recuperat. De ce numai casca și masca, din moment ce toate desenele lui Nuts îl reprezentau pe căpitanul Müller îmbrăcat cu pelerina neagră? Pentru că risca să aibă ulei pe ea, de asta! Unsoare din aceea care servește la ungerea roților la scaunele pentru paralitici. Urme de ulei repartizate simetric și foarte revelatoare. Iată de ce capa nu putea să ajungă pe mâna poliției!”

Dar asta nu explica totuși cum ajunseseră casca, stela și masca sub rulota lui Dan.

Peggy se poticnea aici. Un complice? Nu, era foarte greu de crezut, Annette nu putea acționa decât singură. Ea concepuse acest plan de-a lungul a săptămâni întregi, pe măsură ce ura ei față de Nuts creștea. Și se hotărâse să treacă la acțiune când copilul încercase să îl înece pe fratele lui mai mic. O făcuse pentru Cecilia și pentru Tanner, pentru a-i debarasa de această povară care le otrăvea existența... O făcuse din bunătate, pentru a face un serviciu, ca o servitoare zeloasă, ca o cățea fidelă, doritoare să-și plătească datoria... Omorâse din recunoștință.

Peggy o șterse din salon și alergă să se refugieze în bucătărie. Trebui să se aplece deasupra chiuvetei și să vomite, pentru că stomacul îi era întors pe dos de spasme nervoase.

„Hai, continuă”, îi șoptea vocea mică și răutăcioasă. „Nu ți-ai terminat treaba! Trebuie să explici cum a ajuns echipamentul căpitanului Müller sub rulotă.”

„Din întâmplare”, își zise dintr-o dată tânăra. „Pentru că Dan se afla acolo, ascuns în pădure, și pentru că a văzut-o pe Annette ascunzând casca și masca de gaze într-o văgăună sau în scorbura unui arbore, acolo unde, cu puțin timp înainte, aruncase și stela cu planul labirintului. Le-a luat din fetișism, așa cum altădată, la Cambridge, făcuse cu lucrurile din pubelele lui Tanner Holt. Era de o mie de ori mai bine decât un ciorap sau o panglică veche de la mașina de scris... era ceva misterios, magic. A sărit zidul, ducându-și achiziția fără să știe că fusese utilizată pentru o crimă. A îngropat-o sub rulotă din precauție, așteptând... A furat echipamentul căpitanului Müller cu excepția pelerinei, pe care Annette trebuise să o ardă în cazan din cauza petelor de ulei și de noroi. Apoi el a revendicat crima ca pe o recompensă, pentru că îi încununa cariera de fan profesionist și această inițiativă a mulțumit pe toată

lumea.

Peggy se împiedică de un scaun. Gustul de fiere din gură îi reinstaură greața. Încercă să vomite a doua oară, dar stomacul îi era gol și spasmele o îndoiră de mijloc.

Creierul ei continua să analizeze ipoteza în toate sensurile. Annette furase stela... Annette îl omorâse pe Nuts...

Oare provocase și venirea lui Dan printr-o scrisoare anonimă? Se mulțumise să folosească acest asistent involuntar, descoperindu-l în parc?

„Ar fi putut să îl cunoască la Cambridge", își zise Peggy. „Să îl repereze din mulțimea celorlalți fani. A putut să îl aleagă în funcție de naivitatea lui și de zelul lui, de disponibilitatea lui. De asemeni: rulota, absența legăturilor sociale... Era ușor să i se aducă la cunoștință schimbarea adresei familiei Holt. Ea ar fi putut să plănuiască să îl utilizeze ca vinovat, pentru că știa că, în ochii polițiștilor, el ar oferi dintr-o dată o imagine dintre cele mai suspecte."

Totul stătea în picioare. Piesele de puzzle se potriveau de minune. Annette avusese posibilitatea de a comite crima fără să se ridice din scaunul ei și încă dintr-o rațiune lăudabilă, aproape din caritate.

Peggy se simți epuizată. O sudoare glacială îi îmbrobonea fruntea. Pentru a se reconforta, se forță să mănânce câteva prăjituri seci și își făcu o ceașcă de ceai.

„Tu știi", îi șopti vocea. „Știi, dar nu poți dovedi nimic..."

Capitolul 21

Acum nu mai îndrăznea să se întoarcă în salon. Îi era frică să n-o trădeze expresia feței. Cum mai putea de acum înainte să i se adreseze Annettei fără ca vocea să îi sune fals?

O forță misterioasă o împinse totuși să înainteze până în pragul camerei, o fascinație căreia nu i se putea opune. Rămase acolo, în întuneric, tăcută, iscodind cele două femei care gâdilau bebelușul.

Până unde ignora Cecilia vinovăția infirmei? Nu bănuia adevărul, puțin, măcar puțin de tot? Lăsase lucrurile să meargă de la sine? Da, aici era partea cea mai înfiorătoare. Fusese conștientă la un moment dat, cel puțin fugitiv, de mașinația care se pregătea în umbră? Și preferase să închidă ochii... să lase evenimentele să se deruleze pentru că, în definitiv, Annette venea în întâmpinarea dorințelor ei cele mai secrete?

Acum ele își vor împărți copilul. Annette își câștigase adopția, niciodată nu va mai putea fi dată afară, trimisă de unde venise. Devenise îngerul păzitor al familiei Holt, ucisese pentru a-l proteja pe Lee, eliminase sămânța rea. Era intangibilă.

Peggy fugi până în capătul aripii de vest, unde să nu mai audă râsetele complice ale celor două femei și cotcodăcitul copilului. Se aruncă în pat și plânse până ce epuizarea o copleși, după care alunecă într-un somn adânc.

Se trezi o oră mai târziu. Era întuneric și parcul se

umplea de ceață. Spera că vremea rea va alunga ziariștii. A doua zi, moartea lui Nuts nu va mai interesa pe nimeni, pentru că vinovatul își mărturisise crima.

Se duse să se spele pe față cu apă rece. Trăsăturile îi erau buhăite și se considera urâtă. Nu mai reușea să gândească normal; creierul îi era parcă golit de sânge.

Un zgomot de pași pe culoar o făcu să tresară. Intrând imediat în alertă, se întoarse cu mâinile pe jumătate ridicate, gata să se apere. Era Peets, înfășurat tot cu impermeabilul său galben, care aducea hârtii la semnat. Un supliment al anchetei, câteva puncte de detaliu care trebuiau lămurite. Păru surprins descoperind-o atât de trasă la față. Se instalară în cameră. Ea observă că bărbatul, jenat, nu îndrăznise să se așeze pe pat. Îi ceru să precizeze ore, date, un nomenclator detaliat al actelor și gesturilor sale din ultimele zile. Ea înțelese foarte repede că încerca de fapt să determine natura exactă a legăturii ei cu Dan.

„Ce prostie!” își zise ea tristă. „E atât de bătrân, încât nu poate admite că o fată s-ar putea culca cu un băiat numai la zece minute după ce l-a cunoscut!”

Și, dintr-o dată, pentru că era obosită și pentru că se săturase, hotărî să îi expună teoria ei despre Annette. Îi spuse tot, fără să omită nici cel mai mic detaliu. El o lăsă să vorbească fără a face niciun comentariu, cu trăsăturile chipului său de ceară la fel de imobile ca ale unei statui. Peggy își dădu seama că vorbea prea repede, dar nu se putea abține, trebuia o dată să scoată afară tot! Să scape de acest secret otrăvit…

— Frumoasă combinație, spuse simplu Peets când ea se opri, la capătul puterilor. A naibii lucrătură, într-adevăr…

— Nu mă credeți? spuse fata imediat, în apărare.

— Aș spune pur și simplu că e cam la fel de credibil ca un roman de Agatha Christie… E grozav pe hârtie, dar în

viața de toate zilele nu se ucide așa. Mașinațiile geniale nu există decât în romanele polițiste. În realitate, asasinii sunt în general nebuni, sangvini sau imbecili. Adică nu au creierul sau clarviziunea pentru a programa o treabă așa de complicată. Statisticile arată că sunt arestați în majoritatea cazurilor în patruzeci și opt de ore după crimă. În toată istoria crimei, niciunul din ei n-a fost vreodată capabil să construiască eșafodajul unei combinații ca cea pe care mi-ați expus-o. Nu sunt complet idiot, știu foarte bine de ce faceți asta: pentru a-l scoate basma curată pe Daniel Carmichael. Prefer să v-o spun imediat: n-o să vă meargă cu mine. Am vinovatul meu și n-am să-mi schimb hotărârea.

— Dan e nevinovat.

— Las-o baltă, oftă Peets adunându-și hârtiile. E un băiat drăguț, dar îi lipsește o doagă. De altfel, nici n-are rost să-l salvezi. E fericit așa. Știi că a lipit toate decupajele din presă care vorbesc despre el pe pereții celulei? Un singur lucru îl supără: că nimeni n-a înregistrat pe casetă video reportajele care i-au fost consacrate. Nu cumva ai făcut-o dumneata, din întâmplare? Asta l-ar încânta cu adevărat.

— Dar, protestă Peggy, este un om bolnav. Nu vedeți că ar face orice pentru a deveni celebru?

— Ba da. Și asta a și făcut. A omorât plodul unei celebrități.

— Nu asta voiam să spun. E un mitoman. S-ar acuza de orice ca să-i apară fotografia în ziare. În sfârșit! Trebuie să fiți obișnuit cu astfel de nebuni!

Peets se ridică să plece.

— Întrebați-l cum a obținut adresa secretă a familiei Holt! aruncă Peggy într-o ultimă tentativă, pentru a atrage atenția detectivului.

Peets rămase pe loc și ea simți că atinsese un punct sensibil.

— Am făcut-o deja, spuse ea. Nu vrea să răspundă. Pretinde că vrea să-și protejeze sursele de informație. Facem anchetă la Samantha Weber, editoarea.

— Scurgerea de informații nu vine de acolo. Annette l-a contactat la Cambridge de cum a știut unde se va instala familia. Ea a studiat dosarul lăsat de agenție, fotografiile parcului și labirintului. Ideea omorului a și încolțit în mintea ei. A scos din dosar copia traseului și a distrus-o. Prima ei precauție, ajungând la Hunter Hall, a fost să facă să dispară stela. Pregătise tot în mintea ei. Știa deja foarte precis cum urma să procedeze. A inventat personajul căpitanului Müller pentru că știa că Nuts era gata să înghită o asemenea fantezie, l-a fabricat din tot felul de bucățele, cu obiecte recuperate de ici, de colo: o cască, o mască de gaze veche... Fir-ar să fie, știți la fel de bine ca și mine că astfel de porcării abundă în orice bazar! L-a ales pe Dan pentru că avea profilul ideal... I-a pasat adresa, în secret, în anonimat, fără dubiu. Era sigură că va urma familia în toate peregrinările.

— Mi-ați mai spus toate astea, o întrerupse Peets. E rocambolesc.

— Ba chiar deloc, este doar o crimă perfectă... perfectă pentru că adevăratul mobil nu iese la iveală și pentru că v-a fost livrat un vinovat fals.

— Există totuși o hibă în toată teoria dumitale, aruncă polițistul făcând un pas spre ușă. Alegi interpretarea care îți convine, dar se pot foarte bine imagina și altele. De exemplu, că vajnicul căpitan Müller se așeza pur și simplu pentru a fi la nivelul copilului... Pentru a crea un climat de complicitate.

— Pe dracu'! bombăni Peggy indignată de atâta rea credință. Dumneavoastră sunteți cel care face un triaj arbitrar în datele problemei. Nuts însuși mi-a zis de multe ori că Müller îl aștepta șezând în inima labirintului!

— OK, așezat din precauție, pentru a nu risca să fie zărit de la ultimul etaj al casei, ceea ce dovedește că e vorba de cineva care n-a intrat niciodată în casă, pentru că altfel ar fi știut că nu se poate distinge nimic în labirint, nici chiar de la ultimul etaj. Or, Dan n-a intrat niciodată în magherniță!

— Interpretați în mod abuziv! protestă Peggy. Müller era așezat pentru că nu putea, fizic vorbind, să adopte o altă poziție.

— N-am să pierd timpul discutând cu dumneata, se impacientă Peets. Și să nu te-apuci să povestești presei toată istoria asta, c-ai să ai un aer și mai idiot decât până acum.

— Dan este nevinovat, s-a servit cineva de el.

— Iar dumneata, dumneata ești o exaltată gata să imagineze orice fabulație pentru a-ți salva amantul. Ah, te pupa așa de bine?

Pronunțând această ultimă perfidie, se răsuci pe călcâie, iar Peggy nu făcu nimic pentru a-l reține.

Capitolul 22

Peggy a trăit până seara într-o stare de nervi deplorabilă. Imaginile omorului nu încetau să îi defileze prin minte, subțiindu-se de la o oră la alta. Această reconstituire mentală căpăta o nuanță obsesivă ce o speria. Nu se mai putea gândi decât la asta. Numai la asta. Acum era convinsă că făcuse pe deplin lumină asupra împrejurărilor crimei. Cărțile erau aici, etalate în fața ei; mai existau câteva zone de umbră, dar de mică importanță. Ele reprezentau partea de hazard, de noroc și de risc acceptat cu care trebuie socotit totul în acest fel de operațiune. Mașinația urzită de Annette era genială. Având grijă să furnizeze un vinovat poliției, infirma dezamorsase automat orice curiozitate intempestivă. Acum era clar că Gurner Peets nu va scotoci mai departe; pentru el, ancheta era închisă, nu mai era cazul să-și bată capul.

Peggy deschise robinetul pentru a-și trece apă rece peste frunte și obraji; avea impresia că are febră. Imaginile crimei o urmăreau, teribil de precise... O vedea pe Annette înaintând către labirint, cu o boccea pe genunchi. Totul era ascuns sub pelerina rulată: hârletul pliant, mătura cu care șterse urmele, un exemplar din *Bombardierul infernului* și o rolă de leucoplast. La ieșirea din casă, se asigurase de prezența lui Dan, adăpostit în pădure. Tânărul se credea șmecher, dar nu era destul de dotat pentru a se ascunde; de fiecare dată când își amăgea așteptarea, nu putea

rezista să nu tragă o țigară sau să mănânce bomboane. Flacăra brichetei era ușor de reperat pentru un observator inițiat; cât despre foșnetul ambalajelor de la dulciuri, se auzea de departe. Annette avea grijă să se deplaseze întotdeauna în zonele cu obscuritate compactă: de-a lungul zidurilor sau tufișurilor, astfel încât să nu riște să fie surprinsă pe un eventual clișeu. Astfel, dacă Dan încerca să îi capteze imaginea, era pe cheltuiala lui. Ea știa că nu dispune de materiale prea perfecționate și că folosește un simplu film din comerț, de sensibilitate mediocră. Pentru a micșora și mai mult riscurile, se îmbrăca în negru și își punea o cagulă. În plus, avea drept principiu să nu îi dea întâlnire lui Nuts decât în nopțile fără lună, când vizibilitatea era extrem de redusă, și mai ales să ajungă întotdeauna înaintea lui, astfel încât să n-o vadă niciodată în mișcare.

De fapt, băiatul nu era chiar atât de credul, și lui i s-ar fi părut straniu s-o vadă înaintând într-un mod atât de puțin natural, alunecând, ca să zicem așa, deasupra solului... De aceea ea ajungea întotdeauna prima și se instala în mijlocul labirintului. Silueta bondoacă pe care o oferea astfel îi dădea aspectul unui bărbat șezând într-o postură tipic indiană. „*Pow-wow*”, spusese Nuts... Ea fusese desigur cea care sugerase această explicație, impunând aceeași atitudine și copilului pentru a evita întrebările. După încheierea întâlnirii, ea îl trimitea înapoi pe Nuts mai întâi, tot pentru a evita să fie văzută mișcându-se.

În acea noapte, se angajase în labirint la lumina unei lanterne de buzunar. Învățase traseul pe dinafară, așa încât devenise în stare să-l deseneze cu ochii închiși. Cu câteva secunde înainte de a ajunge în centrul labirintului, stinsese lanterna, pentru a avea timp să-și facă deghizarea grotescă.

Ce i-o fi spus lui Nuts?

„Seara asta e o seară mare. Plecăm în Germania. Intrarea în subteran e aici, la picioarele tale, va trebui să sapi ca să o degajezi, întrucât nimeni n-a mai folosit-o de la sfârșitul războiului... Este o mare onoare pentru tine.”

I-a aruncat hârlețul copilului, care s-a apucat de treabă. Nuts era viguros, plin de energie. Probabil că nu i-au trebuit mai mult de douăzeci de minute pentru a-și săpa propriul mormânt. Restul fusese ușor.

Apoi, o dată treaba terminată, Annette ieșise cu bocceaua pe genunchi și se dusese să ascundă casca, masca de gaze și stela sub un tufiș. În tot acest timp, simțise privirea lui Dan arzând de curiozitate. Putea s-o vadă, dar nu și s-o fotografieze. El nu risca mare lucru: dacă încerca, nu obținea decât niște poze negre populate de forme vagi. Ea făcuse accesoriile să zornăie pentru a trezi atenția tânărului. Știa că nu va rezista dorinței de a intra în posesia acestor obiecte ciudate și îi studiase îndelung comportamentul acolo, la Cambridge. Era ceva de cleptoman în el și momeala pe care i-o arunca era prea tentantă.

Se întorsese exact în momentul în care izbucnea furtuna. Fusese iar destul de abilă pentru a nu se deplasa decât pe pietriș, acolo unde roțile scaunului nu lăsau urme de nești. Apoi intrase în casă, unde fierbea cazanul, la parter, și arsese pelerina, elementul acuzator. Pentru a termina, se strecurase în pat la primul bubuit de tunet, așteptând urmarea evenimentelor.

Peggy tresări când auzi scrâșnetul unei mașini urcând pe alee. Dădu la o parte perdeaua de la bucătărie, căci se temea de o intruziune a ziariștilor, dar nu era decât Range Rover-ul lui George Quarantine. De altfel, presa începea să bată în retragere, chemată prin alte locuri de o actualitate mai suculentă, atentate sau luări de

ostatici.

Tânăra simți o mare plăcere văzându-l pe Quarantine, dar ieși din oficiu, pentru că nu dorea să se apropie de Annette și de Cecilia. Trecu o bună jumătate de oră până când să intre George în bucătărie. Când își făcu apariția, avea un aer trist și obosit.

— Sunt dezolat că n-am putut veni mai devreme, zise el cu un gest stângaci în direcția fetei. Samantha mă abandonase în Franța pentru povestea aia cu biografia... a trebuit să port eu negocierile în locul ei.

Fără să se gândească, Peggy se aruncă la pieptul bărbatului și izbucni în hohote de plâns. Îi era ciudă că se dădea astfel în spectacol, dar era la capătul nervilor. Quarantine o strânse în brațe fără a insista, într-o îmbrățișare frățească.

— Îmi închipui că trebuie să fi fost foarte dur pentru tine, șopti el. N-am încetat să mă gândesc la tine, acolo, în vila imbecilului ăla de actor. Aș fi dat orice să mă întorc, dar Samantha a fost de neclintit. A trebuit să încep înregistrările fără întârziere...

Peggy se desprinse și se duse să rupă o bucată din sulul de șervețele de hârtie, să își sufle nasul și să se șteargă la ochi.

— Nu-i grav, șopti ea. Ai avut timp frumos, cel puțin?

— Nu știu, bătrânul ăla trăiește cu perdelele trase, la cincizeci de metri de o plajă privată pe care nu pune niciodată piciorul.

— Este foarte cunoscut?

— Nu, e un actor de mâna a treia care a avut totuși norocul să se însoare cu fata unui producător. Viața lui personală nu prezintă prea mare interes, dar a fost vecin cu toate starurile ecranului. Posedă un stoc de mii de anecdote caraghioase, deșănțate, răutăcioase. Oamenii adoră bârfele, de asta ține Samantha la cartea pe care vrea s-o scoată.

— George, răsuflă dintr-o dată Peggy. Am putea ieși de aici? Să mergem să ne plimbăm undeva? Mă sufoc în casa asta... și apoi, trebuie să-ți vorbesc.

— Desigur, făcu Quarantine cu grabă. Trebuia să mă fi gândit de la început. Haide.

— Nu la Bludbury...

— Nu, vom merge la Chestford, e foarte drăguț.

Ieșiră din casă ca niște hoți. Când Rover-ul trecu pe poartă, cei câțiva fotografi aflați încă la posturi mitraliară vehiculul, dar se simțea clar că numai o fotografie înfățișându-l pe Tanner Holt prăbușit i-ar fi făcut fericiți. De altfel, nu mai era multă lume. Mașinile televiziunii dispăruseră și mai rămăseseră doar câțiva paparazzi îmbufnați, desigur niște liber profesioniști veniți aici în speranța obținerii unei fotografii vandabile.

Peggy privea câmpul defilând fără să-l vadă. George depunea eforturi mari pentru a umple liniștea. Vorbea despre Franța, despre Coasta de Azur, despre funcționarii francezi puțin amabili și leneși, despre autohtonii agresivi și lăudăroși.

— În noaptea în care..., zise el cu o voce surdă, în sfârșit, în noaptea în care a fost omorât Nuts... polițistul acela dezagreabil, Peets, ne-a sunat acolo. Se lumina de ziuă. Dacă dormeam de două ore. Gazda noastră ne ținuse treji până la ora trei dimineața... A trebuit să râdem la fiecare anecdotă, să ne extaziem de umorul lui. Mă durea capul. La început n-am înțeles mare lucru. El o interoga pe Samantha în legătură cu dosarul agenției, cu labirintul... harta pierdută. Apoi a trebuit să i-l dăm la telefon pe stăpânul casei, pentru a confirma că eram cu el la ora... la ora crimei. Drace! Era oribil de jenant. Aveam aerul a doi intriganți cu conștiința nu prea curată. Pe Samantha a cuprins-o o furie abominabilă. Presupun că Peets voia să știe dacă alibiul nostru stătea în picioare. Dar ce motiv am fi avut noi să-l ucidem? La

dracu', eu cel puțin nu-i adresasem decât trei sau patru cuvinte pustiului ăla... Ca să spun drept, mă îngrozea.

— Știai că era adoptat? întrebă Peggy, pe care văicărelile acestea o enervau.

— Da, sunt asistentul Samanthei, nu-mi poate ascunde tot... Dar era o informație clasată, nu trebuia să faci niciodată nici cea mai mică aluzie. Pustiul nu trebuia să afle, pentru că i-ar fi sporit gelozia față de Lee...

— Cum a reacționat Samantha când a aflat de moartea lui Dalton?

Quarantine se foi pe scaun și răsuci volanul.

— Nu a întristat-o cu adevărat. Ca mulți alții, se gândea că pustiul era irecuperabil și că însemna un veritabil pericol pentru bebeluș. Îmi repeta adesea că Cecilia regreta amarnic adopția.

— Confirmi ceea ce cred că am constatat eu însămi, zise fata. Și anume că moartea lui Nuts îi aranjează pe toți, în definitiv.

— Nu trebuie să spui așa ceva, protestă Quarantine vizibil jenat.

— Nu fi ipocrit, bombăni Peggy. Nu ești departe de a gândi același lucru. Mărturisește!

— Recunosc că povestea asta e atroce și că ne aduce, pe undeva, un soi de ușurare de care toți ne rușinăm. Cam ca atunci când cineva moare după o lungă perioadă de decădere psihică... Vezi, e destul de penibil zici verde-n față: da, eu cred că Nuts ar mai fi încercat să-și omoare fratele... Cecilia trăia într-o stare de tensiune permanentă. Știa că va începe iar. Știa că e inevitabil.

— Ar fi putut să-l trimită pe Dalton într-un centru specializat.

— Asta n-ar fi schimbat mare lucru. Ar fi fugit ca să se întoarcă la Hunter Hall. Ar fi acționat prin surprindere, o dată adormită neîncrederea Ceciliei.

— Va trebui să mergi să povestești toate astea la

procesul lui Dan Carmichael, spuse cu răutate Peggy. Ar putea fi considerate circumstanțe atenuante.

George se înroși și nu mai spuse nimic până la Chestford.

Se opriră la un han să ia ceai și sandvișuri. Noaptea de iarnă se instala deja, făcând câmpul apăsător. Lui Peggy îi păru rău pentru o clipă că avusese ideea acestei escapade. Era sătulă de ciulini și de brumă, ar fi vrut să regăsească luminile Londrei, hărmălaia din metrou. Simțea nevoia să vorbească, să-și împărtășească frământările. Așa cum făcuse cu Peets, hotărî să îi spună tot lui Quarantine.

— George, spuse ea drept preambul. Am să-ți expun o teorie care mă preocupă. Sigur o să ți se pară neclară, dar aș vrea să mă asculți fără să mă întrerupi... de acord?

— De acord, spuse bărbatul ridicând sprâncenele, dar mă neliniștești.

Îi spuse tot, șoptit, oprindu-se când chelnerița se apropia de masă. Când termină, își ațintă privirea în ochii însoțitorului ei.

— Ei? zise ea.

— E tulburător și înspăimântător, bâlbâi Quarantine. Mă face să-mi fie îngrozitor de frică pentru că e... verosimil. Complet verosimil. Și de o simplitate extremă. Era suficientă o pregătire meticuloasă, asta-i tot. Dar n-ai nicio dovadă.

— Și crezi că nu voi avea niciodată? Este cam ceea ce-mi spun și eu. Lucrul cel mai oribil este că Cecilia a ajuns probabil la aceeași concluzie ca și mine, dar că nu va spune nimic. Există de acum înainte un pact tacit între cele două femei, un secret tabu. Annette și-a cumpărat intrarea în familia Holt, și-a plătit prețul adopției. Cecilia va veghea asupra ei ca și cum ar fi fata sau sora ei și niciodată nu se va mai pronunța numele lui

Dalton.

George făcu o grimasă. Degetele lui groase se jucau nervos cu linguriţa. Peggy îl simţea chinuit. Era gata să parieze că regreta că venise să o vadă.

— George, insistă ea punându-şi degetele pe mâna lui mare. Ele au comis crima perfectă şi în locul lor va plăti un nevinovat.

— Ştiu, bombăni Quarantine. Dar cum s-o încolţim pe Annette? Ea nu se va trăda.

— Ar trebui să ştii mai multe despre ea. Cum a ajuns la familia Holt, în ce împrejurări, ce trecut are. Profilul ei psihologic... În sfârşit, gândeşte-te, nu ucizi cu sânge rece un copil fără să ai în spate o anumită moştenire genetică de violenţă. Dacă aş putea să-mi susţin ipoteza, aş ajunge poate să-i trezesc atenţia lui Peets. Să-l fac să-şi revizuiască poziţia...

— Ar trebui..., şopti George. Ar trebui să ne ducem la sursă. Să mergem să vedem la clinică, acolo unde l-a întâlnit pe Tanner. Acum, când mă gândesc, îmi dau seama că întotdeauna mi s-a părut bizar că o fată ca ea a putut să fie îngrijită într-un asemenea stabiliment.

— Ce vrei să spui?

— Era o clinică privată, foarte scumpă. Frecventată numai de oamenii dintr-un anumit mediu. Annette îi dezonora. N-aş vrea să par snob, dar, în fine, e o fată din popor! Accentul ei cockney este înspăimântător... În cea mai mare parte a timpului se străduieşte să-l ascundă, dar iese la iveală imediat ce se enervează. Ce făcea ea acolo? Unde găsise banii pentru a plăti îngrijirile? La naiba, ţi-o imaginezi mai uşor într-un spital sau un dispensar.

— Cum se numeşte clinica?

— Lawn Cottage; e la Novington, un loc foarte drăguţ. Tanner a fost ascuns acolo ca să nu-i cadă ziariştii pe cap. Era înregistrat sub un nume fals, Ethan McClure.

Escrocheria a fost montată de Samantha. Numai medicul șef cunoștea adevărata identitate a lui Tanner.

— Acolo a întâlnit-o pe Annette?

— Da. Dintr-o dată a răsărit de nicăieri. Când mă duceam să-l vizitez pe Tanner, o găseam acolo, lângă patul lui. Îl urma peste tot în scaunul ei rulant. Nu mai știa altceva. N-am pus întrebări, nu sunt decât un angajat al editurii, băiat de curse. Știu să stau în banca mea.

— Am putea merge acolo să obținem informații?

George reflectă.

— Nu-i imposibil, făcu el. Mă înțelegeam bine cu o asistentă, bătrâna Martha Snipe. Spunea că îi aduc aminte de fiul ei. Dacă mai e acolo, ar reuși poate să ne comunice știri confidențiale. Dar trebuie să fim extrem de prudenți; dacă Samantha Weber află că facem săpături în jurul lui Tanner, ne scoate ochii.

— Atunci, ești gata să mă ajuți? Nu crezi că sunt nebună?

— Nu, răspunse George. Țin foarte mult la tine, Peggy. Și trebuie să mărturisesc că familia Holt mi-a făcut întotdeauna impresia unui cuib de vipere afurisite. Mi-e frică de ce o să iasă din toate astea... mi-e foarte frică, dar am s-o fac pentru tine. Nu pentru Nuts sau Dan Carmichael, nu, doar pentru tine...

Capitolul 23

George a venit s-o caute a doua zi, dimineața devreme. Peggy își petrecuse noaptea pe un fotoliu Chippendale din hol, înfășurată într-o cuvertură. Nici Cecilia, nici Annette nu îi dăduseră vreo atenție. Cele două femei păreau că își dau cu greu seama de prezența ei. Nu îndrăzneau încă s-o roage să plece, dar asta urma să se întâmple mai devreme sau mai târziu, de îndată ce va mai trece puțin timp. Era necesar să plece, să dispară, pentru ca episodul Dalton să fie închis pentru totdeauna. I se va cere Samanthei Weber să îi dea o mică alocație și să îi găsească o cameră mobilată undeva la Londra, departe de Bludbury. Era logic, nu exista niciun motiv să întârzie prea mult.

În așteptarea acestor evenimente, nimeni nu vedea niciun inconvenient ca bunul și marele George să o scoată puțin din casă. Desigur, Cecilia era puțin plictisită de această fată mare cu halucinații care, după moartea lui Dalton, rătăcea prin casă și se ascundea pe la colțuri ca să spioneze oamenii. Totuși, nu va fi expediată brutal... nu ar fi prudent. Îi va fi mai degrabă cumpărată discreția prin intermediul unei pensii subțiri, făcând-o să simtă că această mană i-ar putea fi confiscată oricând dacă nu stătea cuminte la locul ei. De altfel, era normal și just să fie retribuită; nu ajutase ea, la urma urmei, într-un anumit mod, la asasinarea lui Nuts? Legătura ei cu Dan Carmichael facilitase multe lucruri și făcuse încă și mai credibil personajul fanului

psihopat... Era deci legitim să tragă și ea un profit din dispariția băiatului și acceptarea sa tacită să întărească soliditatea pactului mutual care lega femeile casei.

Așa vedea Peggy lucrurile. Știa că trebuie să se grăbească să găsească o dovadă înainte de a fi victima plictiselii și neliniștii zilelor ce vor urma. Atâta timp cât nu îi era nici foame, nici frig, era gata să se bată; lucrurile ar sta poate cu totul altfel dacă ar ști că găzduirea și hrana ei depind de capacitatea de a-și ține gura și de a cultiva o amnezie parțială. Sărăcia te face mult mai elastic în privința marilor principii, mai ales când ești singur, la Londra, în plină iarnă, fără slujbă și fără familie.

Da, trebuia să acționeze repede, atâta timp cât stomacul nu îi altera simțul justiției. Căci cine era Dan, la urma urmei? Un imbecil care crezuse că profită de ea pentru a-și completa colecția. Cât despre Dalton, nu trăise în preajma lui decât câteva săptămâni și ar fi sfârșit cu siguranță ca și ceilalți, prin a-l urî, mai ales dacă ar fi profitat de prezența ei pentru a încerca încă o dată să își suprime frățiorul.

Situația era confuză, dificil de apreciat pentru un observator exterior. Când Peggy își dădea osteneala să se gândească la toate acestea, nu îi era greu să mărturisească faptul că o înțelegea pe Annette... Și aversiunea ei pentru infirmă scădea. Dar tocmai aici era pericolul: să înțelegi și să scuzi. Să înțelegi... și să devii complice.

Se săturase să tot întoarcă problema pe toate fețele. Avea impresia că îi va exploda capul. Când Rover-ul lui Quarantine parcă în față, ieși din casă fugind.

George era nervos și tensionat. Știa că se deplasează pe un teren minat. La cea mai mică indiscreție, și-ar pierde postul. Atmosfera din mașină era grea.

— Am vorbit cu Snipe la telefon, anunță el. Își

amintește de mine. Am mințit-o, îmi trebuia un pretext să justific întrebările pe care i le vom pune. I-am povestit că sunt biograful oficial al lui Tanner Holt și că scriu o carte despre el. O carte care va spune, în sfârșit, tot adevărul.

— Credeam că Tanner a fost acolo incognito.

— Martha Snipe se uită la televizor ca toată lumea. A făcut perfect apropierea între fostul ei bolnav și tipul care ne este arătat la actualități de câteva zile.

— Are memorie!

— S-ar părea că sejurul lui Tanner n-a fost deloc un repaos pentru corpul medical.

Peggy simțea că îi crește nervozitatea cu fiecare kilometru. George, la rândul lui, nu se mai obosea să umple liniștea.

Ajunseră la Lawn Cottage la ora mesei. Martha Snipe făcea parte din echipa care pleca să ia masa. Îi dăduse întâlnire lui George la intrarea în clinică, astfel încât Peggy nu văzu din stabiliment decât o clădire mare, albă, în stil Tudor, înconjurată de peluze vaste și de arbori cu frunze persistente.

Asistenta îi surprinsese privirea.

— Se evită la maximum căderea frunzelor, spuse ea cu o voce gudronată de țigări. Evocă prea multe pentru bolnavii aflați la sfârșitul vieții, iarna existenței. Toți copacii plantați la Lawn Cottage sunt absolut optimiști, draga mea.

Era înaltă și slabă, cu gâtul străbătut în lung și în lat de tendoane. Degetele și dinții îi erau îngălbenite de tutun, iar părul cenușiu, dat cu fixativ, semăna cu o cască din plastic. Părea exact ceea ce era: o asistentă șefă în pragul pensiei, autoritară și seacă, o bătrână seducătoare, cumințită de ani și capabilă să facă față oricărui medic șef în criză de autoritate. Îl cuprindea pe George cu o privire tandră, ca și cum, prin el, ar fi văzut

pe altcineva.

Se duseră într-un local unde comandară sandvișuri și bere. Cum dispunea de puțin timp, George își recită introducerea.

— Nu iau notițe și nu înregistrez nimic, precizează el ca să îi dea încredere Marthei Snipe. Nu e decât o conversație pregătitoare, ca să văd dacă merită să consacru un capitol acestei convalescențe.

— Fir-ar să fie! explodă dintr-o dată asistenta, dacă merită? Drace! Era cât pe ce să ne înnebunească pe toți. A fost adus pentru un traumatism cranian și o fractură de bazin. Era groaznic de desfigurat. Și cum se întâmplă adesea în astfel de cazuri, a trecut printr-o fază de delir destul de lungă. Îi scăpase măduvă din oasele sparte și se îndrepta spre creier. Asta obturează vasele, encefalul este prost irigat și apar tendințe de paranoia, de halucinații. Cum e un om zdravăn, trebuia câteodată să fim trei ca să-l imobilizăm. Urla, ne trăgea cu pumnii. Într-o zi, mi-a tras una-n falcă de am ajuns direct pe covor.

Se opri ca să bea jumătate din pahar și aprinse altă țigară. Scrumul căzu în spuma berii, dar nu luă nicio măsură.

— Au fost momente foarte dure, reluă ea. O luase razna. Îmi amintesc cum spunea că perna îi mănâncă amintirile... Da, e-adevărat. Povestea că perna e un fel de sugativă care îi trage amintirile din cap. Încerca s-o destrame cu dinții ca să-și recupereze bucățile de memorie. O dată a fost găsit pe jumătate sufocat, cu gura plină de pene.

— Devenise amnezic? întrebă el confuz.

— Amesteca locurile, numele, persoanele. Mă confunda cu alte colege de-ale mele sau mă lua drept fantoma mamei lui. Era grozav de agitat și a trebuit să fie izolat, pentru că îi speria pe ceilalți bolnavi. Povestea lucruri

înspăimântătoare, cu cadavre, crime, bombardamente. Sigur, trucuri care ieșeau din afurisitele lui de cărți, dar pe vremea aia nu se știa că-i scriitor.

— Vă amintiți de o tânără infirmă? întrebă George. Ann-Margret Olcroft. E posibil ca lumea să fi început deja să o strige Annette.

Martha Snipe se strâmbă și strivi țigara în scrumieră ca și cum ar fi vrut să-și lase timp să reflecteze.

— La naiba, bombăni ea. Nu știu dacă trebuie să vă vorbesc despre ea. Nu știți?

— Ce să știm? insistă Peggy.

Femeia se agită și scoase încă o țigară, pe care o bătu de brichetă.

— La dracu', spuse ea. Sunt prea vorbăreață, profitați de mine... George știe că, dacă mă pornesc, nu mă mai pot opri, nu-i cinstit. Nu înregistrați, sigur? Nu-i un secret de stat, dar mi-e jenă să spun tot.

Luă o gură de bere înainte de a vorbi cu voce scăzută.

— Eu credeam că știți. Annette e cea pe care a lovit-o Tanner Holt cu mașina. Au fost aduși la Lawn Cottage în același timp. Toate cheltuielile au fost plătite de femeia blondă care străbătea culoarele și bocănea pe ciment cu tocurile ei ascuțite.

— Samantha Weber?

— Se poate. O scorpie sigură pe ea, cu o servietă de piele în mână tot timpul. A plătit tot pentru fată.

— Sunteți sigură că nu faceți o confuzie? întrebă Peggy.

— Sigur că nu. Tanner Holt al vostru era beat mort la volan. A doborât fata, care făcea autostopul la marginea șoselei, și-apoi s-a izbit într-un platan. Era strivită bine, cu picioarele praf. S-a crezut c-o să iasă scandal mare, dar dintr-o dată, în mod bizar, totul s-a aplanat ca prin farmec. Niciodată fata asta, Olcroft, n-a făcut nici cea mai mică amenințare, nu l-a insultat niciodată pe

Tanner. A acceptat lucrurile cu calm, fără crize de plâns, ca și cum n-ar fi fost vorba de ea... Și, destul de ciudat, a început să se împrietenească cu omul care trecuse peste ea. Asta ne-a luat piuitul. A început să-i facă vizite, să petreacă mult timp la căpătâiul lui. Îi dădea să bea, îl ștergea cu o compresă pe față. Se ocupa de el ca de un copil, îl ținea de mână. Era cam enervant.

— Și el cum se comporta față de ea? întrebă Peggy.

— Draga mea, el era aproape tot timpul văxuit. Când avea crize, țipa la un copil imaginar... ca un tată furios. Zicea: „Plod mizerabil, bun de nimic... ți-ai omorât mama când te-ai născut. Ar trebui să plătești pentru asta. Asasin ticălos, criminal. Meriți plutonul de execuție.” Chestii de genul ăsta. Se auzea de la capătul celălalt al pavilionului.

— De ce ați spus „ca un tată furios”? întrebă Peggy.

— Nu știu exact. Era ceva în tonul vocii lui, poate. O voce de om ursuz, dezagreabil. Foarte răgușită... cum au unii oameni cu cancer la gât. Am acum la pavilionul 7 un bolnav care vorbește exact așa.

— Vreți să spuneți că vorbea cu un glas diferit de al său, prefăcut?

— Da, ca și cum ar fi imitat pe cineva... Era destul de neplăcut. Într-o zi, când era aproape lucid, i-am spus ceva în legătură cu asta. A fost foarte indignat, s-a speriat grozav. Mi-a spus: „Trebuie făcut să tacă... nu mai trebuie lăsat să vorbească.” Și apoi a început să-și înfunde gura cu cârpe.

— Cârpe?

— Da, ca pentru a-și pune căluș. Rupea cearșafurile. Avea mâini foarte puternice, era ca un colos. Agăța orice: comprese, pansamente, și le îndesa în gură ca să se înăbușe. Calmul i-a revenit datorită Annettei. Își aducea scaunul lângă patul lui Tanner și rămânea acolo, ca o santinelă, să-l vegheze. Cum începea să delireze, îl

scutura. Îmi amintesc că-i spunea: „Iar a venit, dar l-am alungat, vedeți, l-am pus pe fugă.” și Tanner scotea un suspin de ușurare. E destul de straniu ce s-a întâmplat între cei doi. Ea ar fi trebuit în mod normal să-l urască dar, dimpotrivă, se ocupa de el ca de un copil. Nu s-a plâns niciodată. Mucles și gura cusută! Când a interogat-o poliția, a pretins că fusese vina ei, că ea s-a aruncat sub roțile mașinii pentru a se sinucide. Apoi nu l-a mai putut părăsi pe Tanner și, când a ieșit din clinică, a luat-o cu el. O poveste ciudată. Ea ar fi putut depune plângere, să-i stoarcă sume mari de bani.

— Poate că nu banii o interesau, făcu George.

— Vorbiți prostii, i-o întoarse Martha. Când nu mai ai picioare, gologanii sunt o cârjă a-ntâia!

Peggy simțea cum o apucă durerea de cap. Nu mai știa foarte bine unde se află. Lucrurile se începțoșau. Așa cum se prezentau acum, Annette nu ar fi avut niciun motiv să-l omoare pe Nuts pentru a fi admisă în familia Holt... Dimpotrivă, familia Holt îi era datoare pentru a o fi schilodit la douăzeci de ani. Raportul de forțe se inversa.

Atunci ce mobil îi rămânea? Răzbunarea? Nu, era absurd. Dacă ar fi vrut să le cauzeze lui Tanner și Ceciliei un prejudiciu major, să îi lovească, să îi pedepsească, l-ar fi suprimat pe Lee, nu pe Dalton.

Da, pe Lee, nu pe Dalton... Totul stătea în această simplă ecuație. Alegerea lui Dalton făcea imposibilă ipoteza răzbunării. De fapt, dacă te gândeai bine, îți dădeai seama că Annette nu avea niciun motiv să îl asasineze pe Nuts. Se instalase la familia Holt definitiv. Își negociase tăcerea sau lăsase încă o dată să se instaureze un fel de pact mutual... fără să ceară nimic, fără să amenințe niciodată, fără să exercite niciun șantaj direct, așteptând pur și simplu să i se facă toate capriciile?

— Annette și Tanner, reluă Peggy, creau impresia că se

înțeleg când au ieșit de la clinică?

— Să se înțeleagă? Era mai mult decât atât, draga mea. Ne făcea concurență. Îi devenise infirmieră privată. Devenise vocea lui, ea ne traducea dorințele lui...

— Stați puțin! o întrerupse Peggy, nu înțeleg. Vocea lui? Ce înțelegeți prin asta?

— Că nu mai vorbea, pur și simplu. Devenise mut. Afazic.

— Afazic?

— Da. Decât să lase să vorbească vocea aceea rea în el, a preferat să tacă definitiv. Nu-i de la mine, medicul psihiatru de la Lawn Cottage a spus-o.

— Dar pe urmă și-a recăpătat glasul?

— Pe urmă ne-a părăsit, draga mea, și nu l-am mai revăzut decât zilele astea, la televizor.

Peggy se întoarse brusc spre George.

— Știai? aruncă ea cu furie. Știai că Tanner a fost mut? Nu mi-ai zis nimic...

— Nu te ambala așa, i-o reteză Quarantine. Nu-i decât un amănunt fără importanță. O afecțiune trecătoare pe care a știut s-o domine în cele din urmă. Două luni mai târziu, totul era bine. L-ai văzut și l-ai auzit ca și mine prezentând serialul televizat. Era din nou în plină formă, un adevărat luptător...

Martha Snipe urmări acest schimb de cuvinte cu sprâncenele ridicate. Scrumul din țigara ei pudrase fața de masă cu puncte gri. Peggy simți că i se face rău. Certitudinile ei se cufundau pentru a face loc la ceva confuz și neliniștitor, o suită de mișcări subterane care îi mișcau pământul de sub tălpi.

— Trebuie să plec, declară asistenta, grăbită dintr-o dată să se ridice. Aș prefera să nu vă mai gândiți la ce v-am spus.

George plăti. Întoarcerea la clinică se petrecu într-o atmosferă jenantă; Martha Snipe grăbea pasul, ca și

cum n-ar fi ținut să fie văzută prea mult timp în compania acestui cuplu neasortat.

Când trecu de poarta clinicii, Quarantine își ridică gulerul gecii, tremurând. O ploaie fină biciuia pielea lui Peggy.

— Adineaori, spuse bărbatul, am mințit. Nu puteam să fac altfel.

— Ce vrei să spui? se neliniști tânăra. Nu te mai învârti în jurul cozii.

— Tanner, suflă Quarantine. Este tot mut. În sfârșit, vreau să spun că suferă și acum de afazie... n-a mai pronunțat niciun cuvânt de la ieșirea din clinică.

— Poftim? bâigui Peggy. Dar serialul de televiziune... spuneai...

— Nu fi naivă, era playback. A fost dublat. El mișca buzele în timp ce altcineva pronunța textul.

— Dar nu e cu putință! L-am auzit vorbind în pod...

— Ai auzit o înregistrare, nimic mai mult. Și le pune din când în când. Sunt lecturi ale textelor sale făcute de un actor.

— E mut?

— Da, dar nu se putea spune așa ceva în public... De altfel, nu voia să se știe. El a avut ideea dublajului și ăsta e motivul pentru care a refuzat să dea interviuri după accident. Cecilia l-a forțat să consulte specialiști, dar toți au dat același verdict: infirmitatea lui este pur psihologică. Nu suferă de nicio leziune a coardelor vocale. Încetul cu încetul, a devenit un secret de familie. Nuts a trebuit să fie certat cu asprime pentru a nu comite vreo gafă. Era foarte mândru, bietul copil, că era asociat la un fel de complot.

Peggy își ronțăi unghia degetului arătător cu furie. Nu simțea ploaia care îi traversa haina. Ce spusese asistenta? „Decât să lase să vorbească vocea aceea rea în el, a preferat să tacă definitiv.”

Ce voce rea? Sau mai degrabă, vocea cui? Un tată țipând la un copil... era impresia pe care a avut-o Martha Snipe. Un tată cu o voce dezagreabilă, răgușită, o voce de bărbat grav bolnav... Tatăl lui Tanner fusese grav bolnav. Nu vorbise Cecilia de un cancer la gât?

Peggy își înfundă pumnii în buzunare. Detesta ce întrezărea, dar multe lucruri se explicau acum: Holt mâzgălind mesaje pentru soția sa, scutul de apărare cu care își înconjura Cecilia soțul, interzicând oricui să-i adreseze vreun cuvânt... Cum își desfășurase Peets interogatoriul? În scris? Nu suflase o vorbă despre descoperirea lui; desigur, fusese îndelung prelucrat în legătură cu acest subiect.

Peggy se clătină în direcția mașinii.

„Vocea unui tată țipând la un copil.” Erau exact cuvintele Marthei Snipe. Peggy regreta că nu putuse lua notițe, totul se petrecuse prea repede. Ar fi vrut să-și poată aminti în detaliu conținutul vociferărilor lui Tanner în timpul crizelor de delir.

Dar Annette auzise tot. Și știuse să se facă indispensabilă. Ce secret descoperise, ce secret care o făcea de acum înainte de neatins în sânul familiei Holt?

— Să ne întoarcem, spuse fata. Mi-e frig.

Capitolul 24

La întoarcere, George o întrebă de mai multe ori la ce se gândea, dar Peggy nu putea deschide gura. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost pentru a-l ruga să o ia spre Londra și să o lase la prima stație de metrou. Era dominată de impresia că se apucase de ceva care o depășea. O mașinărie enormă, neagră, plină de roți tăioase care se învârteau țăcănind în întunericul unei păduri încâlcite... Îi înțelese dintr-o dată pe acei oameni care își astupă ochii și urechile și lasă să se comită cele mai grave abuzuri, pentru a nu risca să fie înghițiți de un mecanism înfiorător.

— Ascultă, riscă Quarantine când se apropiau de Hunter Hall, poate ar fi de preferat să uităm toată povestea asta... E treaba poliției, la urma urmei. Dacă i-ai împărtășit bănuielile tale lui Peets, poți considera că responsabilitatea ta s-a încheiat. Nu suntem detectivi... numai în romane reușesc cetățenii simpli acolo unde dau greș copoii. Nu avem mijloace să desfășurăm o anchetă în paralel. Nu vom reuși niciodată să dovedim vina Annettei.

Peggy nu îi răspunse. Oare îi vorbea înadins despre Annette? Încerca s-o facă să creadă că el n-a înțeles că această pistă falsă conducea la o ipoteză încă și mai îngrijorătoare, și mai teribilă? Annette? Era vorba despre Annette! Peg se uită cu coada ochiului la bărbatul masiv. În ciuda frigului, fața îi lucea de transpirație și fixa drumul cu o energie disperată.

Ghicise! Era convinsă. Ajunsese și el la aceeași concluzie ca și ea, dar refuza s-o admită și prefera să se ascundă cu capul în nisip, ca un laș... Bucata era prea mare pentru el. Nu-i nimic, o va face pe prostul.

Quarantine bâigui încă vreo câteva cuvinte, dar, imediat după ce se opri mașina, Peggy se grăbi să ajungă în aripa de vest, unde se închise în camera ei. Avea mâinile umede și frica îi făcea tâmplele să zvâcnească.

„Ai să mergi până la capăt?" se întrebă ea. Încercând să se calmeze, începu să reia toate elementele de care dispunea.

Totul plecase de la o simplă frază: „Vocea rea..." Cuvintele asistentei șefe o obsedau. Vocea aceea de tată irascibil țipând la un copil...

Fata încerca cu disperare să își adune amintirile. Cecilia spusese ceva în legătură cu asta, era sigură. I se părea că revede scena: se petrecuse în oficiu, în ziua în care soția romancierului încercase să facă pace. Atunci îi povestise despre tinerețea soțului ei și mai ales despre socrul ei, fostul pilot în retragere. „Era un ticălos, un rasist, un fascist. Milita pentru bombardarea Hanoiului... Tot timpul voia să-și afișeze medaliile, să facă paradă în asociațiile de veterani. Un erou! Eroii ăștia-s grozavi... Consideră că toată lumea trebuie să li se supună."

Da, exact așa spusese și adăugase ceva în legătură cu moartea lui... Vorbise despre cancerul la gât.

„Când s-a declanșat boala, a început să trăiască cu o mască respiratorie pe gură. În chestia aia era un amplificator pentru coardele lui vocale necrozate, care îi făcea o voce de robot, complet inumană, de nerecunoscut..."

Oare vocea aceasta era cea pe care Tanner Holt o imita în delirul său? Vocea aceea rea?

Vocea aceea „părintească” ce îl copleșise cu insulte toată tinerețea, tratându-l ca pe un incapabil, acuzându-l că provocase moartea mamei prin venirea lui pe lume?

Firul roșu apărea din nou, țesând o rețea între elementele disparate, o adevărată pânză de păianjen. *Bombardierul infernului*... Tatăl lui Tanner, pilot pe un B-17 în timpul celui de-al doilea război mondial... Căpitanul Müller, disimulat sub masca de gaze... Tatăl lui Tanner, a cărui mască de pilot trona sub un bol de sticlă, în pod... Müller și bunicul lui Lee: amândoi cu cască, amândoi cu mască de gaze, eroi ai unei aviații reale ori fantasmagorice... Paralela era frapantă, înfricoșătoare. Tanner, la clinică, încercând să se sufoce cu cârpe pe care și le înfunda în gât... Nuts, mort asfixiat, cu gura plină de pagini mototolite...

Peggy simțea o sudoare de neliniște mijindu-i la rădăcina părului. Îmbinarea pieselor se efectua de la sine, aproape indiferent de mecanismele logice.

Ceea ce întrezărea îi îngheța sângele în vine.

„Mergi până la capăt!” îi răsuna vocea în minte. „Spune-o. Dumnezeule mare, ai să te hotărăști o dată s-o spui? Nu te dezumfla... Formulează-ți ipoteza. E ca o teoremă... aproape la fel de implacabilă ca o formulă matematică.”

— De acord, șopti tânăra fără măcar să-și dea seama că începuse să vorbească singură. Tanner Holt și căpitanul Müller nu sunt decât una și aceeași persoană... Iată, am spus-o! Tanner căpăta personalitatea tatălui său pentru a-l pedepsi pe fiul lui cel rău, Dalton, așa cum credea că ar fi trebuit și el să fie pedepsit cu ani în urmă... Se autoflagela prin intermediul persoanei lui Nuts.

Exact în momentul în care formula această ipoteză, o invadă un sentiment de jenă. Doamne! Prea semăna cu un scenariu de roman polițist prost. Cu scenariul unui roman de Tanner Holt însuși!

Dedublarea personalității, vechiul șiretlic al romancierilor fără imaginație. Dacă i-ar expune lui Gurner Peets teoria asta, i-ar râde în nas cu toată pofta. Și totuși, schizofrenia exista fără doar și poate; azilurile erau pline de bolnavi al căror spirit adăpostea mai multe personalități conflictuale. Psihiatrii tratau în fiecare zi pacienți dedublați. Nu citise ea ceva legat de o tânără internată care juca pe rând trei sau patru personaje de vârstă și sex diferit, creându-și o familie fantastică și încarnând în același timp tatăl, mama, fratele și sora? Drace! Fusese și o carte pe tema asta: *Cazul Waldon*.

Dar Tanner Holt va putea fi apărat în ochii poliției?

Își aminti dintr-o dată de manuscrisele încuiate în dulapul din pod, romanele acelea cu un scris misterios, neliniștitor, acel teanc de foi care dispăruse chiar în dimineața crimei. Își dădea seama acum cât de aproape fusese de adevăr când se întreba despre adevărata lor natură. Totuși, se rătăcise, gândindu-se la ipoteza unui „sclav” sau a unui *ghostwriter* ale cărui lucrări clandestine le-ar fi copiat Tanner. Totul era și prea simplu și mult prea complicat, în același timp. Nu exista niciun sclav... Nici Annette, nici Cecilia, nici Quarantine nu redactaseră textele. Tanner era autorul unic. Pur și simplu scrisese fiecare roman în două versiuni: prima cu penița, încercând să imite scrisul tatălui său, a doua pe calculator. Umbra tatălui apăsase întotdeauna asupra lui. Nu putuse să se apuce de această activitate defăimată de căpitanul Müller – scrisul – decât imitând grafia părintelui său, creând un fals ce îi servea drept pașaport fantasmatic. Nu, nu existase niciodată vreun sclav ascuns, iar Tanner era neîndoielnic autorul operelor publicate sub numele lui.

Se deghizase în pilot de bombardiere pentru a-l suprima pe Nuts, pentru că fantasma tatălui său, vocea rea, cerea ca micul Tanner, fiul cel rău, să fie în sfârșit

pedepsit așa cum merita.

Își confecționase un echipament aproximativ: o cască nemțească și o mască de gaze, pentru că nu îndrăznise să se folosească de obiectele sacralizate puse sub glob. Ce anume declanșase acest proces? Fără dubii, tentativa de omor comisă de Nuts asupra lui Lee. Abandonându-se demonilor lui, Nuts se condamnase. Devenise la rândul său fiul cel rău. Copilul asasin…

„Trebuia să fi fost suprimat”, nu încetase să-i repete căpitanul micului Tanner în tot timpul copilăriei lui. Dalton plătise pentru crima lui Tanner Holt, care își omorâse mama venind pe lume.

„Roman curat!” gândi Peggy pradă unei indispoziții crescânde. „Nimeni nu va accepta să creadă vreodată o asemenea poveste. Nici poliția, nici jurații. Cum spunea Peets: e prea rocambolesc.”

Desigur, Dan Carmichael constituia un asasin mult mai convingător și, dacă Peggy nu va găsi nicio dovadă materială a vinovăției lui Tanner, scriitorul nu va fi niciodată tulburat.

Cu mâinile tremurând, se așeză în fața biroului și începu să își noteze, să facă scheme pentru a verifica articularea teoriei sale. Totul se înlănțuia de minune. Vocea contrafăcută, deformată de pastila filtrantă a măștii, îl păcălise pe Nuts. Tanner, mut ziua, nu deschidea gura decât pentru a vorbi prin vocea tatălui, singura autorizată, vocea autorității supreme. Când scria, nu putea s-o facă decât prin scrisul tatălui, pentru că el însuși nu mai exista. Căpitanul îl poseda complet, interzicându-i să se exprime în vreun fel. De-a lungul a săptămâni în șir, el devenise o marionetă. Tanner îl omorâse pe Nuts pentru că se recunoscuse pe el însuși în băiat... pentru că văzuse în Dalton o dublură a ceea ce fusese el la zece ani. În realitate, el s-a sinucis printr-o persoană interpusă treizeci de ani mai târziu…

„Haide”, suflă vocea acerbă care continua să târâie în mintea lui Peggy. „Toate astea nu-s decât aparent logice... În realitate, n-ai făcut decât să construiești un castel din cărți de joc. Nu ești specialistă în boli mintale. Raționezi aplicând axiome pescuite din revistele de popularizare. Răscolești degeaba.”

Peggy înlătură obiecția cu o mișcare din cap. De data aceasta era sigură că prinsese adevărul de gât.

„Nu sunt singura care știe ce s-a petrecut cu adevărat!” hotărî ea strângând creionul până i se înălbiră falangele. „Cecilia și Annette știu perfect despre ce este vorba, dar îl protejează pe Tanner. Îl vor proteja până la sfârșit. De el depinde confortul lor și viitorul lui Lee. Ele îl vor înconjura întotdeauna cu o centură de siguranță, pentru că Tanner va plăti studiile lui Lee, pentru că tot Tanner îi va permite lui Lee să devină cel mai tânăr președinte-director general din Anglia.”

De altfel, nu erau ele toate la curent cu nebunia scriitorului și încă de mult? Începând cu Samantha Weber! Tanner Holt era găina cu ouă de aur pentru toți cei care gravitau în jurul lui. Se crease un comitet de întrajutorare, în mod tacit. Era important ca Tanner să continue să scrie, dar nu era posibil decât cu condiția ca un grup avizat să asigure gestionarea nebuniei lui. Și acest grup se constituise treptat, acționând la diferite niveluri: Annette, Cecilia, Samantha... complotul femeilor. Îl cocoloșiseră pe dement, izolându-l de restul lumii, ascunzând tuturor agravarea tulburărilor lui mintale, fabricându-i o voce falsă în momentul în care devenise afazic. Quarantine spusese că Tanner Holt e o întreprindere ce aduce enorm de mulți bani; e în afara oricărei discuții să se oprească din funcțiune.

Peggy se ridică. Oare nu devenea paranoică? Nu mergea prea departe? Nu, credea în complot. Dacă ar cuteza să-l acuze oficial pe Tanner, Cecilia și Annette ar

jura că nu l-au părăsit nicio secundă pe scriitor în noaptea crimei! S-ar înțelege să îi fabrice imediat un alibi de beton. O cuprinse o descurajare profundă în fața amplorii acestei încercări.

„Dacă renunți”, se gândi ea, „îți adaugi numele la lista complotului. Dar poate că asta se și așteaptă de la tine? De ce anume te-a angajat Samantha Weber? Oare consiliul femeilor simțise că Tanner urma să treacă în curând la fapte?”

Fu traversată de un spasm și își înfipse unghiile în palme fără măcar să își dea seama. Nu trebuia oare să meargă puțin mai departe?

Cecilia, Annette și Samantha nu hotărâseră să folosească nebunia lui Tanner pentru a se debarasa de Nuts?

Doamne! Poate că și ea, Peggy, era amestecată într-o execuție premeditată... Da, trebuia să aibă în vedere această problemă: și dacă Cecilia îl teleghidase pe Tanner pentru a suprima amenințarea pe care Nuts o făcea să apese asupra copilașului?

Clanul femeilor hotărâse cu calm să-i aplice pușiului eutanasia? Pentru Lee, copilul-rege; pentru salvarea micului prinț... Dacă se accepta această teorie, se vedea clar de ce Cecilia refuzase întotdeauna să îl îndepărteze pe Nuts, să îl încredințeze unui centru specializat. Îl păstrase la îndemână pentru ca Tanner să îl poată suprima. Nu își mai dorea acest copil retardat, străin, acest intrus care, mai târziu, și-ar fi reclamat partea lui de moștenire, deposedându-l pe Lee de jumătate din drepturi. Ea nu voia să împartă nimic. Ea voia totul pentru Lee... adevăratul ei fiu.

Și atunci, folosise nebunia soțului ei, încurajându-l poate, cu concursul Annettei și al Samanthei. Clanul votase, clanul aplicase propria lui lege. Samantha însăși îi comunicase lui Dan noua adresă a familiei Holt. Totul

fusese pus la punct: Dan, fanul dezaxat, Peggy, bona mai curând bizară, domnișoara de companie care își petrecuse cinci ani cu o prințesă ramolită... unul dintre cei doi, la momentul potrivit, ar fi furnizat un vinovat convenabil poliției și ancheta s-ar fi oprit, abia începută. Soarta a vrut ca Dan să se arunce primul în plasă, cu o bunăvoință care probabil a făcut-o pe Samantha Weber să zâmbească.

Peggy se lăsă să cadă pe pat, picioarele n-o mai țineau. Era pe cale să-și piardă cunoștința?

Un complot monstruos, atât de nebunesc încât nimeni nu i-ar admite vreodată existența, Tanner Holt, un somnambul afazic folosit de propria lui soție pentru a se debarasa de fiul adoptiv... Iată ce trebuia să dovedească. Va fi oare în stare?

Capitolul 25

Noaptea venise; era aici, acum, apăsând peste casă ca și cum ar fi încercat să o cufunde în pământul înecat de apa peluzelor. Peggy își dădea seama de liniștea îngrijorătoare care domnea în interiorul clădirii. Se gândi că, în ultimele săptămâni, nu percepuse niciodată pe teritoriul domeniului Hunter Hall zgomotele obișnuite care populează de obicei o casă adevărată; muzică zgomotoasă, fornăitul tranzistoarelor, răbufniri de voci și explozii provenite de la un post de televiziune. Aici nimeni nu cânta, nimeni nu vorbea cu glas tare. Hunter Hall era ca o mănăstire, o biserică unde regula comună nu tolerează decât șoapta. Annette, când se închidea în camera ei ca să se uite pentru a mia oară la episoadele serialului TV după poveștile lui Tanner, își punea căștile. Hunter Hall era la fel de primitor ca un monument gol pe care îl străbați speriindu-te de ecourile pașilor tăi. Nimic nu trebuia să tulbure inspirația lui Tanner, nimic nu trebuia să deranjeze somnul lui Tanner... Se trăia aici într-o rezervă constantă care ajungea să îți înăbușe orice elan vital.

Peggy se ridică, fixând cu privirea ușa camerei. Liniștea o copleșea, dar și greutatea acestor culoare goale, interminabile, a tuturor acestor camere fără mobilier de ani de zile și pe pardoseala cărora se adunase un praf gros de zece ani. Își ținea respirația, ascultând parchetul trosnind dincolo de ușă... De fapt, se înșela, casa nu era tăcută, ci era plină de un vacarm

minuscul compus din zgomote infime: geamătul șipcilor pătrunse de umezeală, vaietul artritic al dulapurilor și ușilor. Nu trecea o secundă fără ca lemnul șarpantei să nu emită un trosnet scurt, o detunătură îndepărtată, ca și cum o grindă fragilă tocmai s-ar fi rupt. Toate aceste zgomote se adunau în spatele ușii lui Peggy, ca și cum zeci de oameni invizibili s-ar fi încrucișat de-a lungul culoarelor, punând gărzi care să-i interzică tinerei să plece din casă.

„Atenție!” își spuse ea strângând din dinți. „Ai luat-o razna, ești obosită. Ești pe cale să te lași dusă de imaginație. Nu-i nimic în spatele ușii… Absolut nimic.”

Dar nu reușea să se miște, să facă nici cel mai mic gest. Se simțea prinsă între două focuri: ușa aceea din lemn cu zăvor și mâner, fereastra pe care noaptea o reducea la un dreptunghi de gudron pictat pe peretele alb.

„Mi-e frică”, se gândi ea dintr-o dată, „crăp de frică…”

În ea era pe cale să se înfiripe o imagine, cea a lui Tanner Holt, o siluetă enormă învăluită într-o pelerina neagră, cu fața ascunsă sub masca respiratorie a tatălui său… Tanner Holt, imobil de cealaltă parte a ușii, așteptând ca ea să adoarmă pentru a intra în cameră și a o sufoca cu perna.

Peggy abia mai îndrăznea să respire, cu ochii fixați pe mânerul ușii, tremurând de spaimă la gândul că butonul de porțelan s-ar putea mișca dintr-o dată. Tanner era acolo, de cealaltă parte, cu fruntea sprijinită de lemnul lăcuit, apăsând cu toată greutatea lui peste acest obstacol fragil, pe care îl putea strivi dintr-o lovitură de umăr.

Se blestemă pentru că nu se gândise să învârtă cheia, încă ar mai fi avut timp s-o facă. Ar fi fost de ajuns trei pași, o mână întinsă… dar nu reușea să se clintească. O superstiție imbecilă îi sufla că ușa se va deschide exact

în momentul în care ea va atinge inelul cheii și că era mai bine să rămână nemișcată, așa cum se procedează în fața unui câine feroce pe care cea mai mică mișcare l-ar putea determina să atace.

Oare Tanner era acolo? Coborâse din pod ca s-o ucidă? Simțise oare că ea descoperise totul? Era doar romancier, avea un al șaselea simț, cel al intuiției...

Era atât de mare, de puternic, ea nu i-ar putea rezista. În zadar s-ar zbate și l-ar lovi, el ar arunca-o pe pat. Ea n-ar putea nici să-l zgârie, pentru că l-ar proteja masca de gaze.

„Îți pierzi capul", își repetă ea. „Nu-i nimeni."

Dar i se păru că percepe apăsarea unei prezențe, suflul unei respirații, greutatea unui trup sprijinit de ușă. Stătea cu privirea țintuită pe mâner, închipuindu-și că se mișcă.

„Acum n-au de ales decât să te suprime", își zise ea. „Știi prea multe. Te vor sugruma cu un cordon, apoi vor simula o sinucidere prin spânzurare. Se va pune pe seama remușcărilor: se simțea vinovată de moartea copilului. Și nimeni nu va căuta mai departe; în niciun caz Gurner Peets."

Nu mai știa dacă dârdâie de frig sau șiroiește de sudoare. Cu coada ochiului căuta o armă, dar nu exista decât lampa de la căpătâiul patului, dar dacă o lua, risca să smulgă firul și să se trezească în întuneric.

Angoasa îi instalase un nod dureros la înălțimea plexului și gâfâia sub efectul suferinței. Trebuia să facă ceva, să rupă farmecele... Dintr-o săritură, fu la ușă și răsuci mânerul. Ușa se deschise în întunericul culoarului și Peggy trebui să bâjbâie de-a lungul peretelui în căutarea întrerupătorului acela stupid, pe care un fost proprietar îl instalase ca să facă economie. În timp ce mâna i se plimba pe perete, își zise că va apăsa butonul în zadar, că se luase deja măsura de

precauție de a deșuruba becurile ce luminau coridorul. Dar se înșela. Lumina izbucni, orbitor după atâta întunecime.

Culoarul era gol, imens și gol. Camera lui Nuts, devenită inaccesibilă după sigilare, nu fusese forțată. Peggy făcu câțiva pași pe planșeul trosnind, cu ochii ridicați spre plafon. Tanner Holt era acolo, în refugiul lui din pod. Ce scria oare în acel moment? Acel faimos *Vizitator fără chip* sugerat de Dan Carmichael? Și-l imagina în fața calculatorului stins, zgâriind hârtia cu un toc vechi cu peniță, pe o hârtie îngălbenită, din anii patruzeci, pe care Samantha Weber o procurase de la tipograful vreunuia dintre prietenii ei. Trebuia să scrie foarte lent, încercând să reproducă scrisul tatălui său, înmuind tocul într-o călimară veche, găsită printre lucrurile defunctului. Această muncă de falsificator îi cerea un consum enorm de energie pentru abia câteva pagini... Treabă de nebun, corvoadă interminabilă dedicată memoriei unui mort tiranic.

Peggy se opri în capătul scării care ducea în pod. Căută din priviri întrerupătorul, tremurând la gândul că putea fi surprinsă în mijlocul coridorului în momentul în care s-ar întrerupe curentul. Trebuia neapărat să doarmă aici? Nu ar fi mai în siguranță pe hol? Annette și Cecilia se retrăseseră în camerele lor. Cecilia cu Lee, care dormeau sub aceeași plapumă, Annette cu casetele ei video și cărțile lui Tanner Holt, din care citea în fiecare seară.

„Nu sunt decât două persoane treze în toată casa”, se gândi fata, „eu... și Tanner.”

Își spuse că a făcut o greșeală revenind la Hunter Hall, că ar fi trebuit să se întoarcă la Londra în compania lui Quarantine; marele George nu s-ar fi opus în niciun fel să o găzduiască. Ea fusese proastă, suspicioasă... Se întorsese la vizuină din obișnuință și pentru a scăpa de

Quarantine, ale cărui tergiversări o exasperaseră. Și acum era singură, singură cu ucigașul lui Nuts.

„Haide”, își spuse ea, „nu vor îndrăzni să te omoare... Doi morți într-un timp așa de scurt ar fi prea mult.”

Dar avea de-a face cu un nebun. Nebunii sunt prudenți? O va ucide dacă va considera că așa e bine... Sau mai degrabă dacă tatăl lui îi va da ordin, dacă vocea rea ar începe să-i răsune în cap, dominând scârțâitul peniței pe hârtia îngălbenită.

Peggy hotărî să coboare la parter. Făcu o scurtă cotitură prin camera ei, ca să-și ia o pernă și o cuvertură, și coborî în salon. Focul se stinsese și căminul răspândea un miros de funingine. Tânăra căută o canapea mai retrasă, neexpusă privirilor. Încăperea imensă nu ducea lipsă de așa ceva. Fusese odinioară loc de întâlnire unde se adunau vânătorii și era plin de fotolii club sau Chippendale cu patru locuri. Peggy se întinse pe unul dintre ele. Îi era frig, dar știa că nu ar reuși să o încălzească niciun foc din lume. Continuă să scotocească prin întunericul din jurul ei, nereușind să închidă ochii. Cum închidea ochii, i se părea că aude un foșnet de stofă, ca și cum cineva s-ar fi apropiat de ea în beznă, își imagina imediat pelerina, casca... silueta grotescă și înfiorătoare a căpitanului Müller. Se ridică într-un cot alarmată, gata să țipe.

Dar de ce să țipe? Cui i-ar păsa de ea?

Se uită spre peluză pe fereastra parterului. Cel puțin, dacă ar fi atacată, ar putea fugi pe acolo, ar putea să-și taie drum prin grădină și să ajungă la șosea...

Și apoi? Ei n-ar urmări-o cu mașina? Sorrow Lane nu era decât un drum de țară puțin frecventat; ar putea să o ajungă și să o captureze fără frica de a fi deranjați. Și apoi, ar fi fost îndeajuns un cordon și o creangă de copac pentru a simula o spânzurare...

„Era prea deprimată”, i-ar spune Cecilia lui Gurner

Peets. „Cred că se simțea vinovată de moartea lui Dalton. Nu era prea inteligentă, dar avea destulă minte pentru a-și da seama că oferise un ajutor deloc de neglijat criminalului, dându-i informații despre obișnuințele fiului meu... A hotărât să se pedepsească ea însăși, eu n-aș fi învinuit-o.”

— Oprește-te! gemu ea izbind cu pumnul în pernă.

Avea nervii întinși la maximum. Se înfășură în cuvertură, întrebându-se dacă făcuse bine că venise aici; nu risca să se încurce în caz de fugă? Apoi, cu ceafa mulată pe pernă, scrută întunericul salonului. Avea impresia că doarme într-o catedrală, la picioarele unei coloane, și asta nu avea nimic reconfortant.

Sfârși prin a fi biruită de oboseală. O mână furioasă încercă să o trezească scuturând-o de braț. Pentru o secundă, se crezu moartă: căpitanul Müller se aruncase peste ea... făcuse greșeala de a ațipi... O va sugruma, trecându-i un laț alunecos în jurul gâtului... și...

Dădu din picioare, se zbătu. O zări în sfârșit pe Cecilia, aplecată deasupra divanului. Era zi.

— Te-am căutat sus, în camera ta, țipă femeia. Și am găsit astea! Pe biroul tău! Porcăriile astea! Ai înnebunit cu totul?

Foșnea o mână de hârtii mototolite și Peggy înțelese, după ce se dezmetici, că era vorba de notițele pe care le făcuse în seara precedentă pentru a-și clarifica ideile. Teoria cu dedublarea personalității, complotul femeilor... totul era scris acolo, în acele câteva pagini. Cum de uitase de ele?

Cecilia se înverșunase; o trăgea de pulover pentru a o determina să se ridice. De data asta, Peggy o împinse. Nu va nega, nu va căuta să se scuze. Din moment ce era descoperită, trebuia să treacă la atac!

— Știu tot! aruncă ea. Am înțeles tot... Trebuia să-mi fi dat seama de la început, de când am văzut manuscrisele

și dedicația în cartea lui Dan. Cele două scrisuri... Trebuia să îmi dau seama că Tanner e schizofren.

— Biată idioată! scuipă Cecilia. Te crezi într-un roman de gară? Cui te-ai dus să povestești absurdițile astea? Ziariștilor?

Apoi, brusc, furia făcu loc plictiselii pe chipul ei. Cecilia ridică din umeri și aruncă hârtiile pe jos, unde se împrăștiară.

— Dedublarea personalității! mormăi ea îndreptându-se spre bar, ce tâmpenie!

Își turnă un pahar de coniac, pe care îl bău dintr-o înghițitură. Se strâmbă și își căută nervoasă țigările și bricheta. Peggy observă că avea unghiile murdare și roase. Cecilia scăpără bricheta Zippo și un miros de benzină aprinsă invadă salonul. Trase primul fum tușind.

— Rămâi acolo! bombăni ea, țintuind-o cu un deget acuzator pe Peggy, care voia să se scoale. Dacă vrei să știi adevărul, am să ți-l spun. Și n-are nicio importanță dacă-l vei repeta altcuiva, nimeni n-o să te creadă. La urma urmei, ești amanta lui Dan Carmichael, nu? Amanta unui nebun și a unui asasin... Cine se aseamănă se-adună.

Era într-un du-te-vino continuu pe dalele din fața șemineului de granit. Alcoolul îi redeșteptase furia și îi făcuse pete roșii în obraji.

— Adevărul, spuse ea. Adevărul e că Tanner n-a scris niciun rând din romanele pe care le-a publicat...

Peggy înțepeni. Unghiile îi scrâșniră pe pielea canapelei.

— Toate porcăriile astea, continuă Cecilia, *Bombardierul infernului*, *Cu sudoarea pe tâmple*, *Zorii scheletului însângerat*... toate romanele astea de doi bani au fost scrise de tatăl lui, între 1930 și 1980...

— Ce? sughiță Peggy. Încerci să mă faci să cred că...

— Nu încerc absolut nimic, nătângă ce ești! E purul

adevăr. În tinerețe, tatăl lui Tanner se hrănise din fasciculele alea de zece cenți care apăreau în perioada marii crize economice: *Masca neagră*, *Basme stranii* și atâtea altele. Își pusese în cap să devină foiletonist, ca Dashiel Hammett... ca Chandler... Scria în secret, dar nu îndrăznea să își arate textele. Era pentru el un fel de activitate rușinoasă, o plăcere solitară cu care îi era frică să se laude față de familia lui. Și apoi a izbucnit războiul și s-a înrolat. A continuat să scrie acolo, în Anglia, între două raiduri deasupra Germaniei. Scria povești morbide, înfiorătoare, foarte avansate pentru epoca lui. Niciun editor nu i-ar fi publicat textele, asta-i sigur, le-ar fi considerat opera unui alienat și era conștient de asta. Dar nu se putea abține... Scria tot timpul, între două raiduri cu câte un Lancaster sau un Marander... Manuscrisele s-au acumulat. Îi era atât de frică să nu fie descoperite după moarte, încât, de fiecare dată când pleca în misiune de bombardare, le lua cu el într-un rucsac, ca să ardă o dată cu el dacă avionul lui ar fi fost doborât. Era îngrozit la gândul că ar putea fi descoperite între lucrurile lui și expediate părinților. Tatăl lui era predicator itinerant. El și soția lui nu citeau decât Biblia, pe care se forțau să o învețe pe de rost de la Geneză la Apocalips...

— Tatăl lui Tanner..., repetă prostește Peggy.

— Da, bombăni Cecilia. Era un adevărat scriitor popular, dar complet refulat, timid. Când a devenit erou de război, i-a fost absolut imposibil să-și facă publice textele, ar fi fost incompatibile cu imaginea care trebuia să i se creeze. Era într-un fel răspunzător de onoarea armatei aeriene în fața întregii țări, dar a continuat să scrie pe ascuns... era viciul lui secret. Unii beau, alții joacă poker, alții aleargă după femei; el scria romane cu suspans sau de groază. Nici chiar soția lui nu știa... Când era surprins cu nasul în hârtii, pretindea că scrie

articole pentru buletinul asociației de veterani. Nici Tanner nu și-a dat seama de nimic. A crezut mult timp că tatăl lui redacta rapoarte, hârțoage administrative.

— Dar cum a descoperit...

— La moartea bătrânului. Un cufăr în pod. Un cufăr de fier, cu lacăt. Deasupra fusese lipită o etichetă: „A nu se deschide, a se distruge după moartea mea."

— Și Tanner a procedat altfel?

— Nu, nu Tanner, eu, răspunse Cecilia cu o grimasă. Tanner l-ar fi ascultat, dar eu am vrut să știu. Îl uram pe moșneagul ăla, prea mă scosese din sărite. Am forțat cufărul și așa am găsit manuscrisele. Zeci de romane și culegeri de nuvele. Bătrânul, simțindu-și sfârșitul aproape, nu se hotărâse să le ardă. Ah! Trebuie să se fi gândit la asta de multe ori, dar nu trecuse niciodată la fapte. La urma urmei, era opera lui de-o viață. O viață de romancier timid, dusă pe ascuns... derizorie!

— De asta a încercat să-l determine pe Tanner să nu se apuce de scris?

— Așa cred. Când Tanner a început să scrie, bătrânul a înțeles că blestemul risca să-i atingă descendentul. Nu voia așa ceva. El trăise scrisul ca pe un păcat. A făcut tot ce-a putut pentru a înfrânge vocația lui Tanner, pentru a-i sabota încrederea în sine. Era un ticălos, ți-am mai spus.

Cecilia se opri ca să își mai toarne un pahar de coniac. De data aceasta, împinsese sticla spre Peggy, invitând-o să se servească. Furia părea să îi fi scăzut; îi făcea bine să vorbească. Se vedea că așteptase clipa aceasta de ani de zile.

— Știu că am făcut o greșeală, spuse ea. Eu și curiozitatea mea afurisită! Ar fi fost mai bine să aruncăm cufărul în mare, de pe înălțimea falezelor de la Big Sur. Tanner a început să citească textele, i se păreau magnifice... era ca în transă. N-am putut să-l

judec. De fiecare dată când încercam să-l fac să înțeleagă că nu era decât un rahat, îl apucau niște furii nebunești. Fiecare roman era însoțit de un jurnal intim plin de regrete și autocritică de un patos înspăimântător. Tipul ăsta se culpabiliza ca un bolnav la ideea că se abătea de la imaginea pe care superiorii săi, țara, tinerii, președintele Statelor Unite o aveau despre el. Era patetic, se voia soldat înainte de toate. Romanele constituiau partea neagră a lui însuși, partea inspirată de demon.

— Tanner a avut ideea de a le prezenta unui editor?

— Da, voia să aducă un omagiu tatălui său, dar să rămână fidel voinței bătrânului, păstrându-i secret numele. A hotărât să ascundă paternitatea textelor. Le-a semnat el... La drept vorbind, nu eram prea neliniștită, consideram că sunt atât de proaste, încât nu m-am gândit nicio secundă că le-ar accepta vreun editor. Cu atât mai puțin că ar putea fi obiectul unui asemenea succes. L-am lăsat în pace, convinsă că va ajunge să renunțe după cincisprezece sau douăzeci de refuzuri.

— Și au fost acceptate?

— Da, omologul californian al Samanthei Weber le-a luat... cu condiția să fie reactualizate, pentru că majoritatea poveștilor se petreceau în trecut, în timpul crizei din '29, în vremea celui de-al doilea război mondial sau în timpul afacerii cu proiectilele teleghidate din Cuba. Au trebuit corectate în tot ceea ce privea moda, muzica, politica, mașinile, tehnologia. Editorul voia actualitate, prezent... Dar asta nu prezenta o piedică de netrecut.

— Și-atunci Tanner a început să le copieze, transpunându-le în lumea de azi.

— Da, dar treaba asta l-a perturbat enorm, pentru că era un fel de trădare față de tatăl său. A suferit mult.

Peggy scoase un râs răutăcios.

— Mergi până la capăt, aruncă ea pe un ton acerb. Recunoaște că a început să-și piardă capul...

Se simți rușinată de cruzimea ei când văzu că ochii Ceciliei se umplu de lacrimi.

— E-adevărat, spuse ea cu o voce obosită. Dar era prea târziu pentru a mai da înapoi. Tanner avea și el demonul scrisului... Își crea iluzia că scrie copiind textele tatălui său. Subterfugiul ăsta îi permitea să rămână împăcat cu conștiința lui, dar nu înceta să se tortureze din cauza trădării... Căsnicia noastră a fost cât pe ce să se împotmolească atunci când am înțeles că Tanner e pe cale să facă o criză de personalitate. Bea mult pe atunci, era chinuit de manifestări psihosomatice. Începuse să se bâlbâie, să aibă amețeli. Devenise agorafob, leșina în supermagazine.

— Samantha Weber cunoaște adevărata origine a textelor pe care le publică?

— N-a lăsat niciodată să se înțeleagă nimic. Cred că puțin îi pasă, ceea ce contează este ca aceste cărți să aducă bani. Ar putea fi scrise de mine sau de Annette, asta nu i-ar ține nici de frig, nici de cald.

— Dar recunoști că Tanner e bolnav...

— Bolnav, dar nu nebun! E un om derutat. Când era s-o omoare pe Annette, sentimentul de culpă i s-a accentuat și mai mult. Și-a pierdut glasul... În fiecare noapte visa că tatăl lui vine să-i facă reproșuri pentru manuscrisele traficate. E foarte zdruncinat, e adevărat, dar nu l-a ucis pe Dalton...

— Cum poți fi atât de sigură?

— În noaptea crimei era foarte nervos, cum se întâmplă de fiecare dată când se apropie o furtună. L-am pus să ia un somnifer foarte puternic... O chestie de-a dreptul fulgerătoare, și am rămas cu el până a adormit pe canapeaua din biroul lui...

— Ar fi putut să simuleze.

— Nu, a luat somniferul în fața mea. Și l-am văzut adormind.

— Ar fi putut să schimbe conținutul flaconului, dumneata să fi crezut că i-ai administrat un somnifer, dar de fapt...

— Rahat! Te crezi într-un roman polițist? Am luat și eu medicamentul ăsta ca să-mi găsesc somnul după moartea lui Nuts și am dormit buștean. Ascundeam flaconul din cauza copiilor, pentru că e periculos... și mă temeam să nu pună Nuts mâna pe el. Îl ascund într-un loc pe care-l știu numai eu; nimeni n-ar fi putut schimba sticluța, nimeni... Tanner dormea când a fost comis omorul, sunt sigură. Când a sosit poliția, am urcat în pod și mi-a fost foarte greu să-l scol. Nu se putea ține pe picioare, i se închideau ochii, a trebuit să-l pun să bea un litru de cafea neagră. Nu se prefăcea.

— Dar poate că dumneata minți, spuse Peggy șoptit. Nu am decât cuvântul dumitale... Alibiul lui ești dumneata, soția lui.

Cecilia nu răspunse. Era foarte palidă, înfrântă, epuizată de toate aceste dezvăluiri.

— Vreau să vorbesc cu Tanner, lansă Peggy. Vreau să-l văd.

— Poți să-l vezi, dar n-ai să-i vorbești, făcu Cecilia plictisită. Nu răspunde când i se adresează cineva. Nu sunt psihiatru, dar presupun că are legătură cu cuvântul dat și trădat... Dacă vrei să stabilești un soi de comunicare cu el, va trebui să-ți scrii întrebările. Numai textul există în ochii lui, zise femeia și făcu un gest în direcția hârtiilor împrăștiate pe jos. Prezintă-i teoria ta strălucită! aruncă ea. Dacă e-ntr-o pasă bună, o să-ți spună poate ce crede despre ea...

Peg se aplecă să adune foile. Cu un genunchi pe pardoseală, le aranjă una câte una. Cecilia deveni nerăbdătoare.

— Ah! gemu ea, nu crezi că ne-am putea lipsi de teatrul ăsta? Știu foarte bine de ce-ți bați capul atâta: ca să-l scoți basma curată pe amantul tău, acest Dan Carmichael... Știi foarte bine că el l-a ucis pe Nuts, dar te înverșunezi împotriva noastră, ca și cum n-am fi suferit deja destul!

— Dan este nevinovat! șuieră Peggy ridicându-se.

— Dan? Prăpăditul ăla? Dumnezeule! Nu-mi vorbi de el. Mă întreb până la ce punct ești tu însăți nevinovată! Câteodată îmi spun că Peets nu greșește în totalitate când te bănuiește că ai vrut să organizezi o răpire... Asta ai avut în cap când ai venit aici, ha? Și pe urmă te-ai dezumflat, însă Dan s-a încăpățânat... A vrut să meargă până la capăt și lucrurile au luat o întorsătură proastă... Acum o face pe psihopatul ca să obțină circumstanțe atenuante. Își spune că e mai ușor să evadezi dintr-un sanatoriu decât dintr-o închisoare. De asta nu te-a denunțat. Are nevoie de tine în exterior, ca să-l ajuți să evadeze. Și-a revendicat întreaga responsabilitate a crimei ca să-ți lase libertatea de acțiune...

— Ești nebună ca și soțul dumitale! scuipă Peggy cu furie. De ce spui asemenea absurdități? Știi foarte bine că Tanner l-a omorât pe Dalton... și că dumneata l-ai lăsat s-o facă pentru că-ți convenea de minune. Și apoi nu se putea pune problema să fie închisă găina cu ouă de aur, nu-i așa? Ești fiică de bani gata, îți place banul, chiar dacă pretinzi că... Îți place să ai confortul dumitale... mai ales acum, că începi să îmbătrânești. Te gândești deja la moștenirea de la Tanner?

— Ticăloasă ce ești! ripostă Cecilia. OK, să terminăm. Vrei să-l vezi pe Tanner, să mergem. Speri, sigur, să insinuezi în el îndoiala? Să-l împingi să se creadă vinovat? Ți-ar conveni, bineînțeles. Tanner Holt acuzându-se de moartea fiului său adoptiv.

Luase direcția scărilor. Peggy o urmă fără a dezarma. Cele două femei urcau câte patru trepte o dată, grăbite să termine. Când pătrunseră în pod, erau la capătul puterilor.

Tanner Holt era în debara. Aplecat peste tastatura calculatorului, copia unul dintre manuscrisele tatălui său. Nici nu întoarse capul când Cecilia deschise ușa. Peggy începu prin a-i vorbi, dar trebui foarte repede să renunțe, pentru că romancierul nu îi acorda nicio atenție. În disperare de cauză, plasă hârtiile care îi enunțau teoria pe manuscrisul decolorat. De data asta, Tanner încetă să mai tasteze, pentru a-și da răgaz să citească. Descifra foarte încet, fără să i se clintească vreo trăsătură a feței. Când ajunse la capătul unei pagini, o întoarse cu o mână care nu tremura.

Pe măsură ce minutele se scurgeau, Peggy se simțea copleșită de un incredibil sentiment de irealitate. Se așteptase ca bărbatul să o prindă de gât, să o insulte ridicând-o de la pământ, dar el se comporta ca un profesor descifrând o lucrare, fără pasiune, fără indignare. Poate chiar cu un soi de plictiseală.

Când ajunse la ultima pagină, începu să bată pe tastatură. Peggy privi instinctiv ecranul.

„Nu știu”, citi ea textul cu caractere verzulii, „e bine conceput. Dacă tata a vrut așa, eu nu am nimic de spus. El hotărăște. Aș vrea să vă ajut dar, într-adevăr, nu știu.”

— Ajunge, hotărî Cecilia. Ai să-i faci rău. Am fost prea îngăduitoare cu tine. Du-te și fă-ți valiza, vreau să părăsești casa asta în următoarele cinci minute. Dacă te mai prind, chem poliția. Șterge-o...

Strigase ultimele cuvinte. Peggy își adună hârtiile și se îndepărtă cu câțiva pași.

— Vezi foarte bine! triumfă ea. Nu știe nimic. Recunoaște că tatăl lui i-ar fi putut ordona s-o facă!

— Iar eu știu că n-a făcut-o el! vociferă Cecilia. Dormea... Nu încerca să-l încurci. E foarte ușor. Vezi bine că se află în plină derută. Ai putea să-l faci să mărturisească orice, că a fost pe Marte ori că s-a întâlnit cu Moș Crăciun!

Vocea i se sparse dintr-o dată și Cecilia începu să plângă în hohote.

— Șterge-o! gemu ea împiedicându-se de prag. Lasă-mă în pace!

De data aceasta Peggy plecă, scrântindu-și gleznele. Fu cât pe ce să cadă pe scări și se prinse rapid cu mâna de balustradă. Era tulburată. Ori Cecilia Holt era o actriță excelentă... Ori spunea adevărul, iar soțul ei nu era decât un urs masiv plutind în plină confuzie mentală, total incapabil să facă rău unei muște.

În camera ei, Peggy își strânse lucrurile și le aruncă în valiză. Tremura din cap până în picioare și îi fu foarte greu să închidă fermoarele bagajului. Nu mai știa unde se află, dacă avea chef să plece sau să se înrădăcineze aici până ar obține o mărturie.

Coborî în hol clătinându-se. Când să iasă, Annette îi bară calea. Ochii îi străluceau de furie și își băgase capul între umeri ca și cum s-ar fi pregătit pentru o înfruntare fizică. Atitudinea aceasta îi dădea un aspect de bondoacă, extrem de amenințătoare, care îi punea în evidență brațele goale, pline de mușchi.

— Te-am auzit! izbucni ea. Tanner o fi nebun, dar puțin îmi pasă! Nuts era un nimic, ca și mine, plictisea pe toată lumea. Voia să-i facă rău bebelușului... voia să-l omoare. Dacă Tanner l-a suprimat, a avut dreptate, nu eu am să i-o reproșez. Probabil că aș fi ajuns până la urmă s-o fac eu însămi, de altfel... M-am gândit, mărturisesc. Când a încercat să-l înece pe Lee, mi-am spus că e un porc mizerabil și că trebuie să scăpăm de el.

Peggy se săturase. Încercă să scape, dar Annette se aruncă asupra ei, lovind-o în fluierul piciorului cu postamentul metalic pe care îi erau așezate picioarele. Fu nevoită să se retragă, schimonosită de durere. Simți umiditatea sângelui sub stofa pantalonilor.

— Nici eu nu eram bună de nimic, răcni Annette. Știu ce spun... Viața mea nu valora nici cât o ceapă degerată. Când m-a agățat Tanner cu mașina pe strada asta, ar fi putut să treacă peste mine, n-ar fi fost o dramă. Nu serveam la nimic și nimănui. Eram o nulitate. Nuts era la fel. O nulitate care mânca viața altora din răutate. Trebuia să se pună capăt... Dacă a făcut-o Tanner, nu-i o crimă adevărată, nu poate fi condamnat.

— Lasă-mă să trec! aruncă Peggy ținând valiza ca pe un scut.

— Am să-l apăr pe Tanner! urlă Annette. M-a făcut să mă simt utilă... Exist pentru el! Dacă încerci să faci să fie arestat, am să spun că eu l-am omorât pe Nuts... Mă voi acuza... Mi-am imaginat deja cum ar trebui să vorbesc, voi ști să-i conving pe curcani. Poți să te duci și la Peets... N-o să-ți servească la nimic!

Peggy reuși în sfârșit să răsucească scaunul. Se aruncă spre ușă și ieși în parc, dar Annette o urmă. Culegând pietrele plate ce mărgineau aleile, începu să le arunce cu toată forța după Peggy. Una o lovi între umeri, tăindu-i respirația, apoi alta îi ricoșă în tâmplă și tânăra căzu în genunchi, în timp ce sângele îi curgea pe pomet.

Continuă să se deplaseze în patru labe, împinsă de un instinct animalic de supraviețuire, convinsă că infirma o va ucide dacă va mai rămâne o secundă în plus.

Annette continua să o bombardeze și pietrele o loveau în locurile cele mai vulnerabile. În sfârșit, ajunse la poarta de fier. Sângele o orbea, căci îi picura de pe frunte, dintr-o rană în pielea capului. Peggy își adună ultimele forțe ca să întredeschidă grilajul și se avântă pe

drum, la capătul puterilor.

Urcă pe Sorrow Lane, clătinându-se și luptând cu leșinul. Se afundă în noroi până când la intersecție apăru o mașină a poliției. Își dădu cu greu seama de pocnetul portierelor. I se părea că trupul ei, devenit la fel de ușor ca o frunză moartă, zbura pe deasupra șesului, purtat de vântul de iarnă.

Capitolul 26

Își reveni într-o celulă luminată puternic. Era întinsă pe un pat de fier și tot câmpul vizual îi era ocupat de bare groase, vopsite în verde. Un miros de antiseptic urca din vasele WC-urilor instalate într-un colț al temniței.

„Asta-i”, își zise ea cu un soi de fatalism infantil. „Am ajuns la închisoare.”

Apoi îl zări pe Peets la căpătâiul ei, așezat pe un taburet coșcovit. Își duse mâna la fața înțepenită. Avea impresia că îi era capul de două ori mai mare. Degetele întâlniră un pansament.

— Ți s-a făcut o injecție antitetanos, explică polițistul cu vocea lui distantă. Nu cred că există vreun traumatism, dar putem să te conducem la un spital, ca să fim siguri.

— Nu, protestă Peggy. Nu vreau să merg la spital. N-am nimic... Când am văzut sânge, m-am speriat... și mi-am pierdut cunoștința.

— Cine ți-a făcut-o? întrebă Peets. Vrei să depui plângere?

— Nu, suspină Peggy. N-ar servi la nimic... De ce sunt închisă?

Inspectorul zâmbi și dinții lui mari și galbeni apărură de sub mustață.

— Nu ești închisă, ai fost instalată într-una din celule ca să-ți revii fără să te dai în spectacol. Vrei un ceai?

Fără să aștepte răspunsul, trecu la acțiune. Era un ceai soldățesc, foarte negru, foarte tare, combinat copios cu

lapte condensat îndulcit, servit în căni metalice deformate, de un sfert de litru. Peggy îl bău cu o plăcere disproporționată. Văzuse că cineva aruncase pe ea o cuvertură de la Crucea Roșie și această atenție o mișcă mai mult decât ar fi vrut.

— Cred că ai exasperat pe cineva cu teoriile tale faimoase, observă Peets. Annette te-a aranjat așa? Am văzut-o la televizor, pare destul de puternică pentru a arunca cu pietre. Nu poți să-i porți cu adevărat pică.

Peggy își adună forțele.

— Pot să vă încredințez o ultimă ipoteză? întrebă ea. E cu adevărat ceva important... Pe urmă nu veți mai auzi vorbindu-se de mine.

Peets ridică din umeri.

— Dă-i drumul, s-ar putea să te simți ușurată, suspină el. Oricum, ce vei spune nu va ieși din această celulă. Dar fii atentă la ce povestești după ce pleci din Bludbury... mai ales presei, pentru că se vor găsi doi-trei ziariști care să se învârtă în jurul tău. Samantha Weber e o persoană foarte încăpățânată, nu va ezita să te târască prin tribunale...

— S-ar spune că vă temeți de ea, observă Peggy. V-a amenințat cumva?

— Cunoaște niște tipi sus puși, am fost sfătuit să nu fiu prea zelos și să nu hărțuiesc inutil familia Holt, din moment ce am făptașul. Știai că femeia asta a publicat memoriile a doi sau trei miniștri?

Își trecu unghia degetului mare prin mustață, reflectând. Peg remarcă faptul că, în ciuda trupului său slăbănog, avea mâini de țăran, cu unghii groase, neîngrijite, și acoperite cu păr roșcat. Se gândi că nu i-ar plăcea să îl vadă dezbrăcat, apoi se miră de acest gând bizar. Piatra aruncată de Annette îi scrântise creierul?

— Spune-mi povestea, făcu Peets, și să ne despărțim

fără ranchiună. Ai la cine să te refugiezi la Londra?

Peggy nu răspunse. Scotocind în buzunarul hainei, încercă să pună mâna pe foile pe care își scrisese elucubrațiile.

— Asta cauți? făcu Peets agitând teancul de hârtii pe care le citise așteptând să se trezească Peggy.

— Ah! făcu ea enervată, iar poantele astea de copoi!

— E bine articulat, spuse el ignorându-i sarcasmul, dar e roman curat.

— Nu înțelegeți că exact aici e marea forță a complotului? obiectă tânăra. Neverosimilul... Tocmai pentru că pare de necrezut. Se refuză dintr-o dată să se cerceteze mai departe.

— Nu numai atât. Ai uitat un lucru. Dacă Tanner Holt ar fi cu adevărat nebun, dacă și-ar fi luat personalitatea tatălui său pentru a-și omorî fiul adoptiv, ar fi folosit casca de pilot și masca respiratorie de la Armata Aeriană, care se află în biroul lui, sub clopotul de sticlă, și nu o deghizare aproximativă: cască nemțească și mască de gaze...

— Nu sunt de acord, replică Peggy. Pe de o parte, ne putem gândi foarte bine că aceste obiecte îl înspăimântă într-atât, încât nici nu îndrăznește să le atingă... Pe de altă parte, în cazul unui complot ce viza implicarea lui Dan, trebuia un echipament ușor de procurat. Dan nu putea practic să aibă acces la relicvele tatălui lui Tanner Holt, pentru că ar fi trebuit să pătrundă în casă, în pod, ca să le ia. Tanner scria toată noaptea, deci era de neimaginat.

— E trasă de păr, făcu Peets cu o grimasă. Pornești rău de la început... Complici inutil o treabă foarte simpla pentru că ai un sentiment de vinovăție la gândul că n-ai prevenit-o pe Cecilia când l-ai văzut pe Dan Carmichael în grădină. Știi că ai comis o greșeală gravă care, poate, spun bine, poate a facilitat uciderea lui Dalton. Pe tine

vrei să te scoți basma curată, nu pe Dan, de care nu are de ce să-ți pese de fapt.

Peggy se crispă. Avu o răbufnire de ură împotriva lui Peets, dar fu nevoită să își mărturisească că vedea just. Dacă Dan nu era vinovat, ea nu era nici atât... Ea nu fusese imprudentă, ea nu protejase un asasin sub pretextul că își oferiseră unul altuia o plăcere scurtă în cursul după-amiezii.

Se întrebă dacă trebuia să îi povestească ce aflase exact înainte de a pleca de la Hunter Hall: frauda manuscriselor, Annette gata să se acuze pentru a-l salva pe marele bărbat...

— Ce impresie v-a făcut Tanner? întrebă ea și se întinse înapoi în pat. L-ați interogat, nu?

— N-ar trebui să-ți răspund, făcu Peets, dar ai mintea tulburată, nu-mi place. Am impresia că te pregătești să faci prostii. Tanner Holt mi s-a părut foarte bolnav. Soția lui mi l-a prezentat ca și surd și mut... A trebuit să-l interoghez în scris, dar era evident că auzea foarte bine zgomotele din jurul nostru: soneria telefonului, sirenele mașinilor... Îl vedeam tresărind când un zgomot îl lua prin surprindere. Am dedus că nu e surd, dar că, dintr-un motiv care nu-i aparține decât lui, a hotărât o dată pentru totdeauna să nu mai audă vocea umană. Am cerut un supliment de anchetă... Aici m-am lovit ca de un zid. Am fost rugat ferm să las totul baltă. Cred că Samantha Weber a intrat pe fir cu relațiile ei.

— Nu v-ați gândit că exista teama ca dumneavoastră să nu descoperiți ceva?

— Ba da, ceva, da. Dar nu neapărat în legătură cu crima. Mărturisesc că m-am întrebat dacă acest semi-infirm marcat de somnifere și tranchilizante este într-adevăr autorul cărților sale. Așa, o intuiție. Manuscrisele alea luate exact înainte de sosirea mea, ca și cum ar fi fost vorba despre secrete de stat. Biroul

acela fără note, fără ciorne, curățat de urgență. Niciun romancier, nici chiar cel mai maniac, nu scrie în felul ăsta, fără să aibă niște mâzgăliturи pe o listă ori un plan de subiect. Dulapul cu balamalele unse, fără niciun fir de praf și fără să conțină nimic... M-am întrebat dacă nu se ascunde vreun „sclav”... O escrocherie literară, înțelegi?

Peggy zâmbi. Peets era departe de a fi un imbecil.

— Știi că romanele lui Holt drenează enorm de mulți bani, mai observă el. Și m-am întrebat în ce măsură banul putea fi mobilul crimei...

— Este, dacă admitem că Cecilia voia să-l îndepărteze pe Dalton de la succesiune.

— Haida-de! zise inspectorul. Vorbim despre copii... Cecilia Holt avea de o mie de ori timpul necesar să-l plaseze pe Dalton în tutelă înainte de moartea soțului ei. Ar fi fost suficient să fie declarat în incapacitate mentală de a-și gestiona bunurile pentru ca Lee să se afle automat în fruntea unui patrimoniu însilozat de Tanner. Mobilul ăsta nu rezistă la analiză. E foileton. Nu se poate reține nimic împotriva Samanthei Weber sau a lui George Quarantine. Într-adevăr, erau în Franța în momentul crimei și în compania mai multor martori, dintre care un subprefect și un atașat cu afaceri culturale. Poliția franceză a trecut toate astea prin sită. Nu exista nicio posibilitate să ia avionul, să-l omoare pe Dalton și să se întoarcă pe furiș. Și, de altfel, cu greu se poate imagina de ce ar fi făcut-o. Acceptă realitatea lucrurilor. N-a avut loc niciun complot. Uită toată afacerea asta. Ai să vezi, va fi destul de dur pentru tine în ziua procesului, când va trebui să vii la bară. În lunile ce vor urma, ai să uiți încet-încet totul și ai să înveți din nou să trăiești normal... Ai să ai impresia că totul s-a sfârșit, a fost clasat și apoi, dintr-o dată, procesul va pune din nou acest echilibru fragil sub semnul

întrebării. Te vei afla din nou în focul actualității. Fotografia îți va apărea în ziare, prietenii pe care ți-i vei fi făcut între timp vor începe să te privească ciudat. Nu le va plăcea să descopere că ai fost amestecată într-un omor. Rănile ți se vor deschide iar și va trebui să aștepți încă o dată să ți se cicatrizeze. Va fi dur. De aceea te sfătuiesc să nu te mai ocupi decât de tine... Ai să ieși din încercarea asta zob, plină de noroi, și singură, foarte singură... Încearcă să te gândești la asta de pe acum, să-ți programezi viața în funcție de ce te așteaptă. Nu te înconjura decât de prieteni siguri, solizi, nu le ascunde nimic din trecutul tău. Pentru că ești de acum înainte o femeie cu trecut compromițător. Va exista întotdeauna o umbră deasupra capului tău. Cineva care să-ți amintească că ai fost amanta unui ucigaș de copii. Se va vedea aici perversitate sau prostie, va fi tot aia. Oamenii nu vor avea încredere în tine, mai ales femeile. Mamele nu te vor lăsa să te apropii de odraslele lor... Gândește-te la toate astea înainte de a-ți găsi o meserie. Pregătește-te pentru cataclismul care va fi procesul lui Dan Carmichael, nu te gândi decât să-ți ții capul afară din apă și încetează să te mai gândești la băiatul ăsta care te-a băgat în belea. Îți vorbesc ca om, nu ca polițist. Pentru că am convingerea intimă că nu ești vinovată, dar alții vor gândi poate altfel. Nu-i imposibil să se încerce să fii inculpată în timpul procesului, ca procurorul să te acuze de complicitate și să revendice o pedeapsă împotriva ta. Pentru moment, s-a decis să fii lăsată în libertate. În ochii tuturor ești o nătângă de care a abuzat Dan Carmichael. Mulțumește-i lui Dumnezeu de mârșăvia asta care te scutește de închisoare și nu mai tulbura apele.

Își turnă puțin ceai, ca și cum această tiradă i-ar fi uscat gâtul.

— Nu te vom găzdui aici, reluă el punând cana metalică

pe platou. Ai pe cineva care te-ar putea primi la Londra?

Peggy ezită; apoi, căutând prin buzunare, scoase cartea de vizită pe care i-o dăduse Quarantine, prima dată când o vizitase la Hunter Hall.

— Pot să dau un telefon? întrebă ea.

Capitolul 27

George o primi cu un zel emoționant, plin de jenă și de entuziasm dureros. Peggy era surprinsă să constate cum acest bărbat cu fizic de hamal, care vorbea tare și deplasa mase mari de aer în societate, devenea timid și aproape manierat în prezența ei. Fusese să o caute la Bludbury și a ținut să meargă până la Hunter Hall pentru a recupera valiza pe care ea o abandonase pe peluză, în fugă. Peggy l-a așteptat în mașină, în umbra zidului proprietății. Când bărbatul s-a întors cu valiza deformată, n-a spus niciun cuvânt despre întrevederea cu „doamnele” domeniului.

Luară direcția Londrei, întorcând cu hotărâre spatele clădirii pierdute în ceață, fără ca Peggy să simtă o ușurare reala. Știa că pagina nu fusese încă întoarsă, Peets nu-i lăsase nicio iluzie. Era vorba doar de o amânare.

Quarantine locuia într-o casă veche, undeva aproape de Portobello. Era de fapt un pod amenajat, cu grinzi enorme, cu pereții acoperiți cu țesătură ecosez. Era îngrămădit acolo un bazar de celibatar, cules de prin piețele de vechituri: machete de pacheboturi 1900 acoperite cu un pluș de praf, elice vechi din cupru sau din lemn, provenind de la aeroplane sau bărci cu motor, geamanduri și colacuri de salvare cu nume de transatlantice, trimise la casare după lungi perioade de timp. Afișe mari, îngălbenite, lăudau farmecul croazierelor în Orient sau în insulele Pacificului. Mobila

era compusă dintr-un ansamblu heteroclit de piese de mobilier marin, cu cuie de aramă și scaune lungi de tec, roase de sarea valurilor. Pe pereți fuseseră fixate hublouri vechi cu șuruburi pătrate, ce descopereau „peisaje” de pe cărți ilustrate, mărginite de ideograme japoneze. Pe jos erau împrăștiate bobine de frânghie, scripeți și chiar vreo două harpoane pe care Peggy le găsi cam prea ostentative. Trebuia din când în când să apleci capul ca să nu atingi fanioanele de semnalizare maritimă agățate între grinzi, pe odgoane prăfuite, dar ansamblul nu era neplăcut. Era un apartament de băiețel bătrân, încurcat încă în visurile lui cu insule cu comori. Domnea peste tot un vag miros de țigară, de ciorapi murdari și de coșuri de gunoi negolite, ca în orice locuință de celibatar.

Peggy se instală pe o canapea, refuzând camera pe care George voia să i-o cedeze. Apartamentul nu avea decât trei camere diforme, dispuse în șir, dintre care un birou minuscul ce dădea spre acoperiș și în care fusese așezată o canapea din piele roasă. Pereții erau tapetați cu benzi magnetice și magnetofoane. Pe o masă veche de stejar lustruit trona un calculator. Peggy înțelese că aici își elabora George biografiile trucate pentru centrul Samanthei Weber. Ambalajele benzilor magnetice purtau nume ale vedetelor muzicii, politicii sau cinematografiei.

— Simte-te ca acasă, zise precipitat Quarantine, făcând să dispară o pereche de chiloți ce atârna pe un scaun. Va trebui să lipsesc destul de mult în săptămânile următoare. Trebuie să mă duc în Franța pentru biografia asta de care ți-am vorbit. Mă duc să înregistrez câteva benzi, ai să fii liberă să-ți organizezi zilele în intervalul ăsta...

În realitate, îi propusese foarte repede o activitate de secretariat: era vorba despre transcrierea pe calculator

a conținutului benzilor aduse din voiajul precedent. Peggy nu reuși să își dea seama dacă îi încredința această sarcină pentru a o face să se simtă mai bine, dându-i impresia că plătea astfel un fel de chirie, sau dacă vedea în asta o ocazie reală de a se debarasa de o corvoadă, făcând economii.

În primele zile, coabitarea fu destul de delicată. George punea un disc de Wagner pe un pick-up stereo de fiecare dată când trebuia să tragă apa și Peggy se săturase rapid de acele suprapuneri teutone pe fond de Niagara. Dimineața, aplicau amândoi șiretlicuri strategice pentru a folosi baia fără a se surprinde pe jumătate goi. Cât despre ea, profita de orice absență a lui Quarantine pentru a se apuca de spălat și a-și pune la uscat pe un radiator chiloții și sutienele.

Cum hotărâseră de comun acord să nu pomenească despre moartea lui Nuts, nu aveau prea multe să își spună și conversația devenea lâncedă. Peggy ar fi vrut să știe dacă Samantha Weber mai avea intenția să publice amintirile prințesei Ozotsukoi, dar George i-a mărturisit că nu avea ce să-i răspundă. În ultimul timp, trebuia să se poarte foarte delicat cu Samantha și nu îndrăznea să-i pună întrebarea.

Tânăra a fost tentată de două sau trei ori să îl întrebe dacă știa despre impostura pusă pe picioare de Tanner Holt, dar a renunțat. De când plecase de la Hunter Hall, era victima unei iluzii stranii de îndepărtare temporală... Moartea lui Nuts i se părea acum foarte îndepărtată, pierdută în ceața unui trecut îndepărtat. Știa că era victima fenomenului de „convalescență” pomenit de Peets și că mintea ei căuta să se debaraseze de stresul înmagazinat în ultimele săptămâni, făcând-o să creadă că afacerea era definitiv clasată. Nu-i nimic, nu trebuia să cedeze acestei iluzii înșelătoare. Trebuia să se apere de amorțirea conștiinței, favorizată de egoism. Dan era

tot în închisoare.

De altfel, nu îi plăcea să fie întreținută de Quarantine. Însă nu avea bani și se îndoia că ar putea găsi rapid de lucru în săptămânile care urmau. Oriunde s-ar duce, s-ar găsi cineva care să-și aducă aminte că i-a văzut chipul la televizor și, pentru toată lumea, ea ar deveni amanta criminalului nebun, a ucigașului copilului... poate chiar complicea lui. Această notorietate îi făcea dificilă reintegrarea și îi interzicea chiar și o simplă slujbă de servitoare sau menajeră...

În așteptare, ca să nu stea cu brațele încrucișate și ca să evite îndelungatele *tete-â-tete-uri* cu Quarantine, se apucase de transcrierea benzilor magnetice. Era o muncă plicticoasă, pe care o executa cu căștile pe urechi, oprind casetofonul la fiecare zece secunde pentru a transcrie vorbăria deșucheată a acelei vedete uitate, ale cărei intonații o călcau pe nervi. Dar în acest timp nu se simțea obligată să-și bată capul să întrețină o falsă conversație cu gazda ei.

Din fericire, Quarantine își petrecea mult timp la editură. Ziua, Peggy era deci singură, eliberată de obligația de a zâmbi, dar serile i se păreau mult prea lungi. Făcând și unul și celălalt eforturi supraomenești pentru a ocoli tot ce avea vreo legătură cu familia Holt, nu încetau de fapt să se gândească aproape obsesiv la ea. George scotea anecdote care ar fi fost amuzante în alte împrejurări, dar care, în situația prezentă, sunau sinistru.

Fu o adevărată ușurare pentru Peggy când el îi anunță plecarea apropiată în Franța.

— Încuie ușa de două ori, îi recomandă el. Și nu răspunde la telefon, trebuie să te ferești de ziariști.

— Am să conectez robotul, spuse Peggy.

— Nu, nu, protestă George. Să nu faci așa ceva. Mi-e groază de mașinăria asta. De altfel, nimeni nu-mi lasă

niciodată nici cel mai mic mesaj. Dacă Samantha vrea să mă găsească, o să mă sune în Franța. Am să umplu frigiderul înainte de a pleca, asta o să te scutească să ieși. Nu-i imposibil ca profitorii presei să încerce să te găsească. Afacerea își va urma cursul ei, va avea loc în curând o reconstituire, ceea ce va pune lumea în mișcare... Când am să te sun, am să folosesc un cod: trei apeluri, apoi unul, apoi patru; 314, ca numărul vagonului de pe afișul ăsta. Ai să ții minte? Să nu răspunzi la niciun alt apel. Mai ales Cecilia nu trebuie să afle că te găzduiesc, e foarte pornită împotriva ta.

A făcut exact cum promisese, umplând frigiderul și dulapurile cu suficientă hrană pentru a rezista și unui asediu. Peggy îl lăsa în pace. Nu reușea să își dea seama dacă i se părea caraghios sau înduioșător. Avea mâinile groase, o siluetă de docher îndesat, sprijinit pe niște labe late, dar o licărire neliniștită și înfricoșată sclipea mereu în străfundul privirii lui, ca și cum ar fi trăit în iminența unei catastrofe. Îl privi plecând cu eternul lui magnetofon. Geaca lui îmblănită de piele îi accentua aspectul de biped deplasându-se pe gambe scurte, cu pulpe groase. Se gândi că ar fi trebuit poate să facă dragoste cu el pentru a-i mulțumi; el își dorea așa de mult...

O dată plecat Quarantine, gustă satisfacția de a fi singură, de a putea merge prin casă fără grija să fie decentă, de a-și putea spăla lenjeria fără să fie nevoită să o ascundă sub prosoape.

Cotrobăi prin apartament și descoperi pe o etajeră o fotografie de-a lui George; subțire, cu barbă, în compania unei tinere care râdea în hohote. O roșcată drăguță, cu coamă leonină. Era un fotografie veche Polaroid, ale cărei culori se transformaseră în nuanțe ireale și care data, fără îndoială, de douăzeci și cinci de ani. Se vedea după haine: după tunica lui indiană și

după minijupul Mary Quant al fetei. Fotografia fusese făcută pe Carnaby Street; George mai avea pe atunci păr, îl purta lung pe gât... și o barbă deasă de Iisus în exil, care îi dădea un anume farmec. Peggy simți o strângere dureroasă de inimă descoperindu-l astfel, atât de tânăr, cu privirea plină de bucurie naivă. Se grăbi să pună rama înapoi pe etajeră.

În zilele care au urmat, a lucrat la transcrierea memoriilor starului hollywoodian; apoi, nemaiputând să reziste și refuzând să se mai prefacă, îi telefonă lui Gurner Peets pentru a-i cere un permis de vizitare.

— Vreau să-l văd pe Dan, explică ea. Trebuie să vorbesc cu el.

— Ai să intri iar în bucluc, bombăni comisarul. Nu cred că are chef să te vadă. E foarte fericit, știi? Pentru prima oară în viață, are cu adevărat impresia că există. Psihologii însărcinați să-i întocmească dosarul psihiatric n-au văzut niciodată un individ așa de vesel.

— Puteți să-mi obțineți permisul?

— Am să încerc.

I l-a înmânat trei zile mai târziu. Peggy întoarse autorizația pe toate fețele, recitind cu grijă fiecare cuvânt. O părăsise tot calmul, nu mai putea sta locului. În ajunul vizitei, petrecu o noapte albă încercând să își pună la punct argumentele, construi mii de strategii contradictorii și sfârși prin a adormi în zori, cu câteva minute înainte de a suna ceasul. Se întrebă ce ar trebui să îi ducă. Nu știa nimic despre Dan, despre gusturile, despre dorințele lui. Cumpără la întâmplare ciocolată și țigări cu banii pe care i-i lăsase Quarantine și i se părură de o banalitate consternantă. Știa că George ar fi dezaprobat cu îndârjire vizita asta, dar nu putea să reziste. I se părea că nu-și va găsi liniștea sufletească dacă nu va vorbi cu Dan măcar pentru o ultimă dată.

Trebui să ia trenul, pentru că închisoarea se afla într-

un sat de la periferie al cărui nume nu-l auzise niciodată. Coborî într-o gară aglomerată, tristă și murdară, cu pereții acoperiți cu sloganuri rasiste. Pușcăria se afla la marginea satului, în mijlocul unor terenuri pustii. Aspectul ei o înspăimântă și, pentru prima dată, Peggy simți o panică viscerală la ideea că s-ar putea pomeni acuzată de complicitate. Procesul luă o dimensiune nouă în mintea ei, aceea a unei amenințări foarte reale, pe care era inutil s-o nege, și simți o sudoare rece șiroindu-i pe spate. Trecu de porticul din piatră cenușie pentru a intra într-o curte înconjurată de ziduri. Se sufoca. O interceptară mai mulți gardieni. Trebui să își arate autorizația, să își golească geanta, să încredințeze pachetele unui bărbat care se apucă să le desfacă. O femeie o conduse într-o cabină pentru a verifica dacă nu ascunde ceva sub haine. În sfârșit, fu condusă într-o cămăruță cu o fereastră minusculă, la trei metri de sol. Tot spațiul era ocupat de o masă și de taburete fixate în pardoseală. I se ordonă să se așeze cât timp va fi căutat Dan. Realiză că tremura de spaima la gândul că s-ar putea trezi poate, într-o zi, închisă într-un astfel de loc.

Dan sosi. Fusese tuns, dar nu de tot. Purta o pereche de pantaloni și o haină din pânză tare gri, care semăna cu o îmbrăcăminte de lucru.

— Tu ești? făcu el surprins. Credeam că-i avocatul meu. Mi-au pus un tip din oficiu, un tip nesuferit care vrea tot timpul să-i povestesc copilăria mea nefericită. E plictisitor. N-am fost niciodată nefericit cât am fost mic. Mama și tata mă lăsau în pace și nu-mi trebuia altceva. Nu sunt o victimă.

Se așeză. Gardianul se instala în capătul încăperii, cu mâinile la spate, cu o expresie impersonală pe față.

Peggy încercă să zâmbească. Descoperi cu o oarecare uimire că Dan se îngrășase, ca și cum închisoarea i-ar

prii, în definitiv. Obrajii i se rotunjiseră, nu mai avea alura aceea de lup hămesit pe care o avea la Bludbury. La o primă privire, părea mai puțin neliniștitor decât la arestare. Acest lucru i-ar putea fi util în momentul procesului.

— Ți-am adus țigări și ciocolată, spuse ea prostește.

— Da? făcu băiatul. Aș fi preferat tăieturi din ziare. Ai păstrat tot ce a apărut despre noi măcar? Și emisiunile de la televizor... Le-ai înregistrat? Nu le-ai înregistrat? La dracu'! Am trecut de nu știu câte ori pe la informații și n-am putut să mă văd! Nu ești prea deșteaptă... Exista totuși un video la Hunter Hall; infirma avea unul în camera ei, știu, l-am văzut pe geam...

— Danny, șopti Peggy, dar avu un sentiment curios când se auzi pronunțând acest diminutiv pentru prima dată. Danny... nu-i un joc. Trebuie să încetezi să mai minți. Eu știu foarte bine că nu tu l-ai ucis pe Dalton. Ai văzut ceva când erai în parc? Ai văzut pe cineva ieșind din casă, deghizat în căpitanul Müller?

— Eu l-am omorât, la naiba, bombăni Dan scuturând din cap. Și tu știi bine de ce. Și nu regret nimic. Datorită mie, Tanner Holt va scrie cea mai mare operă... Va fi ca și cum aș scrie-o împreună cu el, vezi? Ca și cum am semna amândoi cartea.

— Nu-i adevărat, făcu Peggy încercând să-și păstreze calmul. Spune-mi cine ți-a dat noua adresă a familiei Holt. Ai primit o scrisoare anonimă? O notiță care ți-a fost strecurată sub ștergătorul de la mașină, de exemplu?

— Nu, mi-am procurat-o ușor; am agățat o proastă de secretară de la editură. E plin de fete care de-abia așteaptă să fie puse jos de un băiat simpatic. Cum am făcut și cu tine, hm... îți amintești? Și ți-a plăcut al dracului, altfel n-ai fi aici să mă stârnești.

— Dan, imploră tânăra. Gândește-te bine, pe urmă va fi

prea târziu. Chiar ai luat stela din parc... stela, casca și masca de gaze, ori le-a îngropat cineva sub rulotă fără știrea ta?

— Eu am făcut tot, singur, la naiba! Doar n-am să-ți repet de o sută de ori! explodă tânărul bătând în masă. Mă crezi idiot? Crezi că nu sunt destul de deștept ca să fi făcut toată combinația? Asta te dă gata, hm, proastă ce ești! Sunt un artist, ca și Tanner... Am scris editorului lui să pună o fotografie de-a mea pe spatele cărții și să explice acolo că datorită lui Dan Carmichael a scris Tanner Holt *Vizitatorul fără chip*. Aș vrea să vină să mă fotografieze aici, în curtea închisorii.

— N-o să vină nimeni, Dan! îi aruncă Peggy. Or să vină doar copoii, judecătorii și jurații. Nu va fi nicio carte, niciun roman. Tanner nu va scrie niciodată *Vizitatorul fără chip* pentru că nu-i în stare, e un biet om pe jumătate infirm. N-a scris niciuna din cărțile apărute sub numele lui. E un fel de escroc. Ai să te trezești încurcat într-o minciună care nu va servi la altceva decât să te trimită să putrezești într-un azil... Vorbește atât cât mai ai timp! Spune ce ai văzut în grădină... Spune-mi cine se ascundea sub mască!

— Nu-i adevărat! urlă Dan ridicându-se ca un diavol. Va scrie cartea! Și eu voi fi pe copertă! Nu ești bună de nimic... Vrei să-mi faci rău pentru că despre tine abia dacă s-a vorbit în ziare!

Se aruncă asupra lui Peggy și o pălmui cu toată forța. Fata își pierdu echilibrul și căzu de pe taburet. Urechea stângă îi țiuia atât de tare, încât crezu pentru o clipă că Dan îi spărsese timpanul.

Gardianul se grăbi să-i pună cătușe arestatului, care zbiera după ajutor. Alți câțiva bărbați în uniformă invadară camera. Dan fu târât afară, gesticulând și vociferând.

Mai târziu, gardianul șef veni să o mustre; urma să

aibă loc un raport, pentru că Peggy încălcase regulamentul. În cursul unei vizite, se obișnuia să nu se pomenească afacerea în curs. Supraveghetorul care îi permisese acest lucru urma să fie pedepsit, iar în dosarul lui va figura un blam. Cât despre ieșirea violentă, comisarul care îi obținuse permisul urma să fie informat.

Peggy părăsi clădirea arestului într-o stare vecină cu rătăcirea. O durea îngrozitor falca și obrazul o ustura ca și cum i s-ar fi aruncat în față ceai clocotit. Se gândi că se va alege cu un hematom și poate chiar cu desenul vinețiu al mâinii lui Dan imprimat pe piele. Pe tot drumul de întoarcere se întrebă dacă nu greșise traseul și dacă, în definitiv, Dan Carmichael nu era cu adevărat vinovat. Simțea cum se insinuează în ea îndoiala.

Se întoarse la Londra foarte abătută; ajunse din nou în podul lui Quarantine, își făcu un ceai și luă două aspirine.

Când sună telefonul, ridică automat receptorul fără a-și aminti de promisiunile făcute lui George. Era Peets.

— Iar ai făcut prostii! mârâi el. Carmichael a trebuit dus la infirmerie în plină criză de nervi. Te insultă și afirmă către toți cei dispuși să-l asculte că tu complotezi împotriva lui. Dacă treaba asta ajunge la urechile vreunui ziarist, nu pot să-ți spun ce efect va avea! De aici și până la a fi acuzată în presă că ești creierul întregii afaceri nu e decât un pas! Liniștește-te, încearcă să uiți... e sfatul meu de prieten. Și așa reconstituirea va fi destul de penibilă.

Închise. Peggy nu-și putu reține lacrimile. Plângea pentru că era învinsă, singură și dezarmată.

Când se înnoptă, aprinse toate luminile, scoase dintr-un dulap o sticlă de lichior și se apucă s-o golească cu înghițituri mici. Nu îi trebui mult să alunece într-o stare de beție.

Era întinsă pe covor, în fața șemineului fals, când sună din nou telefonul. Se sculă clătinându-se și ridică receptorul, crezând că e un apel de la George.

— Tată, spuse interlocutorul în receptor. Tată, tu ești? Mă aștepți... De ce nu răspunzi? Spune-mi ce să fac...

Peggy puse receptorul la loc, înghețată de spaimă, cu pielea cuprinsă de frisoane. Recunoscuse perfect vocea lui Tanner Holt.

Capitolul 28

Groaza o trezi brusc. Alergă să vomite în chiuveta metalică din bucătăria-bar care împărțea camera în două. Simțind nevoia de a respira puțin aer proaspăt, deschise una din ferestrele mansardei și se aplecă deasupra străzii, inspirând cu forță briza ce sufla peste acoperișuri. Era întuneric, dar când se aplecă peste balustradă, privirea i se opri pe cabina telefonică de pe trotuarul din față. Era iluminată și cineva era acolo, formând un număr. În același moment sună telefonul și Peggy se întrebă dacă era vorba într-adevăr de o coincidență. Avu reflexul de a stinge lumina și reveni la colțul ferestrei. Din cauza distanței, nu vedea fața bărbatului din cabină. Era înalt, îmbrăcat într-un trenci și purta pe cap o pălărie cu borurile lăsate, care îi umbreau trăsăturile. Sătul de așteptare, agăță receptorul în furcă. Imediat, telefonul din pod încetă să mai sune. Ușa cabinei se deschise și Peggy se retrase în întuneric, nedorind să fie reperată. Avu impresia că bărbatul se oprește la baza imobilului și înalță capul pentru a scruta ultimul etaj; dar, pentru a fi sigură, trebuia să iasă din ascunzătoare și nu voia să riște.

Tremura de frig și de frică. Imagini înfiorătoare i se perindau prin minte. Tanner... Tanner Holt ieșise din bârlog. Fusese nebună că îi arătase bănuielile. Pe moment el nu reacționase, dar noțiunea de pericol își făcuse lent drum în creierul lui încețoșat și Tanner sfârșise prin a înțelege că Peggy știa tot. Plecase de la

Hunter Hall ca să o găsească pe această individă care strica viața altora... ca să o reducă la tăcere cât mai repede, înainte ca ea să asmuță populația. O imprudență de-a lui Quarantine îi furnizase adresa viitoarei sale victime și venise, în noaptea de iarnă, să scrie ultimul capitol din *Vizitatorul fără chip*, aici, în mansarda asta, în mijlocul tuturor grinzilor de care ar fi atât de simplu să lege un cordon...

Peggy închise violent fereastra și se năpusti spre ușă, să se asigure că zăvoarele erau bine trase, după care așeză un scaun sub mâner. Tanner ar fi oare atât de nebun să urce acum? Făcuse rost de o dublură a cheilor? Quarantine avea obiceiul să lase un set de chei în biroul de la editură?

Peg se lipi de perete. Zgomotul propriei respirații i se părea înspăimântător. Făcu un gest spre telefon, să îl sune pe Gunter Peets, dar își lăsă mâna să cadă înapoi. Nu ar servi la nimic altceva decât să o facă încă o dată să treacă drept nebună... Nimeni nu o va mai crede acum, se discreditase în ochii tuturor prin teoriile ei abracadabrante. Era singură și trebuia să se apere singură.

Tot pe întuneric, deschise un sertar de la bufet și scoase un cuțit. Se întrebă dacă ar avea curajul să îl lovească pe Tanner. Hotărî că da. Nu avea absolut deloc de gând să se lase prinsă în laț. Îl va lovi, da... Îl va lovi pe asasinul lui Nuts și ar simți chiar o anumită plăcere.

Cu degetele încleștate pe mânerul armei, încercă să își disciplineze respirația. Nu trebuia, mai ales acum, să se lase copleșită de înverșunare nebunească. În întuneric putea supraveghea mai bine ferestrele. Nu era exclus ca scriitorul să încerce să se strecoare la Quarantine de pe acoperiș, din moment ce apartamentul se afla la ultimul etaj, deși era greu de crezut că streașina i-ar putea suporta greutatea. Dacă avea fantezia să apuce pe

această cale, risca să eșueze în gol și să se înfigă într-unul din țepii din grilajul ce împrejmuia casa.

Își dădu seama că aproape își regăsise calmul. Iminența acțiunii venea asupra ei ca o eliberare. Era timpul să sfârșească o dată... să regleze conturile. Era timpul ca Nuts să fie răzbunat.

Privi spre ușă, rezistând tentației de a o întredeschide pentru a accelera evenimentele. Tanner ar intra și ea l-ar lovi, la umăr sau în coapsă, nu știa... Mai degrabă în coapsă; astfel, l-ar ținti în loc și ea ar putea chema poliția. Peets ar face o mutră grozavă descoperindu-l pe romancier zăcând în sângele propriu, cu o frânghie trasă în jurul taliei.

Minutele treceau. Peggy își ascuțea auzul, pândind scârțâitul scării. Dar nu se auzea nimic. Telefonul sună și îi smulse un geamăt. Întinse mâna și luă receptorul.

— Tată, gemu vocea lui Tanner Holt, știu că ești acolo... nu mă poți lăsa așa... Nu mai am bani... Nu poți să vorbești? Ești cu ea, asta-i! Baby-sitter... Nu trebuie s-o lași să fugă... Să-ți fie rușine că o protejezi... Trebuie să te gândești mai întâi la mine... sunt fiul tău...

Izbucni într-un hohot bizar de plâns și închise. Peggy se cutremură. Dumnezeule! Nebunul ăsta chema fantoma tatălui său pentru a-i cere sfatul în legătură cu viitoarea lui crimă, naviga în plină demență! Se strecură până la fereastră. Bărbatul cu pălărie informă ieșea din cabină. După o ezitare scurtă, se afundă pe o stradă laterală și dispăru. Fata scoase un oftat de ușurare. Tanner Holt nu va veni s-o ucidă în seara asta... numai să nu fie un truc renunțarea lui.

Peggy se încruntă. O deranja ceva, un detaliu... O propoziție pronunțată de scriitor: „Nu mai am bani.” Asta nu spunea nimic? Holt dispunea de o avere considerabilă. De ce se credea dintr-o dată sărac?

Și, brusc, își dădu seama că era stupidă. Complet

stupidă. Vocea pe care tocmai o auzise era cea a lui Tanner Holt de la televizor, din prezentarea serialului de groază, dar nu putea să fie vocea lui adevărată, din moment ce era deja afazic la vremea înregistrării și trebuise dublat!

Ea crezuse că aude vocea lui Tanner, când de fapt era vorba de cea a actorului care-l dublase...

Dublura lui Tanner o sunase... sau, mai degrabă, îl sunase pe George Quarantine. Dublura lui Tanner îi spusese lui George „tată”.

Dublura lui Tanner era... fiul lui George Quarantine!

Se clătină sub șocul evidenței. Beția o împiedicase să facă imediat legătura, dar acum era sigură de deducția ei.

Vocea... Vocea de la telefon nu putea fi cea a lui Tanner. De altfel, nici n-ar fi putut s-o recunoască, din moment ce nu o auzise niciodată! Nu făcuse decât să identifice glasul acela baritonal de actor shakespearian care o frapase atât de mult când Annette îi pusese caseta cu serialul televizat: „Bună seara, mă cunoașteți poate după renume. Sunt Tanner Holt, maestrul angoasei, și dacă pătrund astfel în casele dumneavoastră, prin efracție, este pentru a vă lua de mână și a vă conduce pe cărările spaimei...”

Genericul... genericul imbecil, Tanner Holt metamorfozându-se în animalul ireal, izbucnind într-un râs „satanic”.

Aprinse toate luminile, bău un pahar de apă, căci avea gâtul îngrozitor de uscat, și porni spre camera lui George.

Acum nu mai avea niciun scrupul. Îi trase sertarele și le goli unul după altul pe pat. Unul singur era încuiat cu cheia, dar îl forță cu o șurubelniță pe care o găsise pe chiuveta din bucătărie. Conținea un album de fotografii. George și femeia roșcată pe care o văzuse în imaginea

înrămată. George Quarantine împreună cu un copilaș care, pe măsură de trecea timpul și paginile, se transforma într-un băiețaș. Pe măsură ce George își pierdea părul și făcea burtă, puștiul creștea, iar femeia roșcată nu mai apărea în poze.

Plecase, murise?

Într-un clasor, Peggy găsi tăieturi din ziare, fotografii decupate din presa de provincie, programe de teatru prost tipărite care miroseau a turnee amărâte. Printre portretele de actori, figura și cel al unui anume Stephen Quar. Quar... Quar (antine)? Nu-i trebui prea mult timp pentru a înțelege că era vorba despre fiul lui George.

Capitolul 29

George s-a întors a doua zi dimineața. S-a oprit în mijlocul sufrageriei, cu bagajele în mână. Lui Peggy i-a părut rău când a văzut că zâmbetul i se transformă într-o grimasă de suferință. Nu aranjase nimic la loc, ca să poată termina cât mai repede. Sertarele răsturnate erau împrăștiate pe jos și ușa camerei era larg deschisă spre toată harababura.

Ea stătea la masă cu programele teatrale și fotografiile etalate în față. Își jurase să procedeze curat, fără sarcasm, fără răutate. Nu voia ca vocea să i se umple de acea notă triumfală și pretențioasă pe care o au întotdeauna detectivii din filmele cu enigme, în momentul marii scene finale.

— De aceea nu voiai să răspund la telefon, zise ea încet. Ți-era frică să nu te sune fiul dumitale... Stephen... Nu știi unde se ascunde și nu puteai să îl anunți că vei lipsi. Iată de ce nu voiai robot telefonic. Ți-era frică să nu lase vreun mesaj și eu să recunosc pseudo-vocea lui Tanner Holt. Dacă nu eram moartă de beată te-aș fi ascultat probabil, aș fi lăsat telefonul să sune. El l-a omorât pe Nuts, nu-i așa?

Nu simțea nicio satisfacție, niciun triumf. Îi era rușine să vadă durerea întipărindu-se pe fața bărbatului masiv. Părea epuizat, cenușiu, mai bătrân ca de obicei. Se apropie de chiuvetă, lăsă apa să curgă și se stropi. Ochii îi erau umflați. Cumpărase prăjituri proaspete înainte de a urca. Acum stăteau răsturnate în hârtia pătată, lângă

geanta de voiaj. Își propusese probabil să pregătească micul dejun înainte să se trezească Peggy.

— De ce această crimă? întrebă tânăra. Nu înțeleg. Ce mobil a avut? E absurd...

— Tanner i-a furat vocea, spuse surd Quarantine îndreptându-se de spate, cu fața șiroind.

— Ce?

— Stephen era un actor tânăr, cu viitorul în față... debutant, dar cu viitorul în față. Știu că am aerul unui ziarist care scrie la pagina de spectacole, dar așa era... Trăgea mâța de coadă vegetând în niște amărâte de turnee, dar avea planuri mari, cu adevărat. Când Tanner Holt a devenit afazic, am vrut să-i întind o mână de ajutor fiului meu, să profit de chilipir pentru a-l face să câștige ceva bani... Am fost de o prostie monstruoasă... Am făcut greșeala vieții mele.

— Ai propus să-l dubleze pe Tanner?

— Da... N-am spus că-i băiatul meu. Purta pe atunci barbă și păr lung. E mult mai mare decât mine... Sângele irlandez al mamei lui, presupun. Existau puține șanse să facă cineva legătura. Și-a schimbat pseudonimul ca o măsură de siguranță. Samantha era pe ultima sută de metri, serialul de televiziune era aranjat, trebuia pus doar genericul cu Tanner prezentând fiecare episod. Contractul fusese semnat cu această singură condiție: Tanner Holt să își facă propria publicitate. Dar, între timp, Tanner devenise mut. Stephen are o voce magnifică, mama Weber a fost cucerită... A fost convins să-l dubleze pe Tanner Holt în toate aparițiile. Multe interviuri au fost realizate așa, cu play-back, unde Tanner se mulțumea să-și miște buzele pe fondul unei benzi sonore înregistrate de Stephen... Crede-mă, îi convenea de minune acest schimb. Adevărata voce a lui Tanner nu avea sonoritate, nu avea siguranță... O voce de adolescent, o voce în schimbare.

Stephen conferea subit personajului lui Tanner Holt o nouă statură, o forță și un farmec surprinzător.

— Dar combinația a eșuat?

— Da... Samantha îi vărsase lui Stephen un onorariu bun, dar Tanner a reintrat în funcție... Dumnezeule! Nu bănuiam pe atunci că e pe cale să înnebunească, nu l-am luat în serios. El a... El a cumpărat vocea fiului meu.

— Ce spui?

— Prin intermediul Samanthei, l-a pus pe Stephen să semneze un contract de exclusivitate, angajându-l doar pentru el, așa cum poate face un studio de cinema cu o vedetă. De atunci, Stephen nu a mai avut dreptul să-și utilizeze vocea decât pentru a-l dubla pe Tanner Holt, la televiziune sau la radio... El a înregistrat toate casetele audio ale seriei *Tanner Holt povestește...*, el citea textele lui Tanner la microfon, dar numele lui nu figura nicăieri niciodată. El nu exista. Nu era decât o fantomă.

— Dar de ce a semnat contractul?

— Lipsa de bani, exasperarea din turneele alea jalnice. Și apoi, la început, n-a luat afacerea chiar în serios. El o numea „pactul cu diavolul”. Spunea „am semnat cu sângele meu” sau „mi-am vândut sufletul”, dar era doar un subiect de glumă. Nimeni nu se gândea cu adevărat că Samantha Weber va veghea cu scrupulozitate la aplicarea contractului. Dar Tanner se îndrăgostise de-a binelea de acest glas... de glasul lui... Îl asculta la magnetofon, în pod, ca pe o simfonie. Punea casetele și își mișca buzele precum un cântăreț în play-back. A amenințat-o pe mama Weber că nu mai scrie dacă nu îi garantează exclusivitatea vocii lui Stephen.

— Și Stephen a pierdut controlul...

— Nu imediat, ci puțin câte puțin. Avea bani, mama Weber îl plătea lunar, ca pe un angajat. A început să se drogheze. Își vedea colegii reușind, pătrunzând, făcându-și rostul lor, în timp ce el rămânea o dublură. A

început să decadă. E destul de fragil, ca maică-sa... Maureen s-a sinucis când el avea doi ani, pentru că nu reușise în cariera de cântăreață. E o poveste veche, de prin anii ’70; nu s-a scris decât un articol mic într-un ziar. Am încercat să-l cresc singur. N-a fost prea ușor; avea prea multă imaginație, era prea impresionabil, dispera ușor la cel mai mic eșec.

— De ce l-a omorât pe Dalton? întrebă Peggy. Ca să se răzbune? E absurd!

Quarantine se lăsă să cadă pe canapea. Carnea lui căpătase culoarea și consistența unei lumânări. Gura îi tremura, agitându-i bărbia triplă într-o mișcare convulsivă care nu te făcea nici pe departe să râzi.

— N-ai înțeles nimic, spuse el pe un ton obosit. Nu voia să pună mâna pe nimeni... Răzbunarea lui era să-l împingă pe Nuts să-l înece pe fratele lui... Lee, micul prinț, copilul-rege. Nuts nu era decât un instrument, Stephen știa foarte bine că soților Holt nu le păsa deloc de orfan. Ca să le facă rău cu adevărat, trebuia să se lege de Lee... Lui Stephen, mașinația asta i se părea shakespeariană.

— E o murdărie, bâigui Peggy. Și dumneata l-ai lăsat să acționeze?

— Nu mi-a spus nimic... Și-a construit planul pe ascuns, folosind ce îi spuneam eu în cursul conversațiilor noastre. A integrat tot... Voia să-i facă să sufere pe Tanner și pe Cecilia, să-i distrugă, să-i reducă la zero. S-a servit de Nuts. A înțeles imediat profitul pe care-l putea obține de la puști, din gelozia lui viscerală, din impulsurile lui violente. A început să se ducă la Hunter Hall, să se strecoare în parc în timp ce bonele tricotau sau citeau. L-a încântat pe Nuts cu personajul căpitanului Müller. I-a spus copilului exact ce își dorea să audă: fleacuri războinice, trucuri din benzi desenate. Nuts era fascinat. Stephen îi dădea întâlnire noaptea, în

labirint. Pusese în botul măștii de gaze o pastilă electronică ce servea la deformarea vocii. O furase de la magazinul de accesorii pentru studiourile de înregistrare. Cunoști, nu-i așa, șmecheriile astea electronice? Cei care cer prețuri de răscumpărare le utilizează în filme pentru că dau vocii un timbru bizar, metalic. De fapt, s-a dovedit o precauție inutilă, pentru că masca era ea însăși un filtru suficient, dar Stephen nu voia să riște.

— El a furat stela?

— Da, a ascuns-o în scorbura unui copac. Asta a mers un timp... Bonele îl urau toate pe Nuts și nu erau prea vigilente. În majoritatea timpului, îl expediau în parc cu gustarea și nu se mai ocupau de el până la ora mesei. Asta îi permitea lui Stephen să mențină contactul cu puștiul. Scurte întrevederi... Era conștient că personajul lui nu era credibil decât cu condiția să rămână foarte misterios.

— Dar tentativa înecului a eșuat, Nuts a fost surprins de Cecilia în momentul în care îl luase în brațe pe fratele lui ca să-l arunce în cadă.

— Da, răsuflă George trecându-și o mână pe frunte ca și cum capul i-ar fi devenit prea greu. Tentativa n-a reușit... Nu-mi pare rău că a eșuat... Îl urăsc pe Tanner, dar n-am nimic cu Lee. Dumnezeule! N-am nimic împotriva bietului copilaș.

— Dar Dalton? Stephen s-a răzbunat pe el?

— Nu, ar fi fost absurd. Nu-i chiar atât de negru! Nu-i un monstru ori un nebun ca Dan Carmichael al tău! La naiba... cum să te fac să înțelegi? A fost... a fost un fel de accident. Căpitanul Müller l-a convocat pe Nuts încă o dată ca să-i ordone o nouă tentativă împotriva lui Lee. Să-i împingă căruciorul pe scară, de exemplu...

— Asta se întâmpla în noaptea crimei?

— Da. Nuts a venit la întâlnire, dar nu ca să primească

noi ordine, nu. De data asta, voia neapărat să plece, să plece de la Hunter Hall... Își pusese ideea asta în cap: să plece în Germania ca să se înscrie la școala de piloți! Își luase toate lucrurile, jucăriile, cel mai bun roman al tatălui său, ca amintire, și chiar un hârleț rabatabil pentru a degaja intrarea așa-zisului tunel, pe care Stephen i-o arătase în centrul labirintului. Nu mai voia să rămână la Hunter Hall, înțelesese perfect că Cecilia și Annette îl urau, nu mai avea încredere în tine. Voia să devină pilot de bombardier... ca în roman. Stephen i-a ordonat să se întoarcă acasă și să-l omoare pe Lee, dar Nuts a refuzat, l-a cuprins o furie teribilă, a început să răcnească, să se rostogolească pe pământ. Rucsacul i s-a deschis, răspândind pe pământ o grămadă de obiecte: creioane colorate, foarfeci, bandă adezivă, tuburi de culori pentru pictură. Cum încerca Stephen să îl stăpânească, Nuts i-a smuls masca de gaze și a spus: „Te cunosc! Nu ești căpitanul Müller, ești tipul care face vocea tatei la televizor...”

— Bineînțeles, murmură Peggy. Dacă cineva la Hunter Hall cunoștea vocea adevărată a lui Tanner, nu putea fi decât Cecilia, Annette sau Dalton.

— Stephen s-a enervat. Băiatul urla din ce în ce mai tare... a vrut să-l facă să tacă, l-a lovit cu hârletul și apoi, când gemea încă, i-a umplut gura cu ce îi cădea în mână: foi rupte din cartea căzută din rucsac și bandă adezivă, ca în filme. Dar nu era pregătit pentru așa ceva.

— Oricum, în momentul acela era deja pierdut. Băiatul îl recunoscuse. S-ar fi răzbunat denunțându-l. N-ar fi suportat niciodată ideea că a fost păcălit.

— Da. Se întâlniseră, desigur, pe vremea când Cecilia îl căra pe Nuts peste tot în studiouri, nu știu. Stephen nici atât... copiilor nu li se dă cu adevărat atenție, există tendința de a fi luați drept animale. De fapt, ei înregistrează tot, fiecare detaliu.

— Atunci. Stephen l-a ucis pe Nuts, spuse Peggy. S-a gândit că nu mai are încotro.

— Da. A... a săpat o gaură... ca să-l îngroape.

Quarantine se întoarse pe jumătate, ca să-și ascundă fața. Suferea teribil și cuvintele cădeau ca niște gemete de pe buzele lui decolorate.

— L-a împins în gaură... și l-a acoperit. Nu mai știa exact ce face. Luase amfetamina înainte de a intra în parc, pentru a-și da curaj, era la limita maximă a dozei... L-a îngropat pe Nuts sperând că nu va fi găsit. Era absurd, bineînțeles, dar improviza... Pe urmă a plecat din labirint. Cum era lac de sudoare, s-a dus să se spele pe față și pe mâini la robinetul din grădină și a clătit casca și masca de gaze, pentru cazul în care s-ar fi putut găsi urme care să ducă la o identificare. Improviza, îți repet, încerca să-și amintească toate trucurile din romanele sau filmele polițiste, șiretlicurile poliției științifice... Apoi a ascuns casca și masca acolo unde le punea de obicei: în scorbură, la un loc cu stela și hârletul adus de Nuts. Era atât de tulburat, încât nu s-a mai gândit să scape și de capă. De-abia când a ajuns pe drum și-a dat seama că era încă îmbrăcat cu ea.

— Ce nu știa el, făcu Peggy, era că, în seara aceea, Dan Carmichael era pitit în grădină. N-a asistat la crimă, dar a văzut unde a ascuns Stephen obiectele. N-a putut rezista tentației de a le fura și, vârând mâna în scorbură, a găsit și stela; a luat-o fără să uite hârletul, care i-a servit la săparea gropii sub rulotă...

— Presupun că așa s-au întâmplat lucrurile. Stephen n-a avut niciodată vreo legătură cu Dan, nu-l cunoștea.

— Dan n-a fost decât un martor inconștient, n-a asistat la crimă, din cauza înălțimii gardului viu din labirint... dacă ar fi văzut crima, ar fi fugit fără să insiste, dar așa, a profitat de ocazie pentru a-și mări colecția: a furat echipamentul acelui personaj care i se părea de-a

dreptul ieșit dintr-un roman al autorului său fetiș.

— Apoi a izbucnit furtuna, încheie George ștergându-și palmele de pantalonii de velur. Nuts se sufocase în noroi. Dacă n-ar fi plouat în noaptea aceea, ar fi reușit poate să iasă... Stephen nu-l îngropase atât de adânc și nici nu îl legase la mâini. Tragedia ar fi fost poate evitată... E vina ploii, a trombelor de apă... Băiatul s-a înecat în fundul gropii...

Tăcu. Peggy îl privi, neștiind ce să spună. Era slăbită. Confesiunea lui Quarantine o năucise, de parcă n-ar fi fost încă pregătită să afle adevărul.

Rămaseră amândoi mult timp așa, de o parte și de alta a mesei, privindu-se ca doi boxeri sonați, adversari ieșind dintr-o luptă confuză.

— Când ți-a spus adevărul? întrebă Peggy.

— Acum câteva zile... Când ai fost alungată de la Hunter Hall. Până atunci n-am știut nimic. N-am bănuit nimic.

— Unde se află Stephen acum?

— Nu știu... se ascunde. Nu are încredere în mine. Este într-o stare de angoasă aproape de paranoia. Îi trebuie bani ca să-și cumpere droguri... Îi e frică de tine.

— Știe că m-ai adus aici?

— Da... N-am putut să-i ascund. Nu știu să mint. Știe că îți bagi nasul peste tot, că vrei să dovedești nevinovăția lui Carmichael.

— Vrea să mă... omoare?

George își întoarse privirea.

— Nu pot să-l denunț, gemu el. E fiul meu... Te iubesc mult, Peggy, dar nu pot să-l denunț. Din vina mea a ajuns aici... Eu l-am determinat să se angajeze ca dublură. Sunt vinovat pentru toate.

— Ți-ai asumat niște riscuri aducându-mă aici.

— Da, dar nu voiam să te abandonez în frig... Mă... mă temeam să nu te... omoare Stephen.

— De ce n-ai deconectat telefonul?

— I-am spus să nu sune... Și apoi... am făcut-o pentru tine... N-am vrut să risc să te las fără scăpare...

— Nu înțeleg...

— Vreau să spun că... dacă încerca ceva împotriva ta cât timp lipseam eu, voiam să ai la dispoziție telefonul ca să poți chema ajutor... Drace! Era o dilemă pentru mine... Poți să înțelegi? Însemni mult pentru mine, Peggy... De aceea nu am întrerupt linia... Aș fi putut s-o fac... Aș fi putut... gândește-te.

Capitolul 30

Tânăra se ridică și putu să verifice cu această ocazie cât de mult o afectase conversația care tocmai se încheiase, împrăștie cu mâna un morman de hârtii îngrămădite pe un scaun. Dedesubt se afla un casetofon cu declanșare vocală pe care ea îl băgase în priză în momentul în care îl auzise pe George răsucind cheia în broască. Îl luase din colecția bogată de aparate de înregistrat pe care biograful o avea pe etajere. Cu vârful degetului, apăsă tasta „eject”. Îi era rușine acum că a recurs la această stratagemă. Lucrurile nu se petrecuseră așa cum dorise ea. Totul era cu mult mai trist decât în acele romane polițiste în care vinovatul este, inevitabil, o canalie de care te bucuri s-o vezi plecând cu cătușele la mâini.

George o privea nemișcat, fără să scoată un cuvânt.

Peggy se așeză înapoi la masă și puse caseta într-un plic pe care scrise cu carioca neagră numele lui Gurner Peets. Apoi împinse pachetul subțire către Quarantine.

— N-am să-l denunț pe Stephen, spuse ea încet. Nu-l pot denunța pe fiul tău, George. Ai fost singurul care mi-ai arătat puțină afecțiune, care m-ai ascultat, m-ai găzduit… Nu pot să fac așa ceva. Aș avea remușcări tot restul zilelor mele. Dar nu pot nici să tac, să uit ce mi-ai spus. În închisoare este un nevinovat; poate e un imbecil, dar e o victimă, ca și Stephen, ca și Nuts…

Se opri câteva secunde pentru că se simțea pe punctul de a izbucni în lacrimi și nu voia să se dea în spectacol.

— George, insistă ea, situația nu are ieșire... Înțelegi foarte bine. Voiam cu tot dinadinsul să găsesc asasinul pentru că îmi imaginam că e un monstru, un dezaxat, un pervers... și-mi dau seama că în realitate e un biet om bolnav de frică și care a omorât un copil într-un moment de panică și de rătăcire... La proces, Stephen va avea toate șansele să primească circumstanțe atenuante...

George rămânea în continuare neclintit. Fixa pachetul care se oprise la jumătatea mesei ca și cum se aștepta să înceapă să se miște singur, să ajungă până la el.

— Eu plec, anunță Peggy. Am să plec din Londra... Îți las caseta, e treaba ta de-acum să i-o dai lui Peets... dacă dorești.

Se ridică, se duse până la fereastră și își lăsă privirea să parcurgă acoperișurile, coșurile...

— Stephen e afară, șopti ea. Știi asta... ne pândește, mă va fila... ca să mă suprime. Până diseară, dacă mă amestec în mulțime, într-un loc public, nu risc nimic. Lucrurile se vor înrăutăți când se va înnopta, când se vor goli străzile. Cred că va încerca să simuleze o sinucidere, pentru că, astfel, moartea mea nu ar trezi atenția poliției. Se va vorbi despre depresie, remușcări, de frica de închisoare... și nu va fi în întregime fals. E-adevărat că am toate sentimentele astea. Plec, George. În seara asta îl sun pe Gurner Peets ca să-i spun unde sunt. Va avea astfel o șansă să-l intercepteze pe Stephen înainte de a mă suprima... dar poliția nu va interveni decât dacă, între timp, tu îi vei fi dat caseta. În caz contrar, apelul meu li s-ar părea una din numeroasele mele halucinații. În ultimul timp i-am tot asaltat cu ipoteze dintre cele mai neverosimile, recunosc.

— Peggy..., gemu Quarantine cu voce răgușită.

— Nu, strigă tânăra. Lasă-mă. Nu pot să fac mai mult. Trebuie să plătim, tu, eu... toți suntem vinovați. Te las să alegi. Stephen sau eu... Dacă ștergi caseta, dacă nu-l

suni pe Peets, fiul tău mă va omorî probabil în noaptea asta. Ne mai rămân aproape douăsprezece ore. Vei avea timp să te gândești, voi avea grijă să rămân amestecată în mulțime. Nu se poate simula o sinucidere în mijlocul unui magazin mare. Voi suna la postul de poliție din Bludbury în seara asta, pe la ora optsprezece, când va începe să se întunece, și le voi spune unde mă aflu exact. Lor le va rămâne sarcina să acționeze cât mai repede.

— Mă pui într-o situație imposibilă, spuse George punând mâna pe plic, care scoase un sunet ce li se păru disproporționat.

— Amândoi suntem într-o situație imposibilă, suspină tânăra. Tu trebuie să hotărăști acum: el sau eu... gândește-te. Nu se poate să fii tot timpul în retragere, George. A venit momentul să plătim, și tu, și eu.

Se scutură și se uită la ceas. Fără să se mai ocupe de Quarantine, se apropie de bar și își turnă încă o ceașcă de cafea, încercând să-și alunge oboseala.

— E frig afară? întrebă ea punându-și haina.

— Destul, spuse George fără să se miște. Ia geaca mea de aviator.

— Nu, suflă Peggy, nu merită, riști să n-o mai recuperezi.

Desprinse din cuier o haină uzată, îi ridică gulerul și deschise sertarul unde Quarantine ținea banii cash. Luă câteva bancnote.

„Cât costă o ultimă zi?” se întrebă ea împăturind hârtiile.

— Plec, spuse ea mergând spre ușă. Aș fi vrut atât de mult să nu te pun în încurcătură... e adevărat. Mă simt cam neplăcut. Spune-mi că n-am ales soluția cea mai simplă pentru mine.

— Nu, șopti Quarantine fără s-o privească. Pagubele și riscurile sunt echilibrat repartizate... E adevărat că nu

suntem complet nevinovați, nici tu, nici eu.

Peggy puse mâna pe mânerul ușii. Cu o fracțiune de secundă înainte de a ieși, se întoarse să întrebe:

— Ai idee ce-ai să faci?

— Nu, răspunse George.

Capitolul 31

O dată ajunsă în stradă, începu să dea o atenție excesivă zgomotului pașilor ei, să își dea seama dacă o urmărește cineva. Timp de vreo zece minute, se luptă cu tentația de a întoarce capul și de a privi peste umăr, dar reuși să își domine impulsul. Se amestecă în mulțime, cu mâinile în buzunar. Se simțea ușoară, puțin turmentată, cu capul plin de o amețeală care nu avea nimic neplăcut. „Nici măcar nu mă tem”, constată ea cu surprindere. Nu, nu se temea; era, în sfârșit, împăcată cu ea însăși, urma să își plătească datoria.

După câteva minute, avu impresia că o privire se lipește de pașii ei, că cineva îi fixează ceafa, dar nu se întoarse. Se gândi la Stephen și încercă să și-l imagineze: înalt, slăbit, cu ochi febrili. Oare va semăna într-o zi cu tatăl lui?

Urcă în autobuz și se așeză pe platforma de sus. Se gândea la Nuts acum. Cum ar fi ajuns dacă i s-ar fi lăsat timp? Își aminti cuvintele îngrozitoare ale Annettei: „sământă de spintecător... ar fi sugrumat poate o fetiță...”

De unde poți ști?

Ridică mașinal din umeri, nu mai era treaba ei să hotărască. Roata norocului era pe cale să se învârtă.

Se simțea ciudat, ca o femeie ieșită din spital după o operație grea. I se părea că se schimbase ceva în ea, în corpul ei, că nu mai era... întreagă?

Fu cuprinsă de un dor pueril să vadă marea și se

îndreptă spre gară pentru a lua trenul de Brighton. Simți dintr-o dată nevoia să audă zgomotul valurilor, strigătele pescărușilor, să simtă scoicile pocnind sub tălpi.

Spera să găsească un vânzător ambulant pe plajă, o dugheană de unde să poată cumpăra cârnați calzi cu muștar și clătite cu dulceață. La sfârșit ar bea un ceai fierbinte, cu mult zahăr, apoi s-ar avânta pe faleză, până când spuma i-ar umezi pantofii.

Ajunsă la gară, se gândi din nou la Stephen, la vocea lui gravă, atât de tragică, la fotografiile din programele în care apărea constant în Hamlet. I se păruse frumos. Hotărî că, în alte împrejurări, s-ar fi putut îndrăgosti de el.

Da, în alte timpuri, în alte locuri. Dar asta nu se va întâmpla, nu se va întâmpla niciodată, pentru că îi separa o umbră, cea a unui băiețel puțin cam prostuț, nu prea frumos... și care a murit sub ploaia unei nopți furtunoase.

Așezându-se la coadă la ghișeu, se întrebă dacă trebuia să cumpere un bilet simplu sau unul dus-întors. Alegerea nu îi va influența destinul, într-un sens în altul?

Cum ezita, călătorii se impacientară. Ceru un bilet simplu; nu din fatalism, ci din spirit de economie, pentru că poliția o va aduce cu mașina, o dată încheiată „afacerea”.

Se duse să se așeze în sala de așteptare, repetându-și că în timpul călătoriei va trebui să nu se apropie de ușile trenului. Apoi zâmbi. Numai în cărți sunt aruncați oameni din tren în plină zi. În fața ei, o tânără plină de coșuri devora un roman de Tanner Holt, rozându-și unghia de la degetul mare al mâinii stângi. Era vorba despre *Zorii scheletului însângerat*, în ediție de buzunar. Peggy își schimbă locul. Hotărâse să joace jocul fără să trișeze; de aceea nu privea în jur ca să îl localizeze pe

Stephen.

Când se anunță trenul, se ridică, se duse până la chioșc și cumpără o carte de Dickens. *Marile speranțe*. Credea că e ceva potrivit. Greutatea volumului din buzunar o liniștea mai mult decât ar fi făcut-o o armă zgomotoasă și murdară.

Urcă în vagon și alese un loc lângă fereastră, ca să se bucure de căldura soarelui palid ce străpungea norii. Își dădu seama că, de la plecarea ei din mansardă, tot încearcă să își amintească fragmente din piesele lui Shakespeare: „Veniți cu mine să purtați doliu din pricina mâhnirii mele și îmbrăcați numaidecât negrul lugubru. Vreau să fac un pelerinaj la Pământul Sfânt pentru a spăla de acest sânge mâna mea vinovată; urmați-mă în tristețea mea, onorați ritualul meu funebru...”

În minte îi pluteau rămășițe de tirade învățate la școală. Se amuza să le reconstituie. Încerca să le audă enunțate de vocea lui Stephen...

Renunță, trădată de memoria ei șubredă. Îi era foame, nu se mai gândea decât la clătita care o aștepta acolo, la Brighton. Abia aștepta să audă țipetele pescărușilor. Se întrebă dacă se mai găseau crabi sub pietre în perioada aceea a anului.

Capitolul 32

Nu mâncă decât jumătate de clătită, pentru că avea stomacul strâns și mâncarea îi cădea rău. Plaja era pustie; era doar o femeie în vârstă care făcea jogging într-un trening roz, la marginea valurilor, urmată îndeaproape de un câine arțăgos.

Pe măsură ce se însera, Peggy își dădea seama că avusese o părere prea bună despre resemnarea ei și că nu avea chef să moară. Depresiunea ei nu durase decât atât cât ținuse răbufnirea de vinovăție. O dată cu venirea nopții de iarnă, atât de ostilă, dorința de a trăi se trezea în tot trupul ei și sângele i se zbătea în tâmple aproape dureros.

Era foarte frig și vântul încărcat de nisip îi șfichiuia impermeabilul vechi pe care îl împrumutase de la George Quarantine. Mergea prin nisipul umed, privind des în jur, în încercarea de a-l repera pe Stephen. Își băgase în cap că, fiind actor, va apărea deghizat, de nerecunoscut, dar era o idee absurdă care l-ar fi făcut pe Gurner Peets să pufnească în râs. De altfel, abia îi văzuse fața în fotografia proastă a unui program teatral și nu mai era sigură că-l va recunoaște când va sosi momentul.

Zări o cabină telefonică la intrarea principală și se îndreptă spre ea pentru a suna la Bludbury, căci era aproape zece. Avea răsuflarea întretăiată. Ceața care se ridica din mare începea să invadeze plaja. Fu dezagreabil surprinsă descoperindu-se atât de singură

în mijlocul peisajului presărat de bălți. Bătrâna și câinele dispăruseră, vânzătorul de clătite nu urma să mai stea mult după ce își strângea ustensilele.

Oare George îl prevenise pe Gurner Peets?

Făcuse alegerea potrivită? Dar care era alegerea potrivită? Era conștientă că îl lăsase față în față cu o dilemă fără rezolvare. Ce făcuse cu banda înregistrată? O dusese la poliție? O șterse?

În momentul în care deschidea ușa cabinei telefonice, o mână o strânse de braț.

Tresări și gemu violent. Din cauza vântului care bătea din ce în ce mai tare și care o forțase să meargă cu capul în jos înspre digul pustiu, nu văzuse bărbatul apropiindu-se. Ajunsese imediat lângă ea, lipind-o de parapetul din beton ce domina valurile. Nu scoase niciun țipăt, nu făcu nicio mișcare de împotrivire. Mută și moale, își lăsă trupul în stăpânirea agresorului și îi trebui o clipă să înțeleagă că îi împingea vârful unui cuțit între coaste.

Ah! Nu voia încă să o omoare, lama nu era acolo decât pentru a o convinge să stea liniștită, dar tăișul sfâșiase stofa hainei și, sub lâna puloverului, sângele îi curgea deja pe piele și îi îmbiba elasticul chiloților la înălțimea coapsei.

Abia după ce înregistră toate aceste detalii ridică ochii să îl privească pe Stephen. Nu îl recunoscu. Era slab și murdar, cu pielea cenușie, iar oasele pometilor îi ieșeau prin obraji. Purta o pălărie înfundată până la sprâncene, din cauza vântului. Niște plete unsuroase îi ieșeau de dedesubt, atârnându-i pe la tâmple. Tremura ca un bolnav cuprins de febră și răsufla greoi. Ea căută să îi spună ceva ca să îi dezamorseze ura, ca să câștige timp, așa cum fac victimele inteligente și șmechere la cinematograf, dar nu găsi nimic. Avea creierul complet gol.

De departe, așa cum se țineau, puteau fi luați drept doi îndrăgostiți sărutându-se la malul mării. Valurile se izbeau de dig cu putere și, din când în când, tânăra simțea stropi pișcând-o de ceafă. Se gândi că, dacă n-ar fi fost sprijinită de parapetul de ciment, s-ar fi prăbușit pe chei, cu genunchii moi. Stephen continua să tremure peste ea. Era copleșită de mirosul lui de transpirație, de grăsime prăjită și de oțet.

— M-ai urmărit, spuse ea prostește.

— Bineînțeles, suspină bărbatul, ce credeai c-am să fac?

Peggy privi instinctiv în direcția cabinei telefonice, dar Stephen dădu din cap.

— Nu te osteni, spuse el, tata n-a chemat copoii. Așa să știi. L-am sunat mai adineauri, când îți mâncai clătita aia afurisită. Mi-a explicat că l-ai lăsat să aleagă. Ce combinație idioată! De un romantism atât de nerod!... Nu putea să mă trădeze... El m-a băgat în rahat cu povestea asta cu dublajul și nu putea să-mi facă rău a doua oară. Ți-ai calculat prost lovitura. Ai gândit ca o femeie... crezând, bineînțeles, că vei fi preferată. Ai ratat tot.

— Atunci ai să mă omori? întrebă Peggy.

Îi era atât de frică, încât nu mai simțea nici mușcătura cuțitului. Cu toate acestea, mâna lui Stephen tremura atât de tare, încât vârful lamei trebuia să se fi mișcat în carnea ei fără a înceta să îi mărească rana.

— Să te omor? gâfâi tânărul. Drace, numai dacă n-o să am încotro... Moartea puștiului ăla îmi stă în stomac, știi? Noaptea, când reușesc să adorm, aud încontinuu sunetul pe care l-a scos hârletul când i l-am tras în cap: „poc!” Aud tot timpul „poc!”

— N-ai să mă omori? bâigui Peggy, subit cuprinsă de o speranță absurdă.

— N-am să te strâng de gât, nu sunt un ucigaș al

Mafiei, gâfâi Stephen. Te crezi în filme. Nu, am o idee mai bună... Știi ce vom face? E o idee care mi-a venit azi după-amiază, în timp ce te filam. O plimbare pe mare, amândoi. Este o bărcuță acolo. O plimbare pe mare într-o noapte frumoasă de iarnă.

— De ce? Vrei să mă arunci în apă?

— N-ai să fii singură, te însoțesc.

— Ce vrei să spui?

Stephen ridică din umeri și, de această dată, Peggy simți vârful cuțitului mișcându-se între coaste și gemu de durere. Partea stângă a hainei era toată roșie.

— Nu putem continua așa, spuse el, tu... eu... Moartea copilului ăsta ne va otrăvi existența, știi prea bine. Te vei gândi mereu și mereu că ar fi trebuit să-l supraveghezi mai bine... iar eu voi auzi toată viața pocnetul hârlețului... E mai bine să terminăm curat, ca niște oameni de calitate. Ca niște vinovați responsabili, conștienți de datoriile lor. Înțelegi regia? Sobră și demnă. Fără curcani, fără pocnitori, fără sirene. Ne reglăm singuri socotelile, amândoi. E o treabă intimă. Fără agățamente. Fără culori sau efecte americane... Am conceput pentru noi mai degrabă o moarte frumoasă în alb și negru, cu un dram de expresionism german.

Peggy nu înțelegea nimic din ce încerca el să-i spună. Părea drogat. Pupilele nu-i erau mai mari decât niște gămălii de bolduri. Dintr-o lovitură, o împinse către capătul digului, forțând-o să meargă în același ritm cu el.

— O să coborâm pe plajă, explică el. E plin de pietre pe acolo, pietre mari, rotunde. Ai să-ți umpli buzunarele, iar eu am să mi le umplu pe ale mele. Pe urmă vom lua barca asta și, ajunși în larg, o vom răsturna. Apa e foarte rece în perioada asta a anului. Cu buzunarele pline cu pietre, ne va fi destul de greu să înotăm, nu crezi? Așa s-a sinucis Virginia Woolf, după câte mi s-a spus. Ce crezi?

Va fi o moarte destul de literară, dar mă îndoiesc că ziariștii sunt atât de cultivați încât să sublinieze paralela. Cu atât mai rău, vom ști numai noi; e deja foarte consolator.

Ajunseseră la o scară din fier ruginit. Fiecare mișcare puțin mai bruscă mărea rana lui Peggy. Când ajunseră pe plajă, tânăra trebui să își înnoade strâns cordonul hainei și să înceapă să-și umple buzunarele cu pietre rotunde. Știa că, o dată ajunsă în apă, lestul o va antrena repede la fund. Stephen nu o scăpa din ochi. Ținea în continuare cuțitul în mâna dreaptă. Când Peggy se clătină, îngreunată de încărcătură, de acum incapabilă de a mai scăpa fugind, făcu și el același lucru, umplându-și buzunarele cu pietre netede și grele. Purta o haină groasă, militară, din stofă decolorată dar rezistentă, cum se găsesc adesea în bazarurile din Portobello.

Rămaseră o clipă față în față, clătinându-se greoi, ușor aplecați.

— La barcă acum, comandă Stephen. Ai să vezi, va fi ușor. Știi bine că dorești asta la fel de mult ca mine... Nu voiam să-l omor pe puștiul ăla, era un cretin dar n-aveam nimic cu el...

O împinse pe Peggy în fața lui, spre o formă întunecată, culcată pe țărm. Când ajunse la aproape trei metri de obiect, fata își dădu seama că e vorba despre o barcă veche.

— Ceea ce mă înnebunește, adăugă Stephen cu un râs plin de tristețe, este că de fapt i-am făcut un serviciu ticăloasei ăleia de Cecilia. Abia aștepta ca Dalton să se accidenteze, să moară... Voiam să le fac un rău și s-a întâmplat exact pe dos. Sunt prea tâmpit, nu merit să trăiesc.

Prinzând-o pe Peggy de umăr, o forță să se aplece pentru a împinge barca spre valuri. Era greu pentru ea

și trebui s-o ajute. Peg se gândea că din cauza pietrelor nu mai putea încerca să scape fugind. Chila ambarcațiunii hârșcâia pe nisip, spărgând cochilii de scoici. Era noapte și ceața îneca plaja. Când barca începu să plutească, Stephen îi ordonă să sară în ea și o urmă. Se mișcau amândoi foarte greu.

Stephen își strânse cuțitul, luă ramele și vâsli, luptând cu fluxul. Barca dansa pe culmea valurilor, înaintând cu prova. În câteva minute, Peggy fu toată udată de stropi. Luminile coastei i se păreau deja foarte îndepărtate, dar își repetă că trebuie să fie doar un efect optic datorat întunericului și ceții.

Stephen continua să vorbească despre Virginia Woolf și despre zgomotul hârletului pe care nu înceta să-l audă de îndată ce făcea greșeala să închidă ochii.

Peggy încerca să își ordoneze gândurile, să construiască un plan de luptă. Nu era o înotătoare prea bună și se sufoca repede sub apă. Știa că hainele lungi cu care era îmbrăcată îi vor frâna considerabil mișcările imediat ce se va afla sub apă. Și apoi, temperatura apei, foarte scăzută, îi va tăia rapid respirația. Șocul termic urma să fie groaznic. Pe deasupra, va trebui să lupte cu greutatea pietrelor... acele zece kilograme de pietre care o vor trage spre fund ca o ghiulea prinsă de gleznă. Totul va dura două minute. În zadar va striga, nimeni nu va veni, nimeni...

După un sfert de oră de efort, Stephen aruncă ramele departe. Barca porni în derivă de-a curmezișul, lovită dur de talazuri. Peggy lupta cu spaima și cu răul de mare care îi întorcea stomacul pe dos. Crezu că o să vomite pe genunchi.

— Haide! aruncă tânărul ridicându-se, cu picioarele depărtate. E timpul să ne luăm adio. Sus, frumoasa mea! Primul care atinge fundul câștigă!

Balansându-se de pe un picior pe altul, făcea barca să

se clatine, dezechilibrând-o din ce în ce mai mult. Un val puternic izbi flancul ambarcațiunii și o scufundă. Peggy simți că se răstoarnă în gol și ultima imagine pe care o reținu fu cea a lui Stephen, cu mâinile și picioarele în derivă, dispărând în talazuri. Imediat după aceea, valurile se închiseră deasupra ei, tăindu-i respirația; avu impresia că plonjează într-un bazin plin de sloiuri de gheață. Țipă, dar nu reuși decât să se gâtuie. Impermeabilul o incomoda ca o pânză de catarg smulsă de furtună, paralizându-i gesturile. Cordonul înnodat în jurul taliei lua orice speranță de a se putea debarasa rapid de haină. Își mișcă brațele într-o încercare jalnică de a se menține la suprafață, dar pietrele o trăgeau la fund. Era ca și cum ar fi avut câte o nicovală în fiecare buzunar. Se scufunda perpendicular pe fundul apei. Degeaba încerca să înoate, lestul o antrena în obscuritatea înghețată a apelor negre. Se sufoca foarte repede și se zbătea în cerneala sărată care-i ardea ochii. Din gură îi ieșeau bule...

Apoi, dintr-o dată, în momentul în care se pregătea să renunțe, simți cum devine mai ușoară... Forța care o constrângea să coboare dispăru și își dădu seama că putea să înoate liber.

Ieși la suprafață cu plămânii în flăcări. Orientându-se după luminile care străpungeau ceața, înotă înspre plajă.

Când se târâia tușind și scuipând la marginea valurilor, cu fața acoperită de alge și cu palmele tăiate de resturile de scoici, îi veni în ajutor vânzătorul de clătite.

Omul cu șorț alb o susținu până la baracă, instala în fața ei reșoul cu gaz și alergă la ghereta de supraveghere pentru a da alarma.

Puțin mai târziu, când se dezbrăcă la postul de poliție, Peggy înțelese de ce scăpase de la înec. Cusăturile...

Cusăturile vechiului impermeabil al lui Quarantine

cedaseră sub greutatea pietrelor și acestea ieșiseră prin deschizăturile accidentale, redându-i libertatea de mișcare!

I s-a luat depoziția și, în lipsa unei mașini disponibile, a fost lăsată să se instaleze până dimineața într-una din celulele comisariatului, după ce i s-au dat haine uscate și o cuvertură. S-a culcat imediat, îmbrăcată într-o cămașă bărbătească uzată și o vestă peticită care mirosea a spital. Și, pentru că i se pusese un pic de vișinată în ceai pentru a se încălzi, a căzut într-un somn fără vise și a dormit fără să audă nimic din zbierătele unui bețiv care vocifera în celula vecină.

Epilog

Corpul lui Stephen Quarantine nu a fost pescuit niciodată, fiind dus în larg de curenți.

Când a aflat despre sinuciderea lui Stephen, George a dus caseta cu mărturisirile sale comisarului Gurner Peets și și-a provocat moartea într-o cameră de hotel, injectându-și în vene heroina pe care o procurase pentru a satisface dependența fiului său.

Dan Carmichael a fost pus în libertate, dar inculpat de ultragiu la magistrat și obligat să urmeze un tratament psihiatric într-un spital de stat.

Peggy nu i-a mai revăzut niciodată pe Gurner Peets, Cecilia Holt sau Samantha Weber. Și nimeni nu i-a mai vorbit vreodată despre memoriile prințesei Ozotsukoi.

Din fericire, datorită unui anunț apărut în ziarul *Daily Telegraph*, și-a găsit o slujbă de domnișoară de companie pe lângă o doamnă bătrână atinsă de orbire și pasionată de literatura engleză din secolul al XVIII-lea.

În luna decembrie a aceluiași an, o dată cu sărbătorile Crăciunului, a apărut în librării ultimul volum al lui Tanner Holt, cu titlul *Sângele unui kamikaze*.

Numai în Anglia s-au vândut optsprezece milioane de exemplare.

Opere

Vue en coupe d’une ville malade (1980)

Les Sentinelles d’Almoha (1981)

Aussi lourd que le vent (1981)

Sommeil de sang (1982)

Les Mangeurs de murailles (1982)

Portrait du diable en chapeau melon (1982)

Traque la mort (1982)

Le Nuisible (1982)

À l’image du dragon (1982)

Le Carnaval de fer (1983)

Le Puzzle de chair (1983)

Les Semeurs d’abâmes (1983)

Territoire de fièvre (1983)

Les Lutteurs immobiles (1983)

Les Bêtes enracinées (1983)

Ce qui mordait le ciel… (1984)

Crache-béton (1984)

Les Fœtus d’acier (1984)

La Maison vénéneuse (1984)

Ambulance cannibale non identifiée (1985)

Le Rire du lance-flammes (1985)

Rempart de naufrageurs (1985)

Abattoir-Opéra (1985)

Naufrage sur une chaise électrique (1985)

Enfer vertical en approche rapide (1986)

La Colère des ténèbres (1986)

Danger, parking miné! (1986)

Catacombes (1986) (publicată sub denumirea L’enfer, c’est à quel étage? în 2003)

Docteur Squelette (1986)

Opération „serrures carnivores” (1987)

La Nuit du venin (1987)

Les Animaux funèbres (1987)

Procédure d’évacuation immédiate des musées fantômes (1987)

L’Ombre des gnomes (1987)

Le Château d’encre (1988)

Le Voleur d’icebergs (1988)

Le Tombeau du roi Squelette (1988)

Les Écorcheurs (1988)

Le Dragon du roi Squelette (1989)

La Nuit du bombardier (1989)

Boulevard des banquises (1989)

L’Homme aux yeux de napalm (1989)

Cauchemar à louer (1990)

La Meute (1990)

Le Murmure des loups (1990)

Krucifix (1990)

Les Bêtes (1990)

Les Emmurés (1990)

Les Rêveurs d’ombre (1990)

Les Démoniaques (1991)

Le Vent noir (1991)

Les inhumains (1992)

Le Syndrome du scaphandrier (1992)

3, place de Byzance (1992)

L’Armure maudite (1992)

Rinocerox (1992)

Capitaine suicide (1992)

Abimes (1993)

Hurlemort (1993)

Derelict (1993)

Sécurité absolue (1993)

La Route obscure (1993)

De l’autre côté du mur des ténèbres (1993)

Mange-monde (1993)

Armés et dangereux (1993)

La Maison de l’aigle (1994)

Le visiteur sans visage (1994)

Le Chien de minuit (1994)

Le Sourire noir (1994)

La Moisson d’hiver (1995)

Conan Lord carnets secrets d’un cambrioleur (1995)

Profession: cadavre (1995)

La Main froide (1995)

Conan Lord le pique-nique du crocodile (1995)

La fille de la nuit) (1996)

Ma vie chez les morts (1996)

Promenade du bistouri (1996)

Les Ombres du jardin (1996)

Le Château des poisons (1997)

La Cicatrice du chaos (1997)

Les Enfants du crépuscule (1997)

L’Armure de vengeance (1998)

Le Labyrinthe de Pharaon (1998)

Les Prisonnières de Pharaon (1999)

Le Livre du grand secret (1999)

Baignade accompagnée (1999)

Le Manoir des sortilèges (1999)

La Chambre indienne (2000)

Iceberg Ltd (2000)

Dernières lueurs avant l’aube (2000)

Le labyrinthe de Pharaon (2000)

La Princesse noire (2004)

Les Cavaliers de la pyramide (2004)

La Mélancolie des Sirènes par trente Mètres de Fond (2004)

La Maison des murmures (2005)

La Fille aux cheveux rouges – Le Chemin de cendre (2006)

La Fille aux cheveux rouges – Rivages incertains (2006)

La Fenêtre jaune (2007)

Ceux qui dorment en ces murs (2007)

Le masque d’argile (2008)

Dortoir interdit (2009)

Ceux d’en bas (2010)

Les louvetiers du roi (2010)

Serii

Les aventures de Marion

Pèlerins des ténèbres (2000)

La Captive de l’hiver (2001)

D.E.S.T.R.O.Y.

D.E.S.T.R.O.Y. 1 – L’homme de la banquise (2007)

D.E.S.T.R.O.Y. 2 – La prisonnière du ciel (2008)

D.E.S.T.R.O.Y. 3 – Territoires de fièvre (2008)

Literatură pentru tineret

Peggy Sue et les fantômes

Peggy Sue et les fantômes: Le Jour du chien bleu (2001)

Peggy Sue et les fantômes: Le Sommeil du démon (2001)

Peggy Sue et les fantômes: Le Papillon des abâmes (2002)

Peggy Sue et les fantômes: Le zoo ensorcelé (2003)

Peggy Sue et les fantômes: Le Chateau Noir (2004)

Peggy Sue et les fantômes: La Bête des souterrains (2004)

Peggy Sue et les fantômes: La Révolte des dragons (2005)

Peggy Sue et les fantômes: La Jungle Rouge (2006)

Peggy Sue et les fantômes: La Lumière mystérieuse (2006)

Sigrid et le mondes perdus

Sigrid et le mondes perdus: L’Oeil de la pieuvre (2002)

Sigrid et le mondes perdus: La fiancée du crapaud (2002)

Sigrid et le mondes perdus: le grand serpent (2003)

Sigrid et les mondes perdus: les mangeurs de muraille, 2005

Élodie et le maâtre des rêves

Élodie et le maitre des Rêves (2004)

Nouchka

Nouchka et les géants (2007)

Nouchka et la couronne maudite (2007)

Nouchka et la caverne aux mille secrets (2007)

Sub pseudonimul Zeb Chillicothe

(în colaborare cu Christian Mantey)

Les Hommes tritons (1986)

Les Tourmenteurs (1987)

Les enfants du feu (1987)

Sub pseudonimul Kitty Doom

L’Empire des abâmes (1997)

Les Invisibles (1997)

La Forteresse blanche (1998)

Sub pseudonimul Akira Suzuko

Les Harponneurs d’étoiles (1998)

La Meute hurlante (1998)

Le Fils des loups (1999)

Sub pseudonimul D. Morlok

Le Clan du grand Crâne (1998)

Les Guerriers du grand Crâne (1998)

Les Dieux du grand Crâne (1998)

Traduceri în limba română

(în ordinea cronologică a apariției în România)

Carnavalul de fier, Editura Romcart, 1991

Ira Melanox, Editura Valdo, 1992

Moartea cu Melon, Editura Savas Press s.r.l., 1993

Doctorul schelet, Editura Savas Press s.r.l., 1993

Lacăte carnivore, Editura Savas Press s.r.l., 1994, Traducere Mihnea Columbeanu

Mâncătorii de ziduri, Editura Aldo Press 1997

Bulevardul Banchizelor, Editura Lucman, 2004

Destroy, Editura Lucman, 2006

Krucifix, Editura Nemira, 2006

Haita (roman), Editura Nemira, 2006

Coșmar de închiriat, Editura Nemira, 2006

Mâna rece, Paralela 45, 2007

Peggy Sue şi fantomele. Somnul demonului, Editura Aramis, 2007

Peggy Sue și fantomele. Ziua câinelui albastru [1], Editura Aramis, 2008